

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse.

Formanden:

Fra Udvalget til Valgs Prøvelse har jeg modtaget indstilling om, at 1. stedfortræder for Venstre i Vejle Amtskreds, ingeniør Ulrik Kragh, godkendes som midlertidigt medlem fra og med den 13. januar 2000 i anledning af hr. Anders Mølgaards orlov.

Endvidere har jeg modtaget indstilling om, at 1. stedfortræder for Venstre i Fyns Amtskreds, informationschef Lars Chr. Lilleholt, godkendes som midlertidigt medlem fra og med den 18. januar 2000 i anledning af hr. Peter Brixtoftes orlov.

Indstillingen sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 95 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 13:

Forespørgsel til kulturministeren:

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om Danmarks kulturelle udvikling set i lyset af den stigende islamisering?«

Af Poul Nødgaard (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Ole Donner (DF), Pia Kjærsgaard (DF) og Peter Skaarup (DF).

(Forespørgslen anmeldt 6/10 99. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/10 99).

Begrundelse

Formanden:

Ordføreren for forespørgerne, hr. Peter Skaarup.

Peter Skaarup (DF):

I øjeblikket ser vi i aviserne og i medierne og hører ude i befolkningen en meget afgørende debat, som drejer sig om Danmarks fremtid

som et selvstændigt land. Og vi ser avisoverskrifter, der hedder »Danskere i mindretal på hver fjerde skole«, og vi ser avisoverskrifter, der hedder »Multi-Danmark« og »Danmark bliver aldrig det samme land igen«.

Vi mener i Dansk Folkeparti, at det er afgørende, at Folketinget også debatterer sådanne forhold på en måde, så vi kan nå frem til konkrete beslutninger og handlinger herinde på Christiansborg, der kan afspejle den virkelighed, der er uden for Christiansborgs tykke mure. Vi mener, det er vigtigt, at Folketinget debatterer den danskhed, værner om den danskhed, vi kender, og tager afstand fra den islamisering, vi ser af det danske samfund.

Vi må nok sige, at den udvikling, der er i de demografiske forhold med hensyn til de befolkningstal, vi kender i dag, går i én eneste retning, og det er, at vi ser flere og flere personer af udenlandsk baggrund her i landet, udenlandske statsborgere og efterkommere efter udenlandske statsborgere, og der er mange af de personer, der tilslutter sig islam og følger Koranen.

Koranen har jo en vigtig og anderledes indgang til mange ting end den danske religion, kristendommen, som vi følger her i landet. Koranen foreskriver, at man kan stille sig over loven, over den danske lovgivning. Man mener altså, at man med Koranen i hånden kan sige til andre mennesker: Den her er vigtigere end den danske lovgivning; den henviser vi til, den bruger vi – i hvert fald hvis man repræsenterer visse borgere her i landet – mere end den danske lovgivning.

Det er en meget problematisk udvikling, som vi gerne vil have lov til at debattere her i dag på Christiansborg. Vi synes, det er rigtigt, at Folketinget på nuværende tidspunkt tager en debat om danskhed, om Koranen, om islamiseringen af samfundet, der medfører en hel række konsekvenser, som danskerne aldrig er blevet spurgt om tidligere i hvert fald. Vi har tidligere rejst debatter om det her, og vi vil gøre det igen. Vi synes, at det er rigtigt, at Folketinget tager den her debat nu på et tidligt tidspunkt, inden det er for sent.

Hvis vi ser på statistikkerne, er det jo sådan, at vi i løbet af ganske, ganske få år kan komme i en situation, hvor der i visse områder vil være flertal af udenlandske statsborgere. Her tænker jeg også på flertal af personer, der tilslutter sig islam og den islamisering, vi ser.

Vi ved allerede nu, at man visse steder, f.eks. i England, har byråd, hvor man kan vedtage

ting, der bestemt ikke er noget, som vi kunne ønske os her i landet. F.eks. har man i visse steder i England vedtaget, at ungdomsklubber kun får tilskud, hvis ungdomsklubberne deles op i klubber for mænd og for kvinder eller for piger og for drenge. Det vil sige: Sådan en middelalderlig indgang til det tager man udgangspunkt i.

Det er altså nogle ting, vi gerne vil pege på, og som vi gerne vil have en debat om i det danske Folketing, og derfor har vi rejst denne her forespørgselsdebat.

Besvarelse

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Hvordan vil det gå med den kulturelle udvikling i Danmark set i lyset af den stigende islamisering?

Islam som religion ser regeringen ingen problemer i; vi har som bekendt religionsfrihed i Danmark. Men islam som kultur kan være årsag til problemer; dem må vi blive bedre til at løse.

Jeg ser tre scenarier for mig:

I det første har vi valgt at lade stå til, har vi valgt at ignorere de reelle problemer, og vores samfund er derfor blevet splittet op i forskellige subkulturer, som har svært ved at tale sammen, svært ved at forstå og respektere hinanden. Mistilliden råder.

I det andet vinder fremmedangsten. I stedet for at sejle med på bølgen af globalisering og internationalisering vender vi os indad, lukker os inde, hyller os i dannebrog og definerer snævre grænser for, hvad vi betragter som ægte dansk.

I det tredje vinder de danske værdier over både snæversyn, intolerance og tosegod humanisme. Jeg tænker på værdier som respekt for menneskerettighederne, mindretalsbeskyttelse, dialogen som folkestyrets fundament.

»Dansk er immer kærlighed!«, synger vi i »Folkeligt skal alt nu være«.

Hvordan sikrer vi, at det sidste scenario bliver til virkelighed?

Vi må erkende, at vi har et problem. Danske er et åbent og tolerant folk, som hjælper mennesker i nød, men vi har lov til at kræve, at der også bliver ydet noget for vores gæstfrihed, om ikke andet så i det mindste, at man forsøger at behandle vores land ordentligt og yder en

indsats for fællesskabet – nøjagtig de samme krav, som vi stiller til enhver Hansen og Jensen.

Man skal lære det danske sprog, man skal arbejde eller uddanne sig, man skal respektere de værdier, der skaber samhørighed i det danske samfund. Her tænker jeg f.eks. på respekten for demokratiet, retten til at vælge sin egen partner, beskyttelse af børn, ligestilling mellem kønnene og beskyttelse af mindretal.

Men før vi kræver det, må vi selvfølgelig sikre os, at vi også giver de nye danskere muligheden for at yde denne indsats, ellers kan vi jo dårligt bebrejde dem, at de ikke føler, at dette land er deres. Vi er nødt til at give de nye danskere mulighed for at blive en del af os.

Den nuværende regering har løftet mange opgaver: verdens første egentlige integrationslov, som bygger på rettigheder og pligter, ændringer i udlændingelovgivningen, der svarer til tidens nye krav, og en stor gruppe af bosniske flygtninge klarede vi også. Så danskerne med rette kan være stolte af den.

Men vi må erkende, at der stadig er problemer, som vi i alt for mange år har ignoreret. Da de første indvandrere kom hertil i 1960'erne og 1970'erne, fik de i det mindste arbejde, men ikke meget andet. De passede deres, og vi passede vores, og sådan er det fortsat. Konsekvensen af denne opdeling i dem og os ses tydeligt netop i den kulturelle udvikling, for sagen er, at indvandrerne næsten ikke har påvirket dansk kultur.

Vi ønsker ikke ghettoer i Danmark, vi har tværtimod brug for en forstærket integration. Vi vil have et samfund, hvor alle indgår i og bidrager frugtbart til fællesskabet.

Når jeg ser ud over Kulturministeriets institutioner og traditionelle støtteområder, teater, film, musik, litteratur, design, arkitektur, og billedkunst, så er det svært at se særlige tegn på, at indvandrere med en islamisk baggrund overhovedet har påvirket dansk kultur. Kig på vore huse! Har de forandret sig de seneste 10 år? Nej. Det er næsten ikke til at se på husene i alt fald, at der bor muslimer i Danmark. Det kan man så sammenligne med den påvirkning, som nogle få herrnhuter havde på byggestilen i Christiansfeld.

Sproget er noget af det mest påvirkelige, vi har. Alligevel er der i de sidste 10 år kommet forbavsende få nye ord, der har baggrund i islamisk kultur. Vi har fået ord som ayatollah og falafel, men det er jo ikke meget, når man tæn-

ker på, at de muslimske landes sprog tales i mange skoler og på en del arbejdspladser.

Hvorfor er der ikke sket en afsmitning? Hvis man finder på et nyt ord i USA, har vi det på alles læber her få dage efter, men vi kan gå op og ned ad tyrkere i årevis, uden at vi kan komme på et eneste nydansk ord, der stammer fra tyrkisk.

Problemet er derfor ikke, at indvandrere med islamisk baggrund påvirker den danske kultur voldsomt; problemet er, at de slet ikke påvirker den, og det kunne tyde på, at de i al for høj grad vender ryggen til dansk kultur for at leve i deres egen, måske fordi de bare ikke vil have med os at gøre, men nok snarere, fordi vi ikke giver dem chancen for at blive ligeværdige deltagere i vores kultur.

Den udvikling giver grobund for angst og usikkerhed mellem gamle danskere og nye danskere. Vi møder det allerede i vores dagligdag: I ungdomsklubben, hvor pædagoger med en dansk baggrund pludselig konfronteres med et helt andet kvindesyn og nogle helt andre æresbegreber end dem, vi er opdraget med, eller på hospitalet, hvor ældre med muslimsk baggrund møder en åben og direkte omgangsform, som de – selv om der tages hensyn til dem – kan føle går dem for nær.

Disse problemer skal ikke ties ihjel, for det dør de ikke af. Vi skal derimod diskutere dem og hjælpe hinanden med at finde løsninger på dem. Og med »vi« tænker jeg på alle, der bor i Danmark. Dette er en fælles opgave.

Udgangspunktet for løsningen er for det første, at vi accepterer det grundvilkår, at vi lever i en demokratisk, verdslig stat, som bl.a. sikrer trosfrihed for alle, en retsstat, hvor alle uanset etnisk baggrund naturligvis skal overholde dansk lovgivning, for det andet, at vi kan tale sammen, at vi kan sætte ansigter på hinanden.

I den sammenhæng er det fuldstændig afgørende at holde fast i dansk som fælles sprog for alle, der vælger at bo i Danmark for en længere periode. Sproget er en af de vigtigste kulturbærere og samtidig brobygger mellem vores forskellige kulturer.

I den integrationspakke, Folketinget vedtog sidste år, var sprogundervisningen derfor også et af de vigtigste indsatsområder. Lad mig tillige nævne, at regeringen er i gang med at formulere en dansk sprogpolitik. Det sker netop ud fra det grundsyn, at sproget er det vigtigste element i dansk kultur.

For det tredje må gamle og nye danskere lære hinanden at kende. Det direkte møde f.eks. på arbejdspladsen og redelig oplysning er vigtige forudsætninger for en mere vellykket integration. Viden om hinandens forskellige kulturer og forskellige livssyn er afgørende, hvis vi skal undgå alt for mange misforståelser.

Kulturministeriet og dets institutioner har på den baggrund taget en række initiativer, hvor kulturmødet og oplysninger om andre kulturer er i centrum. Lad mig nævne Kulturministeriets Udviklingsfond, der retter særlig opmærksomhed mod kunstnere med etnisk og tværkulturel baggrund. Og lad mig nævne Det Interkulturelle Netværk, som er en fælles platform for en række danske kultur- og uddannelsesinstitutioner. Nationalmuseet er tovholder, og netværket skal bl.a. støtte institutionernes udvikling af flerkulturelle handlingsplaner og modelprojekter.

Endelig kan det nævnes, at såvel Kunstakademiet billedskoler som Nationalmuseet har sat særlig fokus på islam i samarbejdsprojekter og udstillinger.

For det fjerde må vi danskere blive endnu bedre kendere af vores eget sprog, vor egen historie og alle de andre faktorer, vi kan samle under betegnelsen dansk kultur. Jo mere vi ved om os selv og vore egne rødder, jo bedre bliver vi til at gå det fremmede åbent i møde. Vi skal være trygge i vor egen kultur, men det bliver vi først, når vi ved og er bevidste om, hvad den er.

Dansk kultur er en blandet landhandel med mange importerede varer på hylderne. Hvad ville f.eks. nationalsymbolet Tivoli være, hvis egenart vi for øjeblikket værner om, uden Det Kinesiske Tårn og Det Flyvende Tæppe?

Det er udgangspunktet for den række initiativer, Kulturministeriet har taget i forlængelse af sidste års Ebeltoftkonference, hvor overskriften var: »Verdensborger i Danmark«.

Lad mig her nævne nogle eksempler:

»Herfra min verden går« er et initiativ, der i løbet af de næste par år skal bidrage til at skabe en bred debat om dansk identitet i fortid, nutid og fremtid. Udgangspunktet er lokale biblioteker, museer og arkiver.

»Verdensborger i Danmark« er et samarbejde mellem Nationalmuseet, Det Kongelige Bibliotek, Statens Museum for Kunst og Rigsarkivet, som skal benytte institutionernes samlinger, bl.a. til at vise, at dansk kultur er et produkt af historiens mange kulturmøder. Målet er at sætte fokus på dansk identitet, men også at inspirere

til debat om, hvad det vil sige at være dansk i fremtiden. Udgangspunktet skal være, at vi skal give os selv lov til at være stolte af at være danskere. Indsigt giver udsigt.

For det femte er integrationen i alt for høj grad blevet gjort til det offentlige ansvar, men den reelle integration foregår ude i lokalsamfundet, på arbejdspladserne, i idrætsforeningerne, på skolerne. Ikke mindst folkeoplysningen rummer mange eksempler på, hvad det civile samfunds fællesskaber kan gøre. Selv har jeg set, hvordan eksjugoslaviske børn lærte Danmark og danskerne at kende på en spejderlejr i Kolding.

Jeg ved, at også mange af landets idrætsforeninger gør et stort arbejde for at give nye danskere lejlighed til at udfolde deres kropslige talenter. På samme måde råder folkehøjskolerne over et potentiale til at skabe møde mellem nye og gamle danskere, en kulturdialog, som befordrer gensidig forståelse, personlig udvikling og skabelse af fælles værdier på tværs af kulturer.

For det sjette må vi blive bedre til at gå praktisk til værks. Halalslaget kød og badeforhæng kan give politisk stormvejr. Det kan også få os til at tage vor egen skygge op til revision. Er der egentlig noget galt i også at respektere nogle danske børns blufærdighed med et badeforhæng? Men realiteten er, at disse problemer jo altid bliver løst dér, hvor problemet opstår. Det er ikke noget, det store samfund behøver at blande sig i. Den lokale skolebestyrelse finder selv løsninger på det med badeforhængen. I børnehaven finder de selv ud at sammensætte menuen, så både danske børn med og uden muslimsk baggrund kan spise med. Hensyn, som vi altid har bestræbt os på at tage, så ethvert barn kan være i den fælles ramme.

Kulturministeriet vil yde hjælp til denne selvhjælp med et projekt, der indsamler viden om de konflikter og løsninger, som det daglige lokale kulturmøde giver anledning til. Vi vil sørge for, at der bliver iværksat udredningsarbejde, formidling og debat om det gode kulturmøde. Målet skal være at inspirere mennesker til selv at skabe den nødvendige kulturdialog.

For det syvende og måske vigtigste må danskerne blive meget bedre til at sige stop, sætte grænser og markere deres egne værdier, tage konflikter dér, hvor det er nødvendigt. Vi er alt for konfliktsky. Vi regner med, at de fremmede nok efterhånden retter ind, uden at vi behøver at sige noget, og at vi i alt fald ikke vil skændes med dem.

Selvfølgelig er det afgørende, at det danske samfund respekterer de fremmedes rettigheder, herunder den grundlovssikrede religionsfrihed, men det er jo ikke ensbetydende med, at vi skal acceptere alle de skikke, som kommer til udtryk i de pågældende kulturer. Tværtimod mener jeg, at vi burde blive bedre til at hævde nogle af vore egne grundlæggende værdier, f.eks. med hensyn til beskyttelse af børn, ligestilling af kønnene og det enkelte menneskes ret til individuel frihed. Vi må blive meget bedre til at sige ligeud, at der er noget, vi ikke kan lide, men samtidig respektere, at der også kan være noget, som de fremmede ikke kan lide ved den danske kultur. Nøgleordet er ligeværdighed.

Danmark er en del af et internationalt samfund og dybt afhængigt af sine borgeres evne til at tage internationaliseringen til sig. Af samme grund er det vigtigt at se udviklingen i retning af et mere flerkulturelt samfund som hjælp til en intern dansk læreproces, hvor slutresultatet gerne skulle være, at vi bliver verdensmestre i at begå os i verden. Et af Kulturministeriets bidrag til den proces bliver en konference om kulturmødet i kunst og kultur, som holdes til efteråret.

Jeg takker for, at vi med denne forespørgsel får lejlighed til at få den kulturelle dimension ind i indvandrerdebatten.

Som det er fremgået, mener regeringen ikke, at der er nogen grund til bekymring over, at dansk kultur bliver påvirket af, at flere med islamisk baggrund bor i Danmark, for det bliver den næsten ikke.

Der er derimod grund til at være bekymret over, hvor lidt denne gruppe af borgere påvirker dansk kulturliv. Det er nemlig et tegn på, at der ikke er gjort tilstrækkeligt for at integrere indvandrerne. Alt for mange har vendt hinanden ryggen.

Vi skal skabe tillid mellem os. Vi skal tale med hinanden. Vi skal blive kloge på hinanden. Kun på den måde undgår vi den risiko, at godhedens ligegyldighed og fremmedangst splitter os ad. Kun på den måde får vi et Danmark præget af samhørighed.

Forhandling

Peter Skaarup (DF):

Ja, vi må jo interessere os meget for, hvad kulturministeren her siger på regeringens vegne. Jeg opfatter lidt kulturministerens indlæg som

et indlæg, der beskriver, at regeringen på den ene side godt kan se, at der måske er noget galt, og at der er brug for nogle initiativer, men på den anden side altså ikke, som kulturministeren siger, nærer nogen bekymring for den her islamisering af det danske samfund.

Dér må jeg så sige, at det gør vi altså i Dansk Folkeparti. Og jeg tror, at der er mange mennesker i den danske befolkning, der gør nøjagtig det samme. Der er en voldsom debat i gang, og den er regeringen meget nødt til at forholde sig til. Derfor vil Dansk Folkeparti også i forbindelse med den debat, vi har i dag, fremkomme med et vedtagelsesforslag, som går i den retning, som jeg har nævnt her tidligere. Det vil jeg vende tilbage til til slut.

Det, debatten går meget på i øjeblikket, og det, der er problemet, som vi ser det i Dansk Folkeparti, er jo altså, at den danskhed, som vi er stolte af, og som vi normalt aldrig har haft tradition for at diskutere, er vi nu begyndt at diskutere. Vi føler måske nok, at vi er nødt til at diskutere den danskhed i øjeblikket.

Man havde lidt det samme under Anden Verdenskrig, hvor man i Danmark begyndte at se meget på det at være dansk. Hvad var det egentlig, der var det særegne, vi havde her i Danmark? Vi beskyttede og værnede om det, der var dansk, fordi vi var truet udefra af en besættelsesmagt.

I øjeblikket ser vi ikke en militær besættelsesmagt, der truer danskheden, men inden for måske de sidste 10, 15, 20 år er vi altså begyndt at diskutere det her alligevel. Og det er i og for sig et sygdomstegn, som vi ser det, fordi det tyder på, at danskheden, det at være dansk, det at være her i Danmark, i et stille og fredeligt land, er under trussel. Danskheden bliver truet udefra og indefra, og det er et tegn på, at vi skal passe meget på den udvikling, der er i gang.

Derfor er det altså, at vi advarer imod en religion, der kommer ind i landet via en del af de fremmede statsborgere, der kommer her, og som har andre forudsætninger end f.eks. at overholde dansk lov, men som altså har en tanke om, at der er noget, der står over den danske lovgivning. Det er altså noget, de forholder sig anderledes til end det, vi normalt kender til her i samfundet.

Og vi ser tegn på de traditioner, der vinder indpas, altså f.eks., at man nu tvinger danske børn til at spise halalslagtet kød og man tvinger ting igennem omkring tørklæder. Der er visse butikker, hvor de personer, der serverer eller

betjener kunderne, bærer tørklæde, og man forlanger, at det ikke længere skal være arbejdsgiverens suveræne ret at bestemme, hvilken beklædning de personer, der er beskæftiget i butikken, har.

Og sådan er der flere ting: Der skal indrettes særlige baderum, fordi man altså ikke rigtig kan tåle, at mænd og kvinder bader eller klæder om sammen. Der er kirkegårde, hvor det skal være sådan, at der er særlige gravpladser for muhamedanere.

Det er altså nogle ting i det danske samfund, som vi advarer imod, og som vi gerne vil tage fat på og debattere, også herinde i Folketinget. Så kan man selvfølgelig skyde det ind under, at det ikke bekymrer regeringen, men det bekymrer altså os, og det bekymrer en række partier, også her i Folketinget. Det bekymrer i hvert fald Dansk Folkeparti.

Jeg vil også gerne citere lidt fra en af de personer, der har forsket meget i befolkningsudviklingen, og som ser på, hvordan udviklingen så vil blive, ikke bare nu, men også fremover, når vi ser på sammenligningen mellem de befolkningsgrupper, vi har. Og det er jo altså professor P. C. Matthiessen, der i flere omgange har været inde på de konsekvenser, som det her nye samfund, som vi kommer til at kende, vil have. Han siger bl.a. i en artikel i Jyllands-Posten den 29. august 1999:

»Den afgørende forskel for de nyere grupper af indvandrere er, at de måske nok kan blive økonomisk og socialt stillet som øvrige borgere i landet, men det er sandsynligt, at mange af dem vil bevare deres oprindelige religion, kultur og tradition.«

Videre siger han:

»Pludselig er den muslimske religion blevet den næststørste i Danmark. Det ser vi symptomerne på nu, idet den dikterer en adfærd, der er forskellig fra den danske, bl.a. når det gælder tørklæder, badning i skolerne, svinekødsfri mad i vuggestuerne, lejrskoler, fejring af kristne højtider osv.«

Jeg kan sige, at for nylig har det været sådan, at man i en kirke her i københavnsområdet har måttet aflyse den årlige julebørnegudstjeneste, fordi det nu er sådan, at der er så mange, der ikke deler den glæde ved julen, som mange danske børn gør.

Det er altså nogle problemer, som vi gerne vil pege på.

Jeg vil afslutningsvis her i den indledende del af debatten fremsætte et forslag til vedtagel-

se på Dansk Folkepartis vegne. Det lyder sådan her:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget fastslår, at islams fremgang i Danmark hverken er i overensstemmelse med de ønsker, det danske folk har med hensyn til landets kulturelle udvikling, eller er i overensstemmelse med grundlovens § 4, hvori det hedder: »Den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke og understøttes som sådan af staten«, pålægges regeringen at gennemføre initiativer, der sikrer, at Danmark vedbliver at være et kristent land.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 35).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Der er fire medlemmer, der har tegnet sig for en kort bemærkning: hr. Henrik Svane og derefter hr. Søren Søndergaard, fru Margrete Auken og fru Tove Videbæk.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Man fristes næsten til at starte med et halleluja. Det er skønt, som der står i Saxo, citeret fra en dansk konge: »Jeg melder godt nyt, thi fjenden er i landet.« Det er et skønt citat.

Hvad er det for en danskhed, vi er stolte af? Det spørgsmål vil jeg gerne stille til ordføreren for Dansk Folkeparti. Hvad er det for en stolthed, vi er stolte af? Jeg kender den ikke. Jeg kender den i hvert fald ikke på en sådan måde, at den er så klar, som Dansk Folkeparti tilsyneladende vil give udtryk for at den er, for dansk kultur og danskhed er i konstant bevægelse, men vi hører her på næsten demagogisk vis igen Dansk Folkepartis repræsentant næsten udstede en gratis enkeltbillet tilbage til Morten Korch-Danmark.

Og så bare lige en ting om det demagogiske i det, vi lige horte: Hvordan skal det forstås, når der bliver sagt, at de fremmede, der kommer til os – direkte citat – »har andre forudsætninger end at overholde dansk lov«. Hvad menes der med det?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår på hr. Skaarup, at det er Dansk Folkepartis opfattelse, at det er en del af dansk kultur, at mænd og kvinder klæder om sammen. Det synes jeg Dansk Folkepartis vælgere virkelig skal overveje en ekstra gang.

Nu kunne det måske være interessant at få præciseret, hvor langt den omklædning strækker. Er det også en del af dansk kultur, at kvinder og mænd bader sammen? Er det det krav, som Dansk Folkeparti selvfølgelig ikke alene vil stille til indvandrere og flygtninge, men også til danske statsborgere?

Jeg synes, det var en tankevækkende bemærkning, som måske siger noget om, hvor svært det er at afgrænse præcist, hvad der er dansk kultur, og jeg vil godt spørge hr. Peter Skaarup: Hvor mange muslimer er der egentlig i Danmark? Hvor mange procent af den danske befolkning er egentlig muslimer? Er det ikke rimeligt, at vi her fra starten af debatten får gjort det klart, så folk ved, hvad vi egentlig snakker om?

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Denne talerstol er en af landets frieste talerstole. Man har lov til at sige omtrent, hvad man vil, bare man ikke siger bandeord, og jeg vil nok sige, at den tale, vi hørte nu, var sådan, at der ikke var ret mange andre steder, hvor man ikke ville være dybt skamfuld over at slippe sådan noget løs fra talerstolen. Sådan en bagtalelse af dansk kultur og sådan en bagtalelse af kristendommen, som hr. Peter Skaarup kom med, skal man lede længe efter.

Den virkelige trussel mod dansk kultur og kristendommen er Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Fru Margrete Auken mener, at Dansk Folkeparti er den virkelige trussel mod danskheden og Danmark, og det kan man jo så fundere lidt over. Jeg har set, at fru Margrete Auken i Randers Amtsavis den 6. september 1999 er citeret for at sige, at problemet med muslimerne i Danmark er, at der er for få af dem. Det har hun sagt på et offentligt møde, og derfor tager jeg ikke fru Margrete Aukens holdninger særlig seriøst.

Det, det handler om, er, at Dansk Folkeparti gerne vil have en debat, også i det danske Fol-

ketting, om den islamisering, vi ser. Og så kan man hedde hr. Søren Søndergaard eller hr. Henrik Svane og sige: Jamen danskheden er ikke udsat for nogen trussel, men kendsgerningen er altså, at man er begyndt at diskutere danskheden, man er begyndt at diskutere det at være dansk. Og her mener vi altså, at en af grundene til det er, at der er kommet en ny religion, som nu er den næststørste i Danmark, og som i høj grad er med til at dirigere hverdagen for mange mennesker.

Til hr. Henrik Svane vil jeg sige, at med hensyn til at overholde dansk lov er det bare sådan, at der er mange muslimer, der anser Koranen for at være vigtigere end den danske lovgivning og mener, at det ikke er den danske lovgivning, man nødvendigvis skal rette sig efter, men Koranen, og her ser jeg det afgørende problem.

Jeg siger ikke, at alle muslimer har det sådan, jeg siger ikke, at alle, der bekender sig til den islamiske tro, har det sådan, for det er ikke alle, der er fundamentalistisk anlagt, men jeg siger, at der er nogle, der gør det, og den strømning kan vi ikke komme uden om. Det tror jeg også Det Radikale Venstre har indset.

Jeg har også set, at kulturministeren har udtrykt sig – ikke direkte i den retning, men hun har sagt, at vi skal bevare danskheden og vi skal sørge for, at danskheden fortsat kan bevares, bl.a. ved at udvikle det danske sprog og værne om det danske sprog.

Det føler vi også er en vigtig ting, og jeg tror, Det Radikale Venstre også bærer et medansvar for, at spørgsmålet bliver debatteret og vel at mærke debatteret på saglig vis og ikke ved, at man kaster en skidtspand ud over hinanden.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Jeg har tre spørgsmål, jeg gerne vil stille til hr. Peter Skaarup i forbindelse med Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse, og det er:

Hvad er Dansk Folkepartis forslag til initiativer, regeringen kan tage for at sikre, at Danmark vedbliver at være et kristent land? Kan Dansk Folkeparti ikke hjælpe regeringen lidt på vej?

For det andet: Hvilke positive lovinitiativer har Dansk Folkeparti taget i Danmark for at sikre, at Danmark vedbliver at være et kristent land?

Og for det tredje: Hvis de fremmede holdes ude eller sendes hjem, hvis muslimerne holdes

ude eller sendes hjem, er Danmark så et kristent land?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg må sige, at jeg tror, hr. Peter Skaarup overdriver, skal vi sige faren ved, at der er nogle mennesker med muslimsk baggrund, der kommer til os fra den tredje verden. De er dog vistnok ikke fundamentalister alle sammen.

Men så vil jeg også spørge hr. Peter Skaarup, hvordan han egentlig havde det, hvilken smag han fik i munden – om han fik den samme dårlige smag i munden som jeg – da han hørte kulturministeren tale om, at vi må erkende, at vi ikke har gjort nok ved problemerne. Det var da vist en lidt let måde for De Radikale at komme om ved det på, når man tænker på deres forsøg på at bekæmpe enhver fri, åben og fordomsfri debat om disse emner.

Jeg fik en meget dårlig smag i munden, og jeg vil spørge hr. Peter Skaarup, om smagen ligesom hos mig blev lidt værre, da kulturministeren sagde, at et af punkterne – jeg tror, det var punkt 7 – i det, vi nu skal gøre, er, at danskerne skal gøres bedre til at tage konflikter og sætte grænser over for de fremmede fra den tredje verden. Hver gang der er nogen af os, der har rejst emnet, er vi blevet kaldt racister og ikke stuerene. Er det ikke sådan, hr. Peter Skaarup oplever det? Det gør jeg selv i hvert fald.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Hr. Peter Skaarup siger helt rigtigt, at dansk lov er vigtig, og at den danske grundlov vel er den allervigtigste, så derfor vil jeg gerne anbefale hr. Peter Skaarup ikke at standse ved § 4, men også at læse § 67, hvor der står:

»Borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning.«

Formanden:

Hr. Peter Skaarup, og derefter er det hr. Søren Hansen, hr. Henrik Svane og hr. Ebbe Kalnæs.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg skal svare på de spørgsmål, der er rejst.

Fru Tove Videbæk efterlyser nogle initiativer fra Dansk Folkeparti til fremme af kristendommen, som vi har nævnt i vores vedtagelsesfor-

slag. Et af de klare initiativer, som vi synes, regeringen skulle reagere på vedtagelsesforslaget ved at indføre, er f.eks. at opnormere kristendomsundervisningen i skolerne. Vi synes også, at man skal afvise alle positive særbehandlinger af andre religioner, altså f.eks. halalkød i børnehaverne, badeforhæng, tørklæder på arbejdsmarkedet osv. osv. Det var nogle klare initiativer, man kunne gennemføre.

Vi synes også, man skal afvise rituelle slagtinger – det er en debat, Folketinget har i øjeblikket, og det vil være en god ting at få det slået fuldstændig fast – man skal afvise større moskébyggerier, og man skal sørge for, at dansk kultur og den kultur, der knytter sig til at være dansk, altid skal have høj prioritet i folkeskolen. Det er en række initiativer, og jeg har ikke tid til at nævne dem alle, men vi har gjort os mange tanker om, hvad det er for nogle initiativer, man kan gennemføre.

Så vil jeg sige til hr. Frank Dahlgaard, at jeg deler fuldstændig hr. Frank Dahlgaards holdning til kulturministerens tale. Det er jo sådan – desværre kan man sige – at en del af denne debat nu er blevet præget af, at der i regeringen åbenbart er den opfattelse, at Dansk Folkeparti ikke er stuerent. Dermed siger man jo også, at en debat om disse ting, som Dansk Folkeparti i høj grad har ønsket, måske ikke er stueren, og at de borgere i det danske samfund, der stemmer på Dansk Folkeparti eller partier, der måske har nogle sympatier i den samme retning, ikke er stuerene. Og dermed lægger man jo fra et ellers rimelig fordomsfrit parti som Det Radikale Venstre netop også op til, at man måske ikke ønsker at få en ordentlig debat om de ting, og det er dårligt af regeringen, at den gør det på den måde. Man har udelukket et parti fra finanslovforhandlingerne på grund af de ting.

Så nævte fru Hanne Andersen grundlovens § 67, som jeg også har læst. Nu kan vi ikke remse alle grundlovens paragraffer op i et vedtagelsesforslag her i Folketinget, men vi anerkender selvfølgelig de ting. Men vi anerkender altså også, at kristendommen er en religion, som er nævnt i grundloven. Man skal bakke op bag kristendommen, og derfor synes vi, det er vigtigt, og at der er et behov for at fremhæve det.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

De bemærkninger fra kulturministerens tale, som indgik i hr. Frank Dahlgaards indlæg og

hr. Peter Skaarups sidste indlæg, opfatter jeg helt anderledes. Jeg opfatter det, som om regeringen og et flertal af partier tager de spørgsmål alvorligt og ikke bare synger med på en populistisk melodi. Men det vender jeg tilbage til.

Jeg vil gerne understrege hr. Søren Søndergaards spørgsmål til hr. Peter Skaarup: Hvad er det egentlig, vi taler om her? Til en ordentlig debat, til en saglig debat, hører vel også at få præciseret, hvad det er for en størrelsesorden, vi taler om her. Vi får at vide, at islam er den næststørste religion i Danmark. Hvor mange mennesker drejer det sig om? Hvor stor en procentdel af den danske befolkning er det, vi taler om her, og som skulle løbe den danske kultur, det danske sprog, den danske kunst over ende? Hvad er det for en størrelsesorden, vi taler om? Det spørgsmål er blevet stillet af hr. Søren Søndergaard, og jeg synes, det kræver et svar.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Det tilkommer ikke mig at forsvare, hvad kulturministeren har af meninger, men da vi nu er fra samme parti, vil jeg gerne sige, at vi lægger op til en åben debat om det her. Men så skal den ikke føres på nogle demagogiske principper, som jeg føler Dansk Folkeparti gør gennem sin ordfører.

Jeg gentager det, jeg spurgte om før, direkte citeret fra ordførerens første tale: »De har andre forudsætninger end at overholde dansk lov.« Med en sådan bemærkning forsøger Dansk Folkeparti fortsat at stigmatisere en del af den danske befolkning, der bor her lovligt. Det viser tilbage, i min erindring i hvert fald, til nogle uhyggelige hændelser, der foregik i sidste århundredes første halvdel.

Jeg synes, det er forfærdeligt, og derfor vil vi gerne tage samtalen, dialogen, med Dansk Folkeparti, men så skal vi også diskutere størrelsesforhold. Og hvorfor skal det tage en så stor del af tiden i debatten, når vi endnu ikke kan få Dansk Folkeparti til at fortælle, som også hr. Søren Hansen var inde på, hvor stor en del af den danske befolkning det er, vi taler om? Er det hele Danmarks befolkning, vi taler om? For der er jo tale om folk, der har lovlig adgang til at bo her, er jeg klar over.

Og så glæder det mig, at Dansk Folkeparti kun vil afvise større moskébyggerier, som vi hørte. Det vil sige, at der altså godt kan bygges moskeer ifølge Dansk Folkepartis politik.

Formanden:

Det vil glæde formanden, hvis man overholder taletiden.

Hr. Ebbe Kalnæs.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil også gerne ligesom hr. Søren Søndergaard og hr. Søren Hansen indskærpe, at vi nu får de proportioner på plads, og at der bliver svaret. Og hvis hr. Skaarup ikke er i stand til det, vil vi nok være nogle stykker, der gør det lidt senere, kunne jeg tænke.

Så vil jeg gerne spørge hr. Peter Skaarup: Det, at der er religionsfrihed i Danmark, er det noget, Dansk Folkeparti kan understrege, at det mener de bestemt også vi skal have, og at det bestemt er en del af dansk tradition og kultur? Og hænger det at have religionsfrihed ikke sammen med, at man har lov til at bygge et hus, hvori man bekender sin tro, hvis man ellers overholder dansk lovgivning og byggevedtægterne, og hvad der hører til af den slags?

Altså: Kom nu med de proportioner, og fortæl os nu, om man må bygge det hus, hvis man har religionsfrihed! Og fortæl os, om Dansk Folkeparti mener, vi skal bevare religionsfriheden som en væsentlig del af dansk kultur!

Formanden:

Hr. Peter Skaarup, og derefter er det hr. Søren Søndergaard, fru Dorte Bennedsen og fru Margrete Auken.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Til den sidste taler, hr. Ebbe Kalnæs, der spørger, om Dansk Folkeparti vil bevare religionsfriheden: Det er jo i og for sig et pjattet spørgsmål, for selvfølgelig vil vi det. Det står i grundloven, og alle folketingsmedlemmer har skrevet under på, at de vil overholde grundloven, så det tror jeg ikke vi behøver bruge ret megen tid på at debattere.

Så spørger hr. Søren Hansen, hvor store problemer vi taler om, altså hvor mange mennesker vi taler om her. Jamen det kan man jo læse i Danmarks Statistik, og så behøver vi jo ikke bruge Folketingets tid på at debattere, hvor mange udenlandske statsborgere vi har her i landet, og hvor mange efterkommere vi taler om her.

Men o.k., hvis vi skal bruge Danmarks Statistiks tal, var der altså tale om 413.000 uden-

landske statsborgere i Danmark pr. 1. januar 1999. Så kan man selvfølgelig begynde at diskutere det tal, for nogle af dem er f.eks. adoptivbørn, og så kan man godt begynde en lang diskussion og bruge Folketingets tid på det. Vi må bare konstatere, at der er en meget stor gruppe i det danske samfund, der er udenlandske statsborgere eller efterkommere af disse, og det er et stort problem, som vi debatterer her i Folketinget.

Vi behøver ikke debattere fakta her fra Folketingets talerstol. Alle ved, det er et stort problem, alle ved, at vi hvert eneste år får mellem 10.000 og 20.000 udenlandske statsborgere ind her i landet, dels via familiesammenføringer og dels via personer, der får asyl. Der kommer også tilvækst på grund af fødselshyppigheden, altså fordi der bliver født flere børn blandt de mennesker.

Det betyder, at vi på sigt kan komme i en situation, hvor f.eks. flertallet i byrådet i Ishøj har fremmed baggrund, og så er det, vi melder os på banen og siger: Her har vi altså et problem, og vi er nødt til at advare imod det her og nu og ikke om 20 år, hvor det er for sent.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg håber sådan set, det er uvidenhed, der præger hr. Peter Skaarup, for jeg tør slet ikke tænke den tanke til ende, at det ikke er uvidenhed.

Vi hørte endnu en gang om den halve million udlændinge, som lige præcis blev blandet ind i spørgsmålet om, hvor stor den muslimske befolkning er. Men nu er der ikke specielt mange svenskere eller nordmænd, der er muslimer, og heller ikke tyskere eller englændere for den sags skyld.

Ifølge Danmarks Statistik er det sådan – det kan man læse i Statistiske Efterretninger – at man skønner, at den samlede i Danmark bosatte muslimske befolkning pr. 1. januar 1999 udgjorde ca. 119.000 personer. 119.000 er sådan cirka på størrelse med Enhedslistens vælgerandel. Og jeg kan betro hr. Peter Skaarup, at den indflydelse, vi har, er alt for lille, men vi har dog formålet at få 5 medlemmer ind i det danske Folketing, og det har muslimerne jo ikke, så lidt indflydelse har de. De er fuldstændig uden for indflydelse, fordi de er så få, og fordi de ikke er organiseret på en sådan måde, at de søger efter den indflydelse.

Så jeg håber, det var uvidenhed, der var tale om.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg forstod på hr. Peter Skaarup, at Dansk Folkeparti er enig med kulturministeren og i øvrigt, tror jeg, med alle os andre i, at vi skal bevare det danske sprog og beskytte det, og derfor vil jeg godt spørge hr. Peter Skaarup, hvor truslen mod det danske sprog kommer fra. Er det fra arabisk, tyrkisk, urdu eller andre sprog, der tales i mere eller mindre islamiske lande? Eller er det fra den amerikanske og engelske verden? Vi har jo efterhånden ladet vort sprog inficere med ord og udtryk, som mange af os simpelt hen har svært ved at fatte betydningen af.

Så vil jeg godt gøre en bemærkning om vedtagelsen, der pålægger regeringen at gennemføre initiativer, der sikrer, at Danmark vedbliver at være et kristent land. Det illustrerer for mig, at hr. Peter Skaarup og Dansk Folkeparti ikke har forstået en pind af, hvad det handler om. Kristendom er ikke noget, hverken regering eller Folketing kan pålægge nogen, kristendom er noget, den enkelte lever ud fra.

Formanden:

Fru Margrete Auken og derefter hr. Peter Skaarup.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg er ikke helt enig med fru Dorte Bennedsen, for jeg synes, der er nogle, der trænger til lidt kristendomsundervisning. I og for sig synes jeg, vi skal være lidt imødekommende, i hvert fald over for nogle af Folketingets medlemmer, og sikre, at de får lidt bedre forstand på det, de snakker om.

Jeg vil f.eks. anbefale hr. Peter Skaarup at læse Romerbrevet, men nok med lidt hjælp, hvis han ikke er klar over, at det ikke er skrevet i forårs, men skrevet for små 2.000 år siden. Dér vil hr. Peter Skaarup kunne læse, at det er fuldstændig lige meget, hvad man spiser, og hvis man spiser offerkød – selv om jeg tror, det er meget få, der oplever det halalslagtede kød som offerkød – sker der ikke noget ved det, og det eneste, man ikke må, er at bringe sorg over sin næste – se, det er kristendom!

Kristendom er ikke mad. Kristendom er bl.a. ordentlig opførsel og det, som forskellige herinde – vi hørte det lidt fra hr. Frank Dahlgard – kalder politisk korrekthed. Det er det, vi andre lærte af vores far og mor, og det var måske

meget godt en gang imellem at huske det, man har lært af sin far og mor, og ikke bare give los for alle mulige modbydeligheder mod andre mennesker.

Og så vil jeg godt senere hen komme ind på, hvorfor jeg mener, at det faktisk er til fordel for kristendommen, at vi får nogle flere muslimer til landet.

Formanden:

Hr. Peter Skaarup, og derefter er det fru Tove Videbæk, hr. Lars Kramer Mikkelsen og hr. Frank Dahlgard.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen jeg er da glad for, at fru Margrete Auken gentager sit synspunkt om, at det vil være en fordel at få flere muslimer her til landet. Det synes jeg da vi skal få bogført i Folketingets annaler.

Hr. Søren Søndergaard er meget optaget af de tal, og nu har han så selv læst lidt på tallene og fundet ud af, at Danmarks Statistik anslår, at der var 119.000 muslimer i landet pr. 1. januar 1999, og at det jo ikke er særlig mange; det svarer kun til cirka det antal, der stemmer på Enhedslisten. Så må jeg sige, at vi må håbe, at det ikke bliver sådan ved næste folketingsvalg, at der igen stemmer lige så mange på Enhedslisten, som der er muslimer i Danmark, for så får Enhedslisten en del flere stemmer.

Jeg kan sige, at fra den 1. januar 1990, hvor der var 56.000 mennesker med muslimsk baggrund i Danmark, er tallet altså frem til 1999 steget med 113 pct., svarende til 119.000 mennesker. Det er altså en meget, meget alarmerende udvikling, hvis den fortsætter i det spor, og det er jo dét, befolkningforskerne siger, uanset om hr. Søren Søndergaard kan lide det eller ej.

Jeg kan lige gentage, at professor P.C. Matthiessen siger, at muslimer eksempelvis næppe længere vil acceptere at skulle dyrke deres religion i slidte bygninger i baggårde i storbyerne, men vil opføre moskeer på centralt beliggende steder. De vil sige til os: Vi er en stor gruppe. I har jeres kirker og kirkeklokker, og vi vil have vore moskeer og vore minareter, hvorfra der kaldes til bøn fem gange i døgnet.

Med den udvikling, vi ser i antallet af personer, kan det blive konsekvensen i løbet af kort tid.

Jeg må også lige sige, at i f.eks. Københavns Borgerrepræsentation er der altså seks personer

af udenlandsk herkomst, og hvis valget næste gang falder ud, som tendenserne tyder på, er der altså mulighed for, at der kommer langt flere ind i Københavns Borgerrepræsentation og byrådet i Ishøj osv. osv.

Der er nogle spørgsmål, jeg ikke har nået at svare på, for jeg synes, det skulle gøres fuldstændig krystalklart for hr. Søren Søndergaard, hvad tallene er.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Jeg vil gerne sige tak for svarene på mine to første spørgsmål, og jeg må også sige, at jeg er helt enig med hr. Peter Skaarup i, at vi trænger til at få opnormeret kristendomsundervisningen i de danske skoler. Det kan jeg helt tilslutte mig. Men om resten af svarene på de to spørgsmål må jeg sige, at de har intet med kristendom og intet med et kristent land at gøre.

Vedrørende mit konkrete spørgsmål nummer tre vil jeg gerne efterlyse et konkret svar. Jeg vil faktisk gerne have hr. Peter Skaarups svar på spørgsmålet: Hvis de fremmede holdes ude eller sendes hjem, hvis muslimerne holdes ude af Danmark, er Danmark så et kristent land?

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Til hr. Peter Skaarup vil jeg godt sige, at jeg synes nu, det ville være rart, hvis det var fakta, vi beskæftigede os med fra Folketingets talerstol. I den forbindelse vil jeg gerne spørge hr. Peter Skaarup – når nu det bliver nævnt, at der i Københavns Borgerrepræsentation er seks personer af udenlandsk oprindelse – om han tæller min hustru, som er af norsk oprindelse, med blandt de seks.

Jeg synes, det interessante i en debat som denne er, at Dansk Folkeparti konsekvent udelukkende tager udgangspunkt i såkaldt negativ påvirkning. Hvis jeg nu kunne få Dansk Folkeparti til at fortælle, hvilke initiativer Dansk Folkeparti har taget for nydanskere med hensyn til integration. I Socialdemokratiet anser vi det for utrolig vigtigt, at de nydanskere, vi får her til, integrerer sig i det danske samfund, og hvilke initiativer har Dansk Folkeparti taget i den sammenhæng? Og hvilke initiativer har Dansk Folkeparti deltaget i sammen med det brede flertal, som jo i øvrigt er i denne sal, om at stille krav om integration og forbedre vilkårene, så der også er tale om reel integration? I hvilken

sammenhæng har Dansk Folkeparti deltaget i dem?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Hr. Peter Skaarup sagde, at der ingen grund er til at diskutere kendsgerninger her fra talerstolen, og det synes jeg heller ikke der er. Men det er jo meget rart, hvis man ligesom har lidt styr på dem, og derfor ærgrer det mig, når der kommer nogle tal frem om, at der er 400.000 muslimske indvandrere eller flygtninge fra den tredje verden i Danmark, for det er der jo ikke. Jeg tror, at tallene fra hr. Søren Søndergaard var mere korrekte, og det ærgrer mig, for så er det dét, Socialdemokraterne og andre straks griber fat i, og det kan afspore debatten.

Så vil jeg gerne spørge hr. Peter Skaarup – for det er vel den måde, det formelt skal køre på – hvordan han har det med smagen i munden, om den ligesom hos mig har forplantet sig til kvalme, når man skal høre Socialdemokraterne tale om, at det er godt, vi får denne debat, når de ellers hele tiden har prøvet på at stoppe den ved mere eller mindre direkte at antyde, at man er racist eller uren på en eller anden måde eller ikke stueren, når man vil have den debat.

Tror hr. Peter Skaarup ikke, at den egentlige grund til, at man nu tager debatten og siger, det er godt, vi får den, er, at der er en massiv vandrings fra Socialdemokratiet og andre partier til Dansk Folkeparti, fordi almindelige mennesker ikke vil finde sig i det mere, fordi der faktisk bor nogle almindelige mennesker de steder, hvor der er mange indvandrere, og det giver problemer? Det er jo ikke de steder, hvor medlemmerne af Folketinget bor.

Formanden:

Hr. Peter Skaarup, og så har jeg yderligere tre korte bemærkninger, og så har jeg i øvrigt også de øvrige ordførere i tankerne.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Til det om fakta: Det, jeg sagde, var, at jeg synes ikke, der er nogen grund til at bruge Folketingets tid på at læse tal fra Danmarks Statistik op, men det har været nødvendigt at gøre det. Og jeg skal gentage, at det er sådan, at Danmarks Statistik siger, at der pr. 1. januar 1999 var 413.000 udenlandske statsborgere plus indvandrere og deres efterkommere i Danmark, og

deraf var 113.000 af muslimsk oprindelse, som altså støtter den muslimske tro.

Her er det så, jeg siger, at i forhold til tidligere ser vi én eneste udvikling, og det er, at de tal stiger og stiger. Og befolkningsforskerne siger, at det bliver til den halve million, det bliver til én million og det ender med, at der er kommuner i Danmark, hvor der er et flertal af udenlandske statsborgere. Og så synes jeg, vi skal afslutte den diskussion, for sådan er de klare kendsgerninger.

Så spørger hr. Frank Dahlgaard, om det ikke er et problem, at der er nogle, der ikke vil have debatten. Jo, det er et problem. Man har udelukket et bestemt politisk parti fra at være med i finanslovforhandlingerne, fordi det parti har nogle holdninger på dette område, som man ikke kan lide. Det er da et problem for det danske samfund, og det er et problem for demokratiet.

Så siger hr. Lars Kramer Mikkelsen, at der i Borgerrepræsentationen åbenbart også er et medlem af norsk oprindelse. Det har jeg slet ikke talt om. Jeg har heller ikke talt om, at de seks medlemmer, jeg nævnte specielt, er fundamentalistisk indstillede. Jeg har bare talt om og nævnt det flere gange her fra talerstolen, at man kan forestille sig den situation, at der i løbet af nogle år bliver et flertal af udenlandske statsborgere her i landet.

Jeg kan også nævne, at det jo er sådan, at man har stemmeret, valgret, som udenlandsk statsborger allerede efter at have opholdt sig 3 år her i landet. Det gør jo, at situationen bliver meget anderledes i kommunerne, fordi man får stemmeret på et tidligt tidspunkt.

Og endelig: Hvad er det for nogle initiativer, Dansk Folkeparti har taget? Jeg tror da nok, jeg kan sige, at det er Dansk Folkeparti, der hver eneste gang må rejse debatten om udlændinge i Danmark her i Folketingssalen. Det kan da ikke være hr. Lars Kramer Mikkelsen ubekendt. Men Dansk Folkeparti er også blevet udelukket fra f.eks. finanslovforhandlingerne, hvor man bl.a. diskuterede nogle af disse spørgsmål, og det er jo svært at få flertal for f.eks. penge til nogle formål, hvis man ikke kan få lov til at være med i forhandlingerne om fordelingen af de penge.

Formanden:

Hr. Ebbe Kalnæs og derefter hr. Henrik Svane og fru Dorte Bennedsen.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil gerne spørge, om det ikke ligger i oplægget til dette her og i trægheden, at Dansk Folkeparti helt bevidst ikke ønsker at tale om tal og proportioner.

Det afgørende er, at det jo kun er et par stykker ud af hver hundrede danskere, der går ind for den muslimske tro. Kan hr. Peter Skaarup dog ikke – når nu man er meget optaget af det her som en stor fare – prøve at give et billede af, hvor mange af de 113.000 eller måske snarere 119.000 der rent faktisk praktiserer deres religion på en mere aggressiv facon i det daglige, end den danske befolkning gør? De er lige så forskellige som danskerne, og en lang række af dem bruger ikke engang deres moské, men de har stadig deres tro, og det er vel det, der er det afgørende.

Prøv at nuancere det lidt, for ellers tror jeg, resten af dagen vil gå med at tvinge hr. Peter Skaarup til at nuancere sine synspunkter!

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg vil gerne igen komme med et citat, som jeg opfatter som et demagogisk forsøg fra Dansk Folkepartis ordfører. Det blev sagt i det sidste indlæg, at der på et tidspunkt ville være et flertal af udenlandske statsborgere her i landet. Hvornår bliver der et flertal af udenlandske statsborgere i landet? Er det til en olympiade, man forestiller sig det kan ske, eller hvornår?

Derfor er det nemlig vigtigt, at vi fastholder det, hr. Peter Skaarup sagde tidligere: at vi ikke behøver diskutere fakta heroppe fra talerstolen. Det er lige præcis det. Det behøver vi nemlig ikke med Dansk Folkeparti, for Dansk Folkeparti vil ikke levere fakta. Dansk Folkeparti er ekvilibrist i demagogi.

Når vi så hører hr. Peter Skaarup sige, at det er forfærdeligt, at man bliver udelukket fra finanslovforhandlingerne, jamen så er det måske den debat, vi skal tage i stedet for: Hvorfor vil vi andre partier ikke have Dansk Folkeparti med i finanslovforhandlingerne? Så er det jo ikke en debat om islamisering, vi skal tage, så skal vi tage en debat om, hvorfor det er så synd for Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Peter Skaarup beklagede, at han før ikke fik svaret på alle spørgsmål. Nu vil jeg give ham

lejlighed til at svare på mine spørgsmål ved kort at stille dem igen, og til gengæld vil jeg så bede hr. Peter Skaarup om at lade være at bruge sin taletid på for anden eller tredje gang at svare på spørgsmål, han allerede har besvaret.

Jeg spurgte hr. Peter Skaarup: Hvilke sprog-påvirkninger er det, der truer dansk? Er det arabisk/urdu eller er det engelsk/amerikansk?

Mit andet spørgsmål var: Hvilke initiativer skal regeringen konkret tage for at sikre, at Danmark forbliver et kristent land? Om Danmark er kristent, afhænger af den enkelte persons forhold til kristendom. Er det sådan noget som kirkepligt hver anden søndag, Dansk Folkeparti forestiller sig at regeringen skal pålægge borgerne, så de eventuelt kunne få et lidt tættere forhold til kristendom, eller hvad er det?

Efter min mening er det simpelt hen vds og vrøvl, det, der står i den bemærkning, og et udtryk for, at Dansk Folkeparti intet har forstået af, hvad evangelisk-luthersk kristendom er.

Formanden:

Hr. Peter Skaarup. Herefter regner jeg med, vi kan gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen jeg synes da, at mange af de spørgsmål, der efterhånden kommer fra Folketingets medlemmer, er spændende at diskutere, men det er altså nogle svære spørgsmål at svare på, når man ikke kan indse, at det er et problem, at der kommer mange udenlandske statsborgere hvert eneste år, altså mellem 10.000 og 20.000 udenlandske statsborgere hvert eneste år. Hvis man ikke anser, at det er et problem, at det er det, der gør, at vi på sigt kan få en situation, hvor man ser flertal af udenlandske statsborgere eller deres efterkommere i nogle byråd, jamen så kan det være svært at diskutere bl.a. med fru Dorte Bennedsen.

Og det dér med, om der skulle være kirkepligt for danske statsborgere, altså det er jo noget vds at komme med. Det er der ikke nogen der har foreslået. Det har Dansk Folkeparti bestemt ikke foreslået. Altså der er jo mange danskere, der har et meget stille og roligt forhold til kirken, som ikke går i kirke, men har en stille og rolig tilknytning til kristendommen og til den danske folkekirke, uden at de hver andet øjeblik eller hver søndag eller lignende behøver at gå i kirke og bekende sig på den måde.

Det interessante er netop, at vi ser denne opblussen, denne diskussion om folkekirken, om danskheden, og det er jo netop, fordi vi ser den truet af den her religion og af folk, der kommer her til landet og altså mener, at Danmark er deres land, og det er et problem.

Dér er vi sådan set lidt ovre i det, som fru Dorte Bennedsen var inde på med sprogpåvirkningen. Altså det, jeg har peget på er problemet, er, at der er mange af de her nydanskere – som fru Dorte Bennedsen kalder dem – der kommer her til landet, som ikke kan det danske sprog og ikke lærer det danske sprog, fordi de er opdraget hjemmefra til at diskutere og snakke sammen på andre sprog. Det er et af de problemer og en af de ting, som i øvrigt selv kulturministeren har erkendt at der skal sættes ind over for, og som vi gerne ved den her debat yderligere vil pege på at der skal sættes ind over for. Hvis man ikke kan det danske sprog, så har man meget vanskelige forudsætninger for at begå sig i det danske samfund, og det er en vigtig ting at få sat fokus på.

Formanden:

Hr. Søren Hansen som ordfører.

Søren Hansen (S):

Der er ingen grund til at takke Dansk Folkeparti, fordi man har rejst denne forespørgsel. Den er rejst alene ud fra synspunktet om at slå politisk mønt af et ikkeeksisterende problem.

Stigende islamisering, siger man. Jeg spørger: Hvor? Vores religion, vores kirkeliv? Jeg ser den ikke. Vores sprog? Jeg hører den ikke. Vores litteratur, vores musik, vores sang, vores boligindretning, vores børneopdragelse? Jeg mærker den ikke. Vores kønsmoral? Vores arkitektur? Ja, det skulle da lige være dér, hvor vi har det mest danske af alt, nemlig i Tivoli med løgkugler og med arabiske landsbyer, som Søren Robert Lund netop har forsynet Tivoli med, men det bliver Tivoli jo ikke mindre dejlig af.

Der er ingen islamisk påvirkning af den danske kultur. Hvis den er der – og det er jo også fremgået af de mange korte bemærkninger, der allerede har været – er den i hvert fald så lille, at det måske i sig selv, når det kommer til stykket, er det største problem.

Men det betyder ikke, at dansk kultur ikke er udsat for et kraftigt pres fra fremmede kulturer. Det danske sprog, som fru Dorte Bennedsen var inde på det her for et øjeblik siden, er under et

stærkt pres. Vores madvaner er det, vores mode, vores stil, teater, film, fjernsyn og vores arkitektur som sagt. Men det er ikke den islamiske kultur, der påvirker os her; det er ikke mindst den amerikanske medie- og underholdningsindustri, den amerikanske kulturimperialisme, fast food-kulturen, der påvirker den danske måde at leve og tænke på.

Hele IT-sproget er blevet engelsk, selv dér, hvor vi har gode danske ord – oven i købet gode danske, smukke ord – at bruge, skifter vi dem ud med engelsk og amerikansk. Et af de smukkeste danske ord: farvel – ordet, vi bruger, når vi skal ønske hinanden, at vi må fare vel – bliver nu til bye-bye.

Den påvirkning er væsentlig kraftigere og meget mere interessant, men det kommer af globaliseringen. Alle lande bytter varer, kunst, kultur. Vi lærer hinandens sprog, vi kommer tættere og tættere på hinanden. Det er det gode, og det er det spændende, og det er, når det kommer til stykket, grundlaget for en fredelig sameksistens.

Vi er nogle her i huset, der er så danske, at vi gerne vil passe godt på det, der er dansk kultur: på vores sprog, vores historie, vores kunst. Hvordan gør vi så det bedst? Ja, når det gælder den danske litteratur, har det faktisk vist sig, at de danske folkebiblioteker er helt gode til den opgave. Når det drejer sig om sproget, så er teatret, den danske skueplads, public service-stationerne på radio og tv gode til det. Den danske historie har de danske museer faktisk vist sig at være fremragende til at passe på og formidle.

Her i Folketinget er der glædeligvis et meget stort flertal, som har set denne sammenhæng, sammenhængen i en stærk og solid indsats på kulturlivets område. Når dansk kulturliv står så stærkt, som det gør, er det ikke mindst, fordi der er denne sammenhæng, og fordi der er en stærk offentlig indsats på kulturområdet.

Men der er et enkelt parti, der taler meget om det at være dansk, som sætter dannebrogssflag op hvor som helst, og som taler meget om frykten for alt fremmed. Men det er mærkeligt nok det samme parti, som hele tiden taler om, at vi skal nedsætte støtten til de institutioner, som gør noget for at passe på dansk kultur, på dansk sprog, på dansk kunst.

Der er ikke sammenhæng i tingene. Jeg havde heller ikke ventet det, men der er ikke sammenhæng. Hvis man mener noget alvorligt med

det danske, må man også stå vagt om disse institutioner og om det arbejde, der gøres for at passe på det danske.

Vi her i landet har nogle grundlæggende værdier, som det drejer sig om at holde fast i. Det er ligestillingen mellem kønnene. Det er retten til frit at kunne vælge sin partner. Det er rettigheder og pligter, der må følges ad. Vi er imod vold, også den, der kan foregå i familier.

Sådan nogle grundholdninger i det danske samfund er det, der giver sammenhængskraft, og det er også det, der giver os evne til at være brobyggere, også kulturelle brobyggere. Det er også det, der gør, at vi ikke er bange for at møde andre mennesker, andre kulturer. Disse værdier må alle, der lever i det danske samfund, acceptere.

Der er allerede nu sagt flere kloge ting om det fremsatte forslag til vedtagelse. Jeg kan helt tilslutte mig de bemærkninger, der allerede er fremsat, og vi kan ikke tilslutte os forslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

I modsætning til kulturministeren, som takkede for denne debat og anledningen til at sige nogle ting, så siger Socialdemokratiets ordfører altså det modsatte og takker ikke for denne debat; den er helt unødvendig, og der er ikke nogen problemer. Og så taler ordføreren om kultur, hovedsagelig i den snævre forstand, og dér tror jeg ikke jeg er så langt fra at være enig med hr. Søren Hansen.

Men kultur og kulturel udvikling er også bredere, det er hele den måde, som vi lever på, og dér er der vel nok et problem. Så lad os da alligevel få kendsgerningerne på bordet, lad os få de tal præciseret, som Danmarks Statistik kom med i deres prognose fra december 1998, altså for kun godt et år siden: I øjeblikket, altså i år 2000, er 206.000 mennesker eller 3,8 pct. af befolkningen indvandrere eller efterkommere efter indvandrere fra den tredje verden, fra mindre udviklede lande. Det er ikke meget. Men under en række ikke urealistiske forudsætninger er der om 20 år 471.000 mennesker eller 8,5 pct. af den danske befolkning fra mindre udviklede lande i Danmark, og de er næppe jævnt fordelt over Danmark.

Jeg vil spørge den socialdemokratiske ordfører, om han ikke alligevel selv ser en eller anden form for problem, når man taler om kultur i bred forstand.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Da den socialdemokratiske ordfører, hr. Søren Hansen, gik på talerstolen, vidste jeg næsten stort set, hvad han ville sige: Der er faktisk ikke nogen problemer i alt det, vi diskuterer her.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Søren Hansen, om han overhovedet ikke har nogen form for kontakt med det, det hedder baglandet. Han kan jo prøve at forestille sig, hvad man selv i Slagelse, hvor hr. Søren Hansen bor, formentlig har af problemer på børneinstitutioner og i skoler. Det har vi i hvert fald i det område, hvor jeg bor. Det er en daglig plage, tror jeg, for mange danske skoler, at man på en lang, lang række områder skal indrette sig efter folk af fremmed herkomst.

Hr. Søren Hansen kan ikke være uvidende om, hvad der foregår – ja, nu var det en del af debatten – f.eks. med hensyn til badning. Det er jo klart, at børn i de små klasser altid har kunnet foretage badning på skolerne sammen – jeg ved ikke, om det er til og med 2. eller 3. klasse, det tør jeg ikke udtale mig om – men det kan de jo heller ikke gøre mere. Nu skal man indrette specielle baderum, og det er noget af det, der er med til at provokere befolkningen ude i lokalområderne: at kommunerne skal have store udgifter på at lave specialindretning på grund af de børn, der er på de pågældende skoler. Og i børneinstitutioner har vi set landet over, hvordan problemerne også tårner sig op nu med hensyn til madvaner, og så fremdeles.

Jeg synes, det vil være klogt, hvis hr. Søren Hansen og hans parti vil bevare nogle af de vælgere, de har tilbage – det er efterhånden ikke så mange – så at lytte lidt til dem, til, hvad de mener om de problemer, vi også drøfter her i dag. Det, vi har set, specielt under hr. Peter Skaarups indlæg, er ganske enkelt, at man fuldstændig ignorerer problemstillingerne.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Der kan måske være grund til at minde de repræsentanter for Dansk Folkeparti, som har rejst denne forespørgsel, om, hvad det egentlig er, de har spurgt om, og hvem de har rettet forespørgslen til: Den er stillet til kulturministeren, og den handler om, hvilken påvirkning denne påståede stigende islamisering har på det danske kulturliv.

Det er altså ikke så mærkeligt, at det så er de emner, det ressortområde og de områder, som

ligger under kulturministerens ressort, der optræder i denne debat.

Jeg lagde mærke til, at kulturministeren ikke takkede, fordi denne forespørgsel var rejst; hun takkede for lejligheden til at føre debatten. Det vil jeg også gerne gøre, og det gjorde jeg også, og jeg deltog i debatten, og jeg gør det med glæde.

Men jeg takkede ikke, fordi den var rejst på det grundlag, den var rejst på. Det var det signal, jeg gerne ville give, for det grundlag var ikke et ønske om at få et ordentligt forhold til fremmede her i landet; det var ikke et ønske om at bidrage til at styrke den danske kultur og det danske sprog; det var et spørgsmål om at bære ved til et fremmedfjendtligt bål. Det var derfor, jeg ikke syntes, der var grund til at takke for debatten her.

Når det så drejer sig om antallet her, minder jeg om, at direktøren for Dansk Industri efterlyser flere indvandrere, og en række Venstre-styrede kommuner siger: Her har vi ingen problemer, det går sagtens. Vi kan sagtens skaffe arbejde. Danske virksomheder står med behov for ny arbejdskraft.

Det var hr. Frank Dahlgard, der havde rejst de første spørgsmål her.

Med hensyn til hr. Poul Nødgaard vil jeg bare henvise til kulturministerens svar på spørgsmålet, det meget, meget store og afgørende spørgsmål, om, hvordan man bader i de danske folkeskoler – jo, jo, jeg erkender, at der er dybde i problemerne og styrke i størrelsen, men jeg tror nu, at med det demokratiske system, vi har med skolebestyrelser og skoleledelser, skal man såmænd nok finde en løsning på de gigantiske problemer, der her er tale om.

Formanden:

Fru Ester Larsen som ordfører.

Ester Larsen (V):

Der er meget stor forskel på fundamentalistisk islam og den demokratisk-kristne kultur, som er vores, så det er naivt at tro, at så forskellige kulturer kan trives side om side, uden at der vil være mennesker, der kommer i klemme.

En 10-årig pige fortæller mig, at det gør da ikke hende noget, at hendes tyrkiske klassekammerat bader med underbukkerne på, men hun synes lige godt, at det er synd for pigen, at hun skal gå rundt med våde underbukser resten af dagen. Hvis en almindelig dansk pige regelmæssigt optrådte i vådt undertøj, ville

skolen gribe ind under henvisning til omsorgssvigt. Her tier man.

En handelsskolelærer fortæller mig, at det næsten ikke er til at bære, når en kvik indvandrerelev afbryder uddannelsen, fordi en storebror beordrer ham til at arbejde i en grøntbutik.

Fra læreanstalter berettes der om eksempler på, at kvindelige studerende afbryder studierne, fordi de ikke tør modsætte sig familiens krav om at indgå ægteskab med en slægtning fra hjemlandet. Pigerne bøjer sig, om end modvilligt, og det gør de, fordi de kender konsekvenserne af et nej. De ved, at der venter dem en umenneskelig isolation og udstødelse af familien.

Vore krisecentre oplyser, at 80 pct. af brugerne er indvandrerkvinder, der er flygtet fra deres ægteskab. Der venter dem ingen nem fremtid, og det er svært for vores system at yde dem sikkerhed.

Sidste sommer dræbte en nylig ankommet ægtemand sin kone efter 14 dages ægteskab. Kulturforskellene var uovervindelige for ham.

Selv mordstallene taler deres eget sprog om mennesker, der lider under kulturforskellene. Selvmord blandt indvandrere fra mindre udviklede lande udgjorde et år 217 pr. 100.000. Blandt indvandrere fra Tyrkiet, Pakistan m.fl. var tallet 457 pr. 100.000, mens selvmordshypigheden i Danmark lå på 22 pr. 100.000.

Skal vi formindske risikoen for, at mennesker kvæstes i sammenstødet mellem forskellige kulturer, ja, så må vi have dæmmet op for familiesammenføringer i form af de arrangerede ægteskaber. Hvis vi ikke kommer de unge indvandrere til hjælp, så de selv kan vælge deres ægtefæller, vil integrationen blive umådelig langstrakt og spændet mellem så forskellige kulturer til stadighed forårsage menneskelige ulykker.

Men det er også påkrævet, at vi bliver mere bevidste om vor egen kultur, om vores egne bærende værdier. Det danske sprog, vores fælles historie, kristendommen, vores litteratur og sangskat og kunst, den særlige danske demokratiopfattelse, vores frihedsideer og mere til skal formidles omhyggeligt og videreoverleveres fra den ene generation til den næste, så der fortsat kan være et solidt fundament for dansk kultur. Men det kræver både bevidsthed og ansvarlighed hos os selv. Det er en fælles opgave, men den bør nu hvile ekstra tungt på landets kulturminister og undervisningsminister.

Formanden:

Fru Elisabeth Arnold og derefter hr. Frank Dahlgaard.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Venstres ordfører lagde vægt på, at der er et stigende antal indvandrerkvinder på krisecentrene i Danmark. Det er rigtigt. Jeg ved ikke, om tallet 80 pct. er dækkende for hele landet, det tror jeg ikke, men det er i hvert fald helt tydeligt, at de meldinger, man får fra krisecentrene, er, at der kommer flere og flere indvandrerkvinder på krisecentrene.

Se, da jeg var ung, fandtes der ikke andre krisecentre end Kvindehjemmet på Jagtvej, men de er så opstået i løbet af de sidste 10-20 år rundt omkring i landet. Hver større by i Danmark har nu et krisecenter, og det er jo et udtryk for, at dansk kultur er, at mænd banker deres koner. De kvinder fra indvandrer kredse, der nu kommer på krisecentrene, kan enten ses som et udtryk for, at den danske kultur har bredt sig, eller den kan ses som et udtryk for, at nu har indvandrerkvinderne også fundet ud af, at det behøver de altså ikke finde sig i mere; der er krisecentre rundt omkring, som kan hjælpe dem.

Man kan ikke komme og påstå, at det er udtryk for en fremmed kultur, at kvinder bliver banket af deres mænd. Det bliver de altså også i Danmark.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Det var en noget anden tale, der kom fra Venstres ordfører end den, vi hørte fra Socialdemokratiets ordfører. Fra Socialdemokratiets ordfører var der tale om ikkeeksisterende problemer, der nu var rejst en debat om. Men af Venstres ordfører blev der helt konkret nævnt en række områder, som ikke er til at komme uden om, og som er udtryk for stor menneskelig ulykke i kultursammenstødet mellem den danske kultur og den fra den tredje verden. Det var da herligt at høre den snak, rolig og afdæmpet og fornuftig og ikke til at komme uden om.

Men så har jeg lyst til lige at tilføje, at det også var på tide. Venstre – ja og også De Konservative – har hidtil dukket sig, i hvert fald halvt, og ikke kørt denne her debat, fordi man har ladet sig kue af venstrefløjen, De Radikale og Socialdemokratiet, der har kaldt folk racister, direkte eller indirekte, hver gang man prøvede at rejse debatten. Hvor er det dejligt, at debatten

nu er rejst og man tør stå frem. Jo, jeg synes, vi er på rette vej.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes sådan set, at det var nogle fine eksempler, Venstres ordfører, fru Ester Larsen, havde trukket frem. Mit spørgsmål går bare på, om den ulykke, som de illustrerede, ligger i kultursammenstødet, forstået på den måde, at når tyrkiske mænd banker deres koner, er det så noget, de begynder på, når de kommer til Danmark? Eller er det sådan, at de faktisk også gør det i Tyrkiet? Og vil de gøre det mindre i Tyrkiet, hvis de ikke kommer til Danmark?

Er det ikke sådan, at kulturmødet faktisk giver mulighed for at løse problemerne, hvorimod vi, hvis vi ikke får det kulturmøde, godt nok kan lukke øjnene for problemerne, men de pågældende kvinder vil være præcis lige så undertrykte?

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg tror ikke, man kommer uden om at konstatere, at der er nogle meget stramme traditioner, som er religiøst begrundede i det muslimske livssyn. Der er nogle faste traditioner omkring ægteskab, familieliv, børneopdragelse og skilsmisse, som afviger meget fra de traditioner, vi har i Danmark. Jeg tror, at fysisk vold og kvindeundertrykkelse er væsentlig mere udbredt i de traditioner end i de danske, men det betyder ikke, at der ikke foregår fysisk vold i Danmark.

Jeg bliver spurgt, om tyrkiske mænd banker deres koner mere eller mindre i Danmark, end de gør i Tyrkiet. Det har jeg ikke nogen form for viden om. Men hvis man lever en frustreret tilværelse, hvis man er bragt ud af balance med det samfund, man kommer fra, og med den kultur, man har levet i, ja, så har jeg en overbevisning om, at der er stor risiko for, at det går ud over konen i form af flere bank end ellers.

Men det, der er opgaven for os, er jo primært at sørge for, at den lovgivning, der gælder her i landet, omfatter alle mennesker, som bor i det her land. Og derfor må vi jo reagere på de traditioner, som er i strid med dansk lovgivning, men som man ikke ønsker at fravige, ligesom vi skal reagere på dem over for danske indbyggere.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg er sådan set også glad for fru Ester Larsens tale, fordi der blev påpeget nogle væsentlige problemer, som vi skal snakke om, hvad vi gør ved. Jeg tror, at det, vi først og fremmest skal gøre ved dem, er at snakke med de berørte selv, altså begynde at snakke *med* de grupper i stedet for kun at snakke *om* dem og så få deres forslag til, hvad man skal gøre.

Jeg tror heller ikke, at det er selve kultursammenstødet. Hvis vi tager sådan en diskussion som den om spørgsmålet om at slå børn, er det altså ikke ret lang tid siden, vi havde en hidsig debat herinde i Folketinget om, hvorvidt det skulle være forbudt eller ej, og det var da kun et meget, meget knebent flertal, der fik igennem, at det skulle være forbudt at slå børn. Jeg vil bare lige minde om det.

Hvis vi skal se på det med kvinderollen, vil jeg anbefale de medlemmer, der er interesserede i emnet, at læse Henny Harald Hansens beskrivelser af de muslimske kvinder i deres kultursammenhæng, for dér har de nemlig højstatus. Problemet er, hvad der så sker, når de kommer hos os og man ikke har den kultursamtale, vi har så hårdt brug for.

Inden for den klassiske islamiske tradition er der en agtelse for en kvindes status, som jeg tror de færreste af os kender til, men hvor det vil være godt at genlæse eller, hvis man ikke har læst den i forvejen, nylæse Henny Harald Hansens beskrivelse af, hvordan det har været at leve blandt muslimske kvinder, først og fremmest i Kurdistan og Egypten.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Det kan godt være, at der er høj kvindestatus i klassisk islamisk tradition, men det er ikke de meldinger, som indvandrerkvinder afleverer på vores krisecentre. Det er kvinder, som er i en ulykkelig situation, og som har været udsat for alvorlig fysisk overlast i en lang række tilfælde, og vi bør håndhæve dansk lovgivning i Danmark.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg tror ikke, der er nogen af os, der siger, at vi ikke skal håndhæve dansk lovgivning. Det har faktisk været et problem, at der nogle gange har været en vis holdning hos politiet, hvor man har sagt, at de jo har deres traditioner, så dér

behøver man ikke gå så hårdt ind. Dansk lovgivning skal bestemt håndhæves.

Når jeg nævnte det andet, var det, fordi det kunne høre med i den religions- og kultursamtale, som jeg mener, vi skal blive meget bedre til, så man også kender de rødder, der er der, og ikke kun ser på de alarmerende situationer, vi er i i øjeblikket.

Jeg synes, vi er i en alarmerende situation f.eks. med de høje selvmordstal, som fru Ester Larsen nævnte, men svaret på det er da at snakke med de mennesker selv og så finde ud af, hvad der er gået galt i forhold til det, som de måtte være vokset op med, når de kommer her til, hvor netværkerne ikke er så tætte, hvor de ikke har hele den kvindeverden, som hører hjemme i en traditionel islamisk kultur. Hvad sker der så i den sammenhæng?

Det er ikke noget, vi løser ved at håne dem eller sparke til dem eller glemme dem; vi løser det kun ved samtaler, og jeg troede egentlig, det var det, fru Ester Larsen lagde op til. Der er ingen her, der har sagt, at vi ikke skal holde dansk lov.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det var præcis også den sætning, der fik mig til at bede om en kort bemærkning, for jeg synes, fru Ester Larsen havde meget ret i nogle af de eksempler, hun fremkom med i sin ordførertale. Når kvinder også fra indvandrer kredse kommer på krisecentrene, er det netop et udtryk for, at man dér har mulighed for at få hjælp. De søger jo hjælp, og der er hjælp at få.

Og når man skal håndhæve dansk lovgivning – hvad jeg er fuldstændig enig i at man skal – så kan krisecentrene jo hjælpe kvinderne med at få deres ret, deres frihed, og få anmeldt manden for vold. Det er det, krisecentrene f.eks. kan gøre: Hjælpe kvinderne til at få en sag i gang. Men vi ved jo også fra danske ægteskaber, at det kan være svært at anmelde vold i hjemmet og vold i ægteskabet, fordi der er mange bånd, der binder, mange hensyn at tage til resten af familien.

Men krisecentrene er jo netop lavet for at kunne støtte kvinderne, også i en frigørelsesproces, som kan være umådelig vanskelig, især for kvinder, der kommer fra en anden kultur.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg har ikke på nogen måde antydnet, at samtalen ikke er vigtig. Samtalen er umådelig vigtig.

Vi skal være forstående, og vi skal være tolerante, men vi skal bare ikke acceptere fysisk vold og undertrykkelse. Og når jeg nævner eksemplet med krisecentre, er det ikke for at diskutere deres måde at fungere på.

Når jeg nævner selvmordstallene, er det for at påvise, at vi har et behov for at stoppe den tradition, der hedder, at unge skal giftes i arrangerede ægteskaber. Det er dér, vi har behov for at stoppe op og sige: Unge i Danmark skal have lov til at forelske sig frit og selv vælge ægtefæller. Og det er sådan med unge indvandrere i Danmark, at de forelsker sig jo også i de mennesker, de har omkring sig, og ikke pr. automatik i en fjerntboende slægtning.

Formanden:

Hr. Brian Mikkelsen som ordfører.

Brian Mikkelsen (KF):

Dansk kultur, dansk identitet, er under pres. Det er en kendsgerning, at der lever en kvart million udenlandske statsborgere her i Danmark. Det er også en kendsgerning, at det antal vokser støt. Det er også en kendsgerning, at visse skoler oplever, at der er et flertal af fremmedsprogede elever på skolen. Det er også en kendsgerning, at mange danske forældre flytter deres børn fra skolerne, fordi der er for mange fremmedsprogede til, at man kan værne om dansk kultur, dansk identitet, dansk sprog, på de pågældende skoler.

Det er også en kendsgerning, at der er alvorlige integrationsproblemer i de fleste af landets kommuner. Det er også en kendsgerning, at kriminaliteten blandt andengenerationsindvandrere er markant højere end i den tilsvarende aldersgruppe af unge mennesker, som ikke er fremmedsprogede. Det er også en kendsgerning, at vi har en regering, som ikke for alvor har taget fat på problemerne. Det kan være på grund af, at der er et lille parti, der deltager i regeringen, men det kan også godt være, fordi man ikke har lyst, evnen og viljen til virkelig at løse problemerne.

De ting, som virkelig kan være med til at rette op på det, har været diskuteret flere gange. Vi har også fra konservativ side fremsat flere forslag om at bremset op for familiesammenføringerne, så det ikke bliver et retskrav, men at man kan familiesammenføres det sted, hvor man kulturelt hører hjemme, og det er jo den diskussion, vi har nu her. Hvis to udenlandske statsborgere vil familiesammenføres, må det jo

være naturligt, at de bliver sammenført i det land, hvor de er statsborgere.

Det samme gælder hele diskussionen om modersmålsundervisningen i skolerne, som jo også har en stor del at gøre med den kulturelle diskussion, vi til stadighed har her i Folketinget. Altså hvis man vil værne om dansk kultur, må man jo også værne om det lille sprogområde, vi lever i i Danmark, og dér er det altså væsentligt, at førstesproget, det eneste sprog, det vigtigste sprog, vi har i danske skoler, må og skal være dansk, og derfor skal modersmålsundervisningen afskaffes. Det vil de to regeringspartier slet ikke være med til.

Men alle de her ting oplever vi i Det Konservative Folkeparti som en udfordring. Der er problemer, men der er nu altså også en masse positive ting ved det, som beriger vores samfund og kan være med til at kvalitetsløfte vores arbejdsstyrke, og i det hele taget er der ikke noget samfund, som har kunnet leve af at være lukket af over for andre.

Det skaber en dynamik og noget inspiration i vores samfund, at vi ikke lukker os helt af, og derfor prøver vi at se det som udfordringer og prøver på at komme med nogle løsningsforslag. Men dér er problemet jo generelt, at den regering, vi har nu, er en meget konservativ regering, forstået på den måde, at den ikke rigtig vil være med til at løse op med nogle nye tiltag, at den har den holdning, at det skal nok gå alt sammen.

Det skal det jo nok, ja, det skal nok gå, at man får integreret de fremmedsprogede, for det skal gå, men man får ikke løst problemerne, på trods af at der bliver råbt vagt i gevær fra de borgmestre, som har problemerne inde på livet, og på trods af at alle de forældre, som har børn i skoler, og som bor i områder, hvor der er et flertal af fremmedsprogede, oplever, at der er store problemer.

Selvfulgelig skal man passe på, at man ikke generaliserer. Der er jo en masse rigtig gode eksempler på, at det lykkes, men man skal altså tage fat, og et af de områder, hvor man kan tage fat, er på den kulturelle diskussion, og det er jo også derfor, vi tager den her på det kulturelle område.

Hvis man kigger på hele vores historie, hele den måde, vi præsenterer vores identitet på, så viser museerne jo alt om, hvilken udvikling vi har været igennem som danskere. Og vores malerier lige fra guldaldermalerne over Krøyer

og til Carstensen viser jo den udvikling, vi har oplevet i danskheden; teatrene, instruktørerne helt tilbage fra det tidlige 1800-tal og op til vores moderne instruktører, Langdal, Rostrup osv., viser jo, hvad danskheden også rummer; filmen helt tilbage fra Ole Olsens tidlige Nordisk Film-dage og op til vores berømte instruktører i dag, August, Børnedal, Vinterberg og alle de her mennesker viser jo, at det også stadig væk kan lade sig gøre at være dansker i Danmark.

Og vi kan tage en masse andre ting, og derfor deler vi altså ikke skrækscenarierne, men vi tror på, at det er nødvendigt, at man tager diskussionen. Danmark er et kristent land, Danmark er et demokratisk land, Danmark er et pluralistisk land, hvor man selvfølgelig skal tage hensyn til hinanden, men vi skal altså også værne om den danskhed, som vi har et ansvar for, for hvis vi ikke værner om den nu og tager diskussionen nu, så forsvinder den lige så stille og roligt, og så står vi altså med et kæmpeproblem.

Det ansvar skal den generation, der er nu, og det Folketing, som residerer i dag, påtage sig, og hvis man ikke tager det ansvar og tager nogle konsekvenser af det, så står vi med nogle frygtelig alvorlige problemer – ikke om 5 år, som Dansk Folkeparti måske forestiller sig, men måske om 25-30 år, og så har vi et problem med Danmark og vores kulturelle identitet.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Det var hr. Brian Mikkelsens bemærkninger om den konservative regering, der sidder for øjeblikket, og som ikke rigtig vil gøre noget for at løse problemerne – den konservative regering; sådan blev den omtalt.

Selv om det måske ligger lidt på kanten af det, vi egentlig skal diskutere, nemlig islamisering, vil jeg godt komme med en kommentar, når hr. Brian Mikkelsen selv bevæger sig ind på det område:

Integrationsloven er jo netop det første egentlige forsøg på at lave en lovgivning, der stiller krav til indvandrere og giver dem pligt til at være integrationsvillige i vores samfund.

Det var et spadestik, for nu at bruge den konservative leders mantra for øjeblikket, et dybt spadestik, for at sikre et bedre samkvem, samliv, kulturelt møde, mellem de fremmede og os, og det stemte De Konservative jo ikke for.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Nej, men vi stemte heller ikke imod, og det gjorde vi ikke, fordi der selvfølgelig var en masse positive aspekter i integrationsloven. Men det, der var hele problemet, var jo, at man sandsynligvis på grund af Det Radikale Venstre – det må regeringen afgøre internt – ikke tog det berømte spadestik helt ned, og det vil sige, at man ikke fik løst boligkravsproblemet.

Det, vi diskuterer i dag, er jo hele problematikken med, at hvis man eksempelvis inviterer sine slægtninge hertil, så har man ikke forudsætningerne økonomisk og boligmæssigt for at forsørge dem, og dér stillede vi sammen med Venstre et ultimativt krav om, at der skulle være et boligkrav med, men det ville regeringen ikke levere, og derfor kunne vi ikke stemme for den lov.

Det viser med al ønskelig tydelighed det, jeg har stået og talt om her, nemlig at regeringen enten ikke har evnen eller i hvert fald ikke viljen til at løse de konkrete problemer. Den tror, det nok skal gå.

Selvfølgelig skal man her have en kravrettigheds-diskussion, og den er også på vej nu, og det hænger meget sammen, men man har altså ikke været villig nok til at tage den. Vi har altså på den måde en konservativ regering, som ikke tør de nødvendige ændringer, og som tror, at det bestående er godt nok.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg vil slet ikke forsøge at piske en stemning op mellem De Radikale og De Konservative med de her små spørgsmål, men jeg vil bare lige for historieskrivningens skyld gøre opmærksom på, at stramninger omkring boliglovgivning er en del af udlændingelovgivningen. Det er nemlig ikke en del af integrationsloven, og Det Konservative Folkeparti stemte for samtlige stramninger sidste år, men undlod at stemme for integrationsloven, som jeg synes er det væsentligste bidrag i dette århundrede til at få en bedre integration etableret i det her land.

Margrete Auken (SF):

Da jeg skulle finde ud af, hvad det var, denne her forespørgsel gik ud på, måtte jeg ned og grave i Dansk Folkepartis pressemeddelelser, og det var en forholdsvis snasket beskæftigelse, men så kom jeg jo frem til, hvad det er for et

billede, Dansk Folkeparti har, ikke specielt af muslimerne, men af danskerne.

Og når jeg sagde før, at det, der truer dansk kultur, er Dansk Folkeparti, så er det måske, fordi man beskriver danskerne som snæversynede, smålige, skræmte ved andre, kulturracistiske og med en religion, hvis afstumpethed ligger meget fjernt fra kristendommen, også den almindelige folkekirkelige kristendom, der ellers ikke ved så frygtelig meget. Og hvis det billede af danskerne bliver tegnet meget, hvis man altid taler ned til det laveste i mennesker i stedet for at tale op til noget af det smukke i folk, så kan man jo risikere, at folk bliver lavsindede.

Derfor er det så vigtigt, at vi taler op til hinanden, og så kan man selvfølgelig bebrejde mig, at jeg ikke prøver at tale mere op til det bedste i Dansk Folkeparti. Jeg prøver, så godt jeg kan, og vil nu så også prøve at sige, at hvis man virkelig er interesseret i denne her samtale, i at vide noget om, hvad f.eks. en religionsamtale går ud på, hvis man f.eks. som jeg – nu snakker jeg på egne og ikke på partiets vegne – meget gerne så, at alle disse mennesker blev kristne, og det så jeg da gerne, så er en vigtig forudsætning for kristen mission, at man forstår, hvem de andre er, at man udviser respekt og agtelse for de andre, kender deres tankeverden, kender deres forventninger, sådan at man kan komme til at tale med hinanden og ikke begynder dér, hvor man er rasende uenig, men begynder dér, hvor man har ting tilfælles.

Når vi er i en dårlig situation i Danmark med vore muslimer, og når jeg i et kirkeligt program i radioen har sagt, at vi har for få muslimer – hr. Peter Skaarup behøver ikke synes, det er nogen større sensation, men jeg har faktisk sagt det, hvor der var mange hundrede tusinde lyttere på – så skyldes det faktisk, at jeg mener det. Hvis vi skal i gang med denne her religionsamtale, skal der udvikles så meget af en dansk islam, at vi kan nå hinanden.

Det er faktisk et problem, at f.eks. imamerne, der kommer hertil, på grund af den danske udlændingelovgivning bliver sendt hjem, inden de har nået at opdage, hvad det går ud på, og at vi ikke har en dansk imamuddannelse, sådan at vi også kan få en ordentlig intellektuel islam.

Jeg ved, at det er et problem for en række muslimer, som siger, at det er noget af det, de mangler. Og det er noget af det, vi har fået bud på – om det så skal være til kulturministeren eller undervisningsministeren, vi skal sende det

hen – at vi skal tænke ind i det, hvis vi faktisk ønsker, som jeg gør, at kristne løs på dem, det bedste vi kan, selvfølgelig med fare for, at de missionerer igen; det er jo vilkårene. Men det er altså forudsætningen, at man på en eller anden måde får noget agtelse for hinanden.

De fleste af dem bor i Mjølnerparken, og jeg har sådan spekuleret på, om Mjølner, Tors hammer, er den, der skal sendes ud i hovedet på den der lidt orientalske religion, der har sat sig på danskerne i stedet for de gamle nordiske guder. Når man hører Dansk Folkeparti, er man i hvert fald ved at tro, at det er noget, der er næsten så farligt, som de gamle nordboere troede at Mjølner var.

Det er nok ikke truslen, for meget få danskere er jo overhovedet fristede af islam, heller ikke af den islam, som findes i civiliseret udgave. Dertil er den for regelbundet i forhold til, hvordan vi – i hvert fald de af os, der ved noget om kristendommen – tænker.

Men det er altså bare lige en vigtig samtale at få i gang. Så lad os nu foreslå, at vi prøver at få udviklet denne her kontakt meget, meget bedre og også dér kommer til at forstå, hvad der faktisk sker, hvis man nu kommer i samtale med vores muslimske medborgere.

Jeg synes stadig væk, det er et problem, at vi har for lidt samtale med dem. Når vi f.eks. diskuterer det, som fru Ester Larsen var inde på med ægteskaberne, så har de jo selv rejst en del spørgsmål. Det er jo ikke noget talmæssigt problem, men det kunne være et problem for nogle af dem, men hvis de selv ønsker nogle af de regler, så lad os snakke om, hvordan det kan gøres – igen i gensidig agtelse og respekt for hinanden.

Nu prøver jeg at tale op til Dansk Folkeparti – noget helt andet er, at jeg tror, der er noget påfaldt også i Dansk Folkeparti – jeg skal i hvert fald gøre mig umage:

Vi har faktisk noget i Danmark, der hedder Islamisk-Kristent Studieceter, og dér forsøger man at komme i kontakt med hinanden, dér undersøger man, hvad det er, der kan bære sådan en samtale. Men der er nok lidt flere muslimer, der er interesserede i den samtale, end der er kristne, så vidt jeg har ladet mig fortælle, selv om den altså ledes af kristne. De er nemlig meget optaget af at forstå, hvad det er, vi mener, hvad det er, vi siger, og dér render vi ustandselig ind i det problem fra vores side, at vi ved, at der er for få, der ved noget ordentligt om, hvad kristendommen går ud på.

Jeg havde stor fornøjelse af, bl.a. på grund af den uhyrlige tale, hr. Peter Skaarup holdt, at få læst Romerbrevet, kap. 14. Det var en dejlig oplevelse. Så tak for den! Det var jeg meget glad for at jeg fik med her i dag, sådan at jeg ikke bare kunne blive stemt lidt mildere, men også kunne blive mindet om, at det, som det drejer sig om her, er at have respekt for det medmenneske, for hvis skyld Kristus er død, hvis jeg skal sige det med Paulus' udtryk, og aldrig bringe vedkommende til anstødelse og forfald, hverken ved noget, man spiser, eller ved fordomme mod hinanden.

Så lad os nu prøve, vil jeg sige til hr. Peter Skaarup, hvis det er alvorligt ment, at sige, at islam ikke på nogen måde er nogen trussel mod Danmark. Det, der er en trussel mod Danmark, er vores eget nedrige væsen, hvis vi bliver så smålige, som Dansk Folkeparti vil gøre os til.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg er da ked af, at fru Margrete Auken finder det en snasket affære at læse i Dansk Folkepartis pressemeddelelser. Det er jeg ked af. Det må vi prøve at rette op på, men jeg tror altså ikke rigtig, vi kommer til at ændre i vores pressemeddelelser af hensyn til fru Margrete Auken.

Jeg har sagt, at fru Margrete Auken ønsker flere muslimer eller mener, det vil være en fordel med flere muslimer; hun mener, der er for få i Danmark. Det er et referat, som er meget interessant, fra Randers Amts Avis den 6. december.

Fru Margrete Auken siger endvidere, f.eks. i nogle af de formuleringer, hun er kommet med på møder, at hun finder, at muslimerne selvfølgelig er en opgave for den danske kirke. Så vil de selvfølgelig også missionere over for os, og det er de velkomne til. Islam har mange fordele frem for vores kirke. Man ved, hvad man skal, ikke alt det her frihedspjåt.

Det er sådan nogle tendenser, fru Margrete Auken bringer frem her, som jeg synes er meget uheldige, for det er nogle tendenser, der gør, at man ønsker at omvælte det danske samfund i retning af en helt anden religion, i den islamiseringsretning, som vi har påpeget under debatten i dag. Og jeg synes egentlig, fru Margrete Auken heroppe fra talerstolen burde svare på, hvor mange flere muslimer, fru Margrete Auken mener skal til Danmark for at opfylde de mål, der ligger i den tale, hun her holdt.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Hvis jeg havde sat mig som mål at få hr. Peter Skaarup til at forstå, hvad jeg sagde, så har jeg ikke noget relevant svar. Men lad mig så sige én gang til, at det, som det drejer sig om, er, at vi får en ægte samtale. Det forudsætter, som man kan se det i Frankrig og i England, hvor de faktisk er en generation længere fremme, at de har udviklet deres egen islam. Det betyder, at man får en meget bedre samtale. Det betyder også, at vilkårene for mission er vigtigere, og jeg beklager meget, men det første citat om, at vi skulle have flere, står jeg ved. Jeg drømmer ikke om, at jeg skal få det til at gå ind i knolden på hr. Peter Skaarup, men jeg står ved det. Men det, jeg selvfølgelig prøvede at sige, var, at det tiltrækkende ved islam – og det synes jeg ikke er tiltrækkende, men det ved jeg, at det er for nogle – er, at man får reglerne. Man ved, hvad man skal rette sig efter.

Det er en meget pædagogisk religion i modsætning til kristendommen, som forudsætter næstekærlighed, lydhørhed, frihed, respekt, åbenhed over for andre mennesker. Det er det, det går ud på, hvis vi skal have noget at gøre med hinanden på den måde. Og den udgave af kristendommen, som er den, vi forkynder i den danske kirke – hvis man en gang imellem forvildede sig derhen, ville hr. Peter Skaarup kunne høre det – vil slet ikke kunne bruge Dansk Folkepartis frastødende kampagner, fordi vi ville aldrig komme i nærheden af hinanden med en fornuftig samtale, hvis det var på den måde.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen så vil jeg da gerne spørge fru Margrete Auken, om den åbenhed og den respekt, som fru Margrete Auken mener ligger i den muslimske tro og i Koranen – den åbenhed og respekt, som mere er med der, end den er i det, som vi støtter os til fra kristendommens side – bliver den noget, vi også vil blive mødt med, når vi tager til et andet land?

Mener fru Margrete Auken, at vi, hvis vi tager til Iran eller Irak, eller hvor vi nu måtte tage hen, får nøjagtig den åbenhed og respekt, som fru Margrete Auken mener ligger i det her? Tror fru Margrete Auken, at man vil lytte så meget til vores holdninger, som man åbenbart vil fra SF's side i forhold til personer, der kommer her til landet?

Må jeg så ikke minde om, at den udvikling, fru Margrete Auken gerne vil have – fru Margrete Auken vil gerne have mange flere muslimer til Danmark – er jo godt i gang. Og dér er det igen, jeg synes, at fru Margrete Auken ikke rigtigt kommer ind på de tal, der rent faktisk også er baggrunden for denne her diskussion: 40,6 pct. af de 14-15 årige på Vesterbro er udenlandske statsborgere. Hertil kommer så indvandrere og efterkommere, som har dansk statsborgerskab.

Er det ikke et problem, at man altså ser en så lav tilslutning til den danske folkekirke og til den danske kultur, som det her vil medføre?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg synes, jeg hørte fru Margrete Auken tale om en åben debat, men vil spørge, om ikke det lige præcis er hendes parti, der har været et af de førende elementer i at undertrykke den frie og fordomsfri og åbne debat om de her emner, og det er jo den, der er forudsætningen for, at man kan tage fat på at løse de problemer, som der vitterligt er omkring indvandringen fra den tredje verden. Og jeg vil derfor fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget tager afstand fra den hidtidige undertrykkelse af debatten om problemerne som følge af indvandringen fra den tredje verden, opfordrer Tinget til en åben, fri og fordomsfri debat på dette område. Det sker i erkendelse af, at en seriøs og fordomsfri offentlig debat er en vigtig forudsætning for at løse problemerne i et demokrati«.

(Forslag til vedtagelse nr. V 36)

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg tror, jeg prøvede at sige før, at det, som hr. Frank Dahlgaard kalder åbent og fordomsfrit, er, at man giver los for alt det, vi lærte af vores far og mor, man ikke måtte sige om hinanden. Og jeg vil faktisk holde fast ved, at vi stadig væk er pæne og anstændige mennesker og ikke

bare sviner vores medmennesker til. Det er ikke det samme som at have en åben og fri debat. Og i øvrigt kan jeg så sige, at jeg synes, der i alt for høj grad har været bidraget til, at der ikke er noget loft for tilsviningen af hinanden.

Så til hr. Peter Skaarup: Det er altså en ren træningslejr i tålmodighed, jeg er blevet sat i her.

Jeg prøvede at forklare hr. Peter Skaarup, og jeg synes, jeg var pædagogisk, at det, der kendetegner kristendommen, er åbenhed. Det er respekt for sine medmennesker. Det er ikke at være nedladende og foragtende over for anderledes troende.

Det er altså noget, der ligger meget fjernt fra hr. Peter Skaarup, og derfor kan jeg godt forstå, at det kniber for ham at få det ind i hovedet. Men nu siger jeg det altså så pædagogisk, så det i hvert fald står i de grønne bøger, sådan at folk, der måtte være oprigtigt interesseret i det her, kan læse det: Det, som præger islam, er, at den i meget højere grad er en skriftbunden religion end vores.

Men det, som man kan se, hvis man følger diskussionen, bl.a. på Kristent-Islamisk Studiecenter, er, at der er en ganske stærk påvirkning fra dem, der gider og orker at tale med deres muslimske medborgere. Og det, vi kunne se der, er, at en række af det bedste, synes jeg, i vores kultur, nemlig at vi har netop åbenhed, at næstekærligheden begynder at spille en rolle, nu begynder at præge vores danske muslimer. Den der fordømmelse, som hr. Peter Skaarup er fortalende for, tror han er kristen.

Og det, som jo ville være spændende, var, hvis den religionssamtale kunne udvikle sig, sådan så man så, at der altså også er ting i deres kultur, som kunne være spændende. Der er nogle familieholdninger, som er spændende. Der er en helt anden respekt også for de gamle end den, vi kender hos os osv. Der er nogle ting, vi godt kunne lære af hinanden, og man tager ikke skade af at lære af hinanden.

Islam har spillet en kolossal rolle for hele den europæiske kultur. Prøv at undersøge, hvad Osmannerriget har gjort ved Albanien, ja, også ved den nordiske filosofi for den sags skyld.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes stadig væk ikke, fru Margrete Auken svarer på det spørgsmål, jeg har stillet, og det handler om de udtalelser, som fru Margrete

Auken kom med til Randers Amtsavis den 6. december 1999, hvor fru Margrete Auken siger: Islam har mange fordele frem for vores kirke. Man ved, hvad man skal. Ikke alt det der frihedspjæt.

Jeg har ikke fået svar på, hvad det er, fru Margrete Auken og SF mener – jeg går ud fra, det også er SF's holdning, vi snakker om her – der er så fordelagtigt ved islam. Hvor er de mange fordele inden for islam i forhold til den danske folkekirke?

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Nu svarer jeg ikke for at prøve på at tro, at jeg kan forklare hr. Peter Skaarup noget. Det ville jo være vildt overdrevet at tro det. Men for så at forklare: Det, som i religionskonkurrencen – kan vi sige det – tiltrækker nogle mennesker ved islam og ved en række andre meget regelbundne religioner, er, at der er regler for, hvad man må og ikke må. Altså sådan noget, som ligger uden for ens hjertelighed, følsomhed og opmærksomhed, det som skulle præge kristendommen.

Det har for nogle – ikke for mig og jeg tror ikke for så mange danskere heller – faktisk en tiltrækning, som vi kender det fra sådan rigtig fundamentalistiske politiske retninger og også inden for kirken. Religiøse retninger, hvor man får opskriften på, hvordan man skal klæde sig, og om man må danse med den og den, og om man må gøre sådan og sådan. Det ved vi kan virke tiltrækkende.

Jeg synes ikke, det er en fordel, og det undrer mig, at hr. Peter Skaarup ikke nu, hvor jeg for 10. gang har været heroppe, kan forstå det. Men o.k. Men jeg har sagt, at det har haft en tiltrækningskraft, og det er den formulering, jeg har brugt. Jeg har sagt det i radioen i »Mennesker og Tro«, og jeg vil stå ved det, og jeg siger det ved foredrag osv. Jeg har prøvet at beskrive, hvorfor den her religionssamtale kan blive spændende, også fordi det ikke bare er til at feje af, hvad de andre siger.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.54

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Ebbe Kalnæs (CD):

Hvordan vil det gå med den kulturelle udvikling i Danmark set i lyset af den tiltagende islamisering? Ja, jeg ved næsten ikke, hvad jeg skal sige.

Men jeg vil gerne sige tak til ministeren for den redegørelse, ministeren kom med, og dermed også sige, at jeg finder det vanskeligt at finde nogen ting, hvor vi kan være meget uenige, når det skal ses i det her lys og denne her sammenhæng og i den kulturelle vinkel. Altså set i lyset af den tiltagende islamisering. Det er jo et billede, man forsøger at skabe, som ikke findes.

Jeg skal selvfølgelig med det samme understrege, at CD ikke kan bidrage til et forslag til vedtagelse som dette, ej heller til andre, heller ikke til hr. Frank Dahlggaard, som igen taler om undertrykkelse i debatten. Jamen det at man bliver skældt ud, det, at man er uenige, det, at man har engagement i den her sag på den ene eller den anden side, er jo ikke at undertrykke en debat. Det er jo netop en debat, når den nogle gange har nogle toner, som måske ikke virker så behagelige ud fra, hvor man nu ser det. Det skal da understreges. Men der er ikke nogen, der undertrykkes i den her sammenhæng. Der er jo næsten ingen grænser for, hvad man kan sige fra denne her talerstol.

Der bor vel godt og vel et par pct. muslimer i Danmark, eller folk, som vedkender sig den muslimske tro, og for CD er det altså en vigtig del af dansk kultur og tradition, at vi har religionsfrihed i Danmark, reel religionsfrihed.

Og sådan nogle ordsprog som »skik følge eller land fly« og den slags er i og for sig den slags ordsprog, som jeg bestemt ikke bryder mig om, og som jeg ikke mener er en del af en reel dansk kultur. For mig er den slags ordsprog mere et spørgsmål om en begrænsning, en begrænset ytringsfrihed, begrænsninger på en række områder, der mere er en diktaturstat værdig, nemlig at hvis ikke man tilpasser sig det her, så bliver man elimineret eller smidt ud.

Den dér med »enhver fugl pipper med sit næb« passer meget mere til en dansk kultur, til en tradition; muligheden for at være sig selv og være fri og have retten til at udtale sig og bestemt ikke blive undertrykt i en debat. Men

igen, den dér undertrykkelse kommer op, når nogle bliver vrede og reagerer på noget, fordi de er uenige – så undertrykker man. Nej, søreme gør man ikke, så debatterer man. Og det kunne måske godt fungere lidt kønnere en gang imellem.

Er dansk kultur truet? Nej, dansk kultur er langt mere holdbar, lang, langt mere holdbar og robust og da ikke det mindste truet af en diskussion om flygtninge og indvandrere, som meget jævnlige går i selvsving. Det skal jeg være den første til at erkende, at den gør.

De her ulidelige generaliseringer, røverhistorier mod samlede befolkningsgrupper kan man ikke rette noget med, kan man ikke klare de reelle problemer med, kan man ikke klare integrationen med. Med generaliseringer kan man ikke klare de sanktioner, vi skal sætte ind mod dem, der ikke kan finde ud af at holde landets lovgivning. Men den slags generaliseringer ligger på linje med dem, vi vel alle sammen har hørt eller kender en gang imellem i det sjove hjørne, hvor vi siger, at alle finner kan knive i hænderne og drikker træsprit, og at tyskere kun spiser pølser osv. Det kan man altså ikke bruge i en nuanceret debat, hvor man påstår, at man vil løse reelle problemer. Og der skal ikke være nogen tvivl om, at de er der.

Man prøver at markedsføre den slags budskaber, og jeg tror, jeg har brugt billedet før. Det minder mig meget om skrædderen i »Kejserens nye klæder«, hvor man prøver at sælge noget, der ikke eksisterer, fordi man bygger på en frygt, og den skal vi tage alvorligt.

Det er meget alvorligt, hvis nogen frygter, at vi er på vej ind i islam i det her land; det er meget alvorligt, hvis det er tilfældet, og derfor hilser jeg debatten velkommen. Det er utrolig farligt, hvis grupper af mennesker sidder for sig selv uden at få debatteret det og reelt sidder og føler, at vi med stor hast er på vej til at blive et andet land med en anden tro og en anden kultur.

Det, det drejer sig om, var jeg også inde på i nogle af de korte bemærkninger, og det er det med proportioner; proportionerne er vigtige. Der er ingen tvivl om, at vi i dette land skal være mere restriktive, skal være mere konsekvente, når det gælder overtrædelser, og vi skal være klar til at gøre det. CD er et lov og ordenparti i en positiv betydning, fordi det at være konsekvent er at udvise omsorg, omsorg for helheden og omsorg for de mange.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen det er da kun beklageligt, at CD's ordfører stadig væk har den indstilling, at der ikke er nogen problemer ved simpelt hen at erklære, at der ikke er nogen, og at der heller ikke har været nogen undertrykkelse af nogen debat; sådan kan man jo godt vælge at køre det. Jeg syntes, jeg ganske klart hørte helt andre toner fra kulturministeren, der gav udtryk for en erkendelse af, at der er nogle ting, der kunne gøres bedre, og nu må vi se mere på det og den slags; det var mere realistisk snak.

Alle i dette Ting og i hele befolkningen ved jo, at man bevidst fra venstre side i Folketingsalen og fra nogle midterpartiers og Socialdemokratiets side især har kørt en linje, som har stoppet debatten. Ved at kalde det ikke stuerent, ved mere eller mindre direkte at tale om racisme lukker man kæften på folk, og det har man benyttet sig af. Nu går den altså ikke mere, uanset om et lille, mærkeligt parti som CD vil køre den gammeldags linje eller ej.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

CD's ordfører, hr. Ebbe Kalnæs, ser ud til at sige, at CD sådan set støtter regeringens holdning, at det her ikke er noget, der bekymrer CD overhovedet, og så er det naturlige spørgsmål jo: Hvor mange personer af fremmed herkomst skal der være i Danmark, før det begynder at bekymre CD og CD's ordfører? Og bekymrer det ikke CD's ordfører, at vi altså har at gøre med en religion her, som vi diskuterer i dag, der, som jeg tidligere har sagt under debatten, ønsker at sætte religionen over lovgivningen? Bekymrer det ikke CD's ordfører?

Jeg kan f.eks. lige referere lidt fra en kyndig ekspert på området, Jes P. Asmussen, der i sin bog om islam skriver om »Koranen og hadith, den for menneskets hele livsførelse eneste fuldkomne vej, islams kanoniske lov, den religiøse lov, som alle forhold i det offentlige og private liv skal reguleres efter.« Bekymrer det ikke CD, at vi altså har en stigende tilslutning her i landet til en religion, der sætter sig over den lovgivning, som Folketinget vedtager?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Det vil altid bekymre CD, hvis nogen sætter sig ud over dansk lovgivning, ingen tvivl om det.

Der er på intet tidspunkt nogen, der vil kunne påstå, at hele det her spørgsmål ikke bekymrer CD og har bekymret CD, stort set så længe vi har eksisteret, måske også før nogle andre bekymrede sig om det. Jeg er enig i det, ministeren har lagt frem i dag som kulturminister, men på en række områder er jeg enig i, at vi skal stramme; det er ikke mindst retspolitikken, det handler om. Det gælder så i øvrigt ikke alene udlændinge, det gælder også i almindelighed, hvor det giver os en masse problemer; ikke for at straffe for enhver pris, men når noget er meget gentaget, så er vi nødt til at gribe langt mere præcist ind og ændre adfærd, for ellers ødelægger vi det for de mange.

Hvor mange, der kan være i det her land, kan jeg ikke sige noget om, men jeg kan sige, at på nuværende tidspunkt er mængden sådan, at når nogle kalder det et multietnisk samfund på grund af 3 pct. godt og vel af befolkningen, og ser det som en stor trussel, så mener jeg faktisk, det er demagogi ud over alle bredder.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen hvis hr. Ebbe Kalnæs mener, at det at kalde Danmark for et multietnisk samfund er demagogi, så mener hr. Ebbe Kalnæs og CD jo også, at den tidligere indenrigsminister Birte Weiss var demagog, da hun i Folketinget svarede fru Pia Kjærsgaard, at Danmark var et multietnisk samfund i miniformat. Altså kunne man så sige, at Birte Weiss var en demagog.

Jeg tror ikke, der er ret mange i det danske samfund, ude i befolkningen, der er i tvivl om, at Danmark har én klar udvikling, og den går hen imod et multietnisk samfund. Og det kan så godt være, at hr. Ebbe Kalnæs ikke deler den opfattelse, men den opfattelse er altså meget udbredt, og udviklingen går i den retning.

Og så vil jeg lige spørge hr. Ebbe Kalnæs igen: Bekymrer det så ikke, at en fremtrædende muslim i Danmark, Abdul Wahid, under en panelsamtale i K.B. Hallen på et tidspunkt, da han blev spurgt, hvordan han forholdt sig til en i Iran netop afsagt dødsdom over en person, der havde omvendt en muslimsk kvinde til bahai-religionen, svarede, at det var rimeligt, at manden var blevet dømt til døden. Som muslim måtte man følge shariaen og være konsekvent, og han gav udtryk for, at shariaen ville blive indført i Danmark, så snart der var et flertal af muslimer i Danmark. Det er noget, der fremgår af Præsteforeningens blad nr. 42 i 1998.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg forstår hr. Ebbe Kalnæs' manglende kommentar til det, jeg sagde før, som udtryk for, at han altså kører imod virkeligheden og det, vi alle sammen ved, og simpelt hen nægter at erkende, at der reelt i de sidste årtier har været en undertrykkelse af en fri, fordomsfri og åben debat omkring de problemer, som der selvfølgelig er, når folk fra den tredje verden kommer til et land som Danmark.

Og jeg efterlyser stadig en kommentar til det. Jeg går ud fra, at hr. Ebbe Kalnæs har læst den lange artikel, som professor P.C. Matthiessen, ekspert i befolkningsforhold, bragte i Jyllands-Posten, jeg mener, det var den 29. august sidste år, hvor han rigtigt og klogt sagde, at der jo ikke har været nogen debat i Folketinget om alle disse ting, fordi det netop bliver undertrykt, fordi man er bange for at blive kaldt racist eller ikke stueren. Men nu kommer debatten. Er professor P.C. Matthiessen også sådan en, der skal jages væk og ud af debatten?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

På den korte svartid, der er her, vil jeg prøve at stramme det hårdt op. Jamen det er da klart, vi er da bekymrede, når fundamentalister udtaler sig på den måde. Det er vi altid, når folk udtaler sig på den måde. Det er vi også, når Søren Krarup i hvert fald på den danske kirkes vegne osv. udlægger sin side af evangeliet og måde at være næstekærlig på, så er jeg også dødbekymret. Jeg er altid bekymret, når der er mennesker, der generaliserer og på den måde nedgør andre mennesker, som der ligger i det.

Og så kort til hr. Frank Dahlgaard, for jeg skal selvfølgelig ikke snyde hr. Frank Dahlgaard: Jamen, det er da rigtigt, at der kan være mennesker, der har følt, at de bliver undertrykt i debatten ude omkring, men det virker lidt ynkeligt en gang imellem, når folketingsmedlemmer her fra huset siger, at de bliver undertrykt i debatten. Det er jo ikke det, der er tale om. Der er tale om, at man er meget, meget uenige i måden og synet.

Men jeg vil gerne understrege igen til slut: CD er et lov- og ordenparti. Vi er meget optaget af, hvordan vi får standset den slags minoriteter i minoriteterne, som ødelægger det for de andre, og af at være helt konsekvent. For det at være konsekvent er at udøve omsorg i denne her sammenhæng, og det skal vi huske en gang

imellem, måske også lidt bredere i Folketinget. Og det bedste, jeg kan gøre, er lige et par linjer:

»Jeg er træt af at høre på alle de fortvilede forsøg på at omdefinere næstekærlighedsbegrebet, krumspringene for at få almindelig indskrænkethed og egoisme til at lyde af anstændig politik.« Det er Hans Skov Christensen, Dansk Industri. Jeg hylder ham, må jeg sige, for hans udtalelse. Det var meget, meget rart at høre. Det var med dyb respekt, at jeg den dag læste kronikken i Politiken.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Hr. Ebbe Kalnæs fra CD siger, at det også bekymrer ham, når der er fundamentalisme, uanset hvor den kommer fra; når folk udtrykker sig på denne her måde. Men vi må jo så bare sige, at vi jo ser den religion have stor indflydelse i store dele af verden, og vi ser jo, at med hensyn til den fundamentalisme, som hr. Ebbe Kalnæs ligesom skyder lidt til siden, er det jo sådan, at det karakteristiske i alle de lande, hvor den eksisterer, er, at der faktisk er diktatur. Det er ikke folket, der styrer længere, måske kan det være militæret, men oftest er der tale om et diktatur, hvor der er enevældig magt.

Det synes jeg er meget interessant, at islams regeringer ikke findes. Der er tale om diktaturer rundt omkring, hvor folket ikke har nogen indflydelse på, hvad der foregår.

Jeg synes jo også lige, jeg vil minde om, at den professor P.C. Matthiessen, som vi har talt om, jo altså ikke er særlig fundamentalistisk, men alligevel siger han, at medmindre der sker en afgørende drejning af indvandrerpolitikken i Danmark, så vil det få langt større konsekvenser i fremtiden, end man har set hidtil.

Burde det ikke vække bekymring også hos CD?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Hr. Ebbe Kalnæs siger, at 3½ pct. af befolkningen, som er fremmede, der kommer fra den tredje verden, i Danmark, jo er ingenting, det kan ikke bekymre ham, det kan ikke give nogen problemer. Nej, men mig bekendt bor hr. Ebbe Kalnæs heller ikke i Ishøj, i Gellerupplanen, i Vollsmose eller den slags steder. Det gør vist i øvrigt direktøren for Dansk Industri heller ikke, og så er problemerne ligesom så langt væk, og så ser man statistikken på landsbasis, og det er altså 3-4 pct., og det er jo ingenting.

Men det er ikke 3-4 pct. i Københavns Kommune. Andelen af fremmedsprogede eller tosprogede, som det nu skal hedde for at være politisk korrekt, i Københavns Kommunes skoler – og dem er der mange af – er oppe på 28 pct., altså over en fjerdedel. Det er ikke 3-4 pct. Og sådan er der en række kommuner, bl.a. omkring København med socialdemokratiske borgmestre, der faktisk føler, at de har et problem, og de har nok lidt mere forstand på det end hr. Ebbe Kalnæs eller direktøren for Dansk Industri.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Ebbe Kalnæs, og derefter går vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Hvis vi skal over i de problemer, der er i Vollsmose, der er andre steder, så er det rigtigt, jeg bor der ikke. Jeg har været der adskillige gange og er der jævnlig. Jeg har nogle medlemmer, der bor der, som jeg besøger en gang imellem.

Men jeg vil gerne understrege, at jeg synes, det ville være rart, jeg synes, det ville være flot, hvis Dansk Folkeparti og hr. Frank Dahlggaard og andre begyndte at komme med helt konkrete, reelle tiltag til at løse de problemer; ikke afvise, men løse, altså langt mere kontant. Det så jeg også meget gerne. Det synes jeg heller ikke regeringen gør godt nok. Det skal gøres langt mere kontant for at løse de helt konkrete problemer, for dem er jeg enig i er der.

Men jeg vil gerne understrege også: Kort tid før jeg blev valgt til det her Ting, havde jeg imellem så meget andet en 3-årig periode som centerleder for et asylcenter. Jeg modtog 70 pct. muslimer og så kristne af forskellig observans, som levede sig ind i et samfund, som var optaget af at tilpasse sig danske forhold, passe danske ting. Drengene vandt nede i havnen optimistjollesejladser og blev integreret, for det gav status i sådan en kystby. Vi rykkede op i fodbold, det gav status, fordi de blev lukket ind i et lille samfund osv.

Det, jeg gerne vil prøve at sige, er, at den meget store gruppe i det her problem, som man føler er truende for dansk kultur, er ikke nogen trussel. Så har vi nogle bindegale nogle, der lever på andre menneskers bekostning, nogle banditter af rang hist og her, og det har vi normalt haft i det her samfund, det har man i alle samfund. Der skal vi sætte ind, der skal vi

handle, der skal vi sikre, der skal vi beskytte de andre, og det er det, der er det afgørende.

Henrik Svane (RV):

Dansk Folkepartis fantasi kender tilsyneladende ingen grænser, når det handler om at få sat områder som udlændinge, dansk kultur, islam, det multikulturelle samfund, muslimske konspirationsteorier osv. på dagsordenen. Den kreativitet er egentlig ganske imponerende. Tænk, hvor nemt det ville være at løse de relativt få problemer, der opstår ved kultur- og religionsmødet, hvis Dansk Folkeparti lagde samme engagement og kreativitet ind i at opløde modsætningerne mellem danskere og udlændinge, som de lægger i at finde på nye fremtidsscenerier, der kan skræmme dele af den danske befolkning.

Hvis det ikke også var, fordi den politiske situation havde udviklet sig så alvorligt gennem de senere år, jf. meningsmålingerne, så havde Dansk Folkepartis mange forslag også fremkaldt en del smil på mine læber. Det verdensbillede, som Dansk Folkeparti tegner, er nemlig så præget af vrangforestillinger og absurde fremtidsprognoser, at det er vanskeligt at forholde sig seriøst til det.

Ikke desto mindre er det selvfølgelig nødvendigt, dels fordi Dansk Folkepartis myter af mange opfattes som troværdige, og dels fordi der opstår nogle reelle problemer, som det er vigtigt at vi, os der er politikere og det danske samfund mere bredt forstået, forholder os til. At disse problemer intet har at gøre med en islamisering er en anden sag.

Når det er vigtigt at tage meningsmålingerne seriøst, er det ikke mest på grund af stemmerne, selv om Det Radikale Venstre da gerne ville have flere stemmer. Nej, det er nødvendigt, fordi meningsmålingerne fortæller os, at fremtiden af mange opfattes som en trussel og ikke som en spændende udfordring, og det er ubehageligt at frygte for fremtiden.

Det giver ikke et liv med mening eller med megen livskvalitet, hvis angsten fylder for meget. Og når udlændingetemaet i den grad præger den politiske dagsorden, tyder det på, at angsten hos flere og flere bliver et dominerende træk. De uoverskuelige globaliseringstendenser og omverdensens indflydelse på det danske samfunds udvikling og på dansk kultur er stigende. Det bekymrer mange, og Dansk Folkepartis enkle budskaber er en fristende tilflugt for en stor gruppe danskere.

Den gruppe danskere er vi forpligtede til at indgå i en dialog med. På det punkt må vi nok indrømme, at det har været godt, at der er blevet rusket lidt op i nogle af os herinde, der tidligere nok har undervurderet betydningen af den usikkerhed, som rammer et bredt udsnit af danskere.

Hermed påstår jeg ikke, at der på nogen måde er tale om en muslimsk trussel/islamisering, overhovedet ikke. Men jeg siger, at det er nødvendigt at tage befolkningens signaler alvorligt. I den sammenhæng er det vigtigt at skelne mellem Dansk Folkepartis folketingspolitikere, der bevidst manipulerer med frygten og derfor er vanskelige at tage alvorligt, og så de relativt mange danskere, der tror på og frygter skræmmebillederne.

I den forbindelse vil jeg kort nævne, selv om det måske nok ligger uden for dagsordenen, at det ikke er det afgørende at ændre udlændingeloven. Det er derimod vigtigt, at velfærdssamfundet fungerer på kerneområderne og opfattes som troværdigt af borgerne. Det er en opgave, som Det Radikale Venstre vil arbejde på at løse endnu bedre fremover.

Dialogen handler imidlertid ikke om at finde et kompromis. Der kan nemlig ikke indgås et kompromis om, at der er sket en islamisering, for den påstand hører til i det absurde katalog af Dansk Folkepartis vrangforestillinger. Som kulturministeren meget flot har redegjort for, er det snarere omvendt. Det er bemærkelsesværdigt, hvor lidt dansk kultur egentlig inspireres af den mellemøstlige kultur.

Det kan også illustreres ved at fremhæve et par talstørrelser fra virkelighedens verden. Udlændinge fra såkaldt mindre udviklede lande udgør mindre end 4 pct. af den samlede danske befolkning. Heraf er måske små 2 pct. muslimer, og tallet inkluderer også danske muslimer. Det er ikke, i hvert fald for Det Radikale Venstre, noget, der kan opfattes som en islamisering. Der er heller ikke tale om, og jeg citerer: »at Danmark nu i tordnende tempo omdannes til et multietnisk samfund« som fru Pia Kjærsgaard skrev for nylig. Det er propaganda af værste skuffe.

Hvad er der så tale om? For der sker ændringer i gadebilledet, det skal ikke benægtes. Hvorvidt Danmark om måske 100 år får flere muslimer end kristne, ved jeg ikke, men til gengæld er det sikkert, at Danmark langsomt bevæger sig mod at blive et multikulturelt sam-

fund. Men kodeordet er og skal selvfølgelig være: langsomt.

Den forandring er ikke udtryk for noget nyt. Danmark har altid været præget af forskellige kulturer, men når nye kulturer mødes, dannes en ny fælleskultur, hvor det bedste fra de forskellige kulturer kodes sammen, sprog og traditioner udvikler sig, heldigvis, for hvis traditionen bliver til kedelig traditionalisme, uddør traditionen langsomt.

Dansk Folkeparti ønsker at bevare den danske kultur, men argumenterer for status quo. Det er et paradoks, for status quo har sandelig aldrig karakteriseret dansk kultur, vel ikke nogen kultur overhovedet. Det er kun ved at forandre og forny sig, at det bedste fra den danske kultur og danske traditioner bevares.

Der er et sidste aspekt, som jeg afslutningsvis vil berøre, det er egentlig et spørgsmål til Dansk Folkeparti. Det er interessant, at Dansk Folkeparti konstant og helt proportionsløst sværger til den danske kultur, samtidig med at partiet næsten altid argumenterer for, at kulturbevilningerne skal nedskæres. Hvordan hænger det sammen? Det er dog utroligt, at Dansk Folkeparti er så optaget af den danske kultur, men ikke ønsker at støtte danske kulturinstitutioner. På den anden side er det selvfølgelig blot en understregning af, at partiets politik heller ikke på dette område hænger sammen.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Ja, det var, som jeg havde forestillet mig, ord, ord, ord, men ikke nogen realiteter bag ved ordene, sådan at forstå, at når hr. Svane nævner, at der er angst hos mange, så synes jeg, at hr. Svane skulle forholde sig til den angst, der er, for det er helt rigtig.

Nu har vi ikke i dag tænkt os i Dansk Folkeparti at tage fat på de gode meningsmålinger, men det er der sådan set andre, der så gør, og så kan vi selvfølgelig godt kommentere dem, og det er jo klart, at de meningsmålinger, vi står med i øjeblikket, med op mod 20 pct. af vælgerne bag os, jo er udtryk for, at der er rigtig mange folk i dette land, der er angste, og det kan tilsyneladende ikke lykkes hverken regeringen og dermed heller ikke Det Radikale Venstre at forklare befolkningen, at den udvikling, der er sat i gang, er rigtig.

Hr. Svane sagde, at det jo er en langsom udvikling. Jamen det er den langsomme udvikling, vi er forfærdelig bange for, og det kunne være,

at hr. Svane kunne gøre sig den ulejlighed – det er der ingen andre der har kunnet gøre fra regeringens side – at forklare: Hvor er mætningspunktet antalmæssigt set rent faktisk for muslimer i dette land?

Jeg har nogle andre spørgsmål, men jeg kan tage en ny kort bemærkning til hr. Svane senere.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg synes, hr. Henrik Svanes tale var fuld af dobbeltmoral i en grad, så mine fordomme om det radikale parti desværre blev opfyldt.

Men så synes jeg alligevel, at kulturministeren, som dog er en partifælle, kom med en meget bedre tale, som var imødekommende over for, at her er nogle problemer.

Dobbeltmoral, hvorfor det? Jo, i høj grad har Det Radikale Venstre og deres repræsentanter jo sammen med venstrefløjen fået skolebørn også i de små klasser til at synge lange, bange sange sammen med de voksne, bange og ængstelige for fremtiden med miljø og atomkrig og alt muligt, sådan at man fuldstændig har taget fremtidshåbet og troen fra små børn. Det er en dyb forbrydelse. Det er da i høj grad hr. Henrik Svanes eget parti, der har været med til at lave al den dér ængstelse.

Og at der er ængstelse også omkring indvandringen fra den tredje verden, er vel meget naturligt. Vi har nogle tal fra Danmarks Statistik, der siger, at om en snes år er der altså en halv million mennesker fra den tredje verden i Danmark. Nogle synes, det er lidt, andre synes, det er mange, men der er nogle problemer i det.

Jeg synes, at hr. Henrik Svane skulle erkende, at han taler med to tunger, og at han har et ansvar for, at en stor del af befolkningen er bange.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Der var én ting, jeg bemærkede i hr. Henrik Svanes og Det Radikale Venstres tale her fra Folketingets talerstol, og det var, at det da godt kunne være, at det i fremtiden ville være sådan, at der var et flertal af muslimer i Danmark i forhold til antallet af kristne. Det kunne godt være, det var den udvikling, der skete en gang, det kunne ikke bekymre hr. Henrik Svane særligt. Og dér synes jeg, vi er inde ved noget af det centrale i det her. Skal vi som Folketing, skal vi som dansk folkestyre modvirke den udvikling, eller skal vi bare sige, at nå ja, det kan

godt være, at det om nogle år bliver sådan, og det kan vi så i øvrigt ikke rigtig gøre noget ved?

Og det er nok det helt centrale her i Folketinget og det helt centrale, der måske også bliver afgørende, når vælgerne skal sætte deres kryds næste gang, at ønsker man ikke at påvirke den udvikling, så går det jo netop, sådan som hr. Henrik Svane siger at han er ligeglad med, og dér er det så, vi får problemet.

Og jeg vil godt spørge hr. Henrik Svane: Hvor mange indvandrere og flygtninge, hvor mange muslimer ønsker hr. Henrik Svane i Danmark? Er der ikke nogen grænser? Ønsker Det Radikale Venstre slet ikke at sætte nogen grænser?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg hopper ikke på nogen af de tre herrers limpind. Jeg vil bede dem om at læse min tale én gang til, når den bliver udskrevet.

Jeg tog nemlig stilling til, at der er en del af befolkningen, der for øjeblikket frygter for fremtiden, og det skyldes især manipulationerne fra Dansk Folkeparti og hr. Frank Dahlgaard.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes ikke, Det Radikale Venstre kan knibe udenom på denne her måde. Vi har altså en debat i Folketinget for at debattere, for at gerne alle partier kan komme med deres holdninger, og så må vi diskutere dem. Det kan ikke være rigtigt, at man, når der bliver stillet spørgsmål, så bare slår det hen og siger, at det vil jeg ikke besvare, fordi vi skal læse talen en gang til om 5 timer eller i morgen eller sådan noget. Det er nu, vi debatterer, det er nu, vi gerne vil have nogle svar.

Og dér er det så, jeg spørger hr. Henrik Svane: Bekymrer det slet ikke, at Det Radikale Venstre bare slår armene ud og siger, at o.k., det er nok udviklingen, det kan godt være, der bliver et flertal af den anden tro på et tidspunkt, det kan godt være, at vi får byråd, hvor der er et flertal af muslimer eller udenlandske statsborgere, der får mulighed for at påvirke udviklingen; det kan vi da være ligeglade med; de borgere, der bor i de byer, må bare acceptere det, det kan vi ikke gøre noget ved fra Folketingets side?

Eller er der ikke nogen grænser et eller andet sted for Det Radikale Venstre, hvor man vil sige, at nå ja, det kan godt være, at der nu er

kommet 15.000-20.000 ind de sidste 5-10 år, men næste år skal det altså ikke være så mange, eller om 5 år, eller om 10 år skal det ikke være så mange? Er der slet ikke nogen grænser?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg tror ikke, hr. Henrik Svane kan finde nogen steder, hvor jeg på skrift eller på anden måde har givet udtryk for ting, som kan give sig udslag i en helt ubegrundet ængstelse eller angst for fremtiden for, at nu kommer muslimerne og overtager det hele. Det har jeg overhovedet ikke givet udtryk for.

Men jeg har givet udtryk for, at der er dobbeltmoral i hr. Henrik Svanes parti, og jeg må da spørge, om hr. Henrik Svane er enig eller uenig med sin partifælle kulturministeren, som i sin udmærkede tale her før frokost sagde noget om, at vi må lære noget mere, vi må kende vores egen kultur, vores egen historie bedre.

Nu kommer der flere fremmede ind, de kan deres. Jamen hvem er det, der har lagt al udenadslære for had og dermed ødelagt historieundervisningen, geografiundervisningen og kristendomsundervisningen, som bygger på en masse konkret kendskab? Det er først og fremmest Det Radikale Venstre.

Og det andet, kulturministeren sagde, var, at vi nok ikke har været gode nok til at tage konflikterne og sige fra over for de fremmede fra den tredje verden. Nej, men hvem vil kaldes racist eller ikke stueren? Det er jo også Det Radikale Venstre, der har sørget for, at der ikke bliver sagt fra før.

Der er kommet en erkendelse fra kulturministeren. Kommer den fra hr. Henrik Svane?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg skal gerne læse hr. Svanes tale én gang til. Jeg lyttede meget andægtigt efter, og det er rigtigt, at der blev omtalt det dér med angsten, men der blev ikke sagt et ord om, hvad Det Radikale Venstre vil gøre for at mindske den angst, der er i den danske befolkning.

Tværtimod gør Det Radikale Venstre og dermed også regeringen alt, hvad de kan for at øge folks angst, fordi de bare lader udviklingen køre. Vi kan se, hvordan det sker, hvert eneste år kommer der 12.000-15.000 ind i landet. Hr. Svane sidder i Folketingets Indfødsretsudvalg, hvor han er med til at give dansk statsborger-

skab på samleband til 15.000 udlændinge om året.

Og så vil jeg godt lige spørge hr. Svane, når vi bliver beskyldt for at manipulere, om det så ikke er et lige lovlig stærkt udtryk at tage i munden. Det, vi gør i Dansk Folkeparti, er, at vi oplyser befolkningen om alle de facetter, der er på udlændingeområdet, og det synes vi er rigtig godt dansk demokrati, og det synes jeg ikke Det Radikale Venstre skal være med til at træde under fode.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jamen jeg vil bare stadig væk opfordre til, at man læser min tale. Dér roste jeg nemlig også kulturministeren for hendes tale. Det vil sige, at Det Radikale Venstre står fuldstændig bag det, kulturministeren fremførte i dag, hvor vi netop siger, at dansk kultur er en smeltedigel af forskellige påvirkninger, som kommer til os inde fra og udefra. Sådan har det altid været i vores land, og sådan vil det nok også fortsætte med at være.

Og når jeg siger, at Danmark langsomt bevæger sig mod et multikulturelt samfund, så tror jeg, jeg har ret, og det bekymrer mig ikke spor, for vi lever ikke på en ø isoleret fra en verden. Vi knytter os til de omgivende lande og verdenssamfundet hele tiden, og vi udbygger det. Og derfor vil der selvfølgelig ske en bevægelse i et langsomt tempo.

Når vi nu igen hører om de dér 450.000 fremmede i vores land, som hr. Frank Dahlgaard taler om, så skal vi være opmærksom på, hvad det også er. Det er jo en debat, vi har om islamisering i Danmark i dag, og vi har været inde på tidligere i debatten, at det jo ikke er muslimer, ikke engang flertallet af det tal, som blev nævnt på de 450.000.

Så jeg vil bare tillade mig at opfordre til, selv om det måske kan opfattes som en vis form for arrogance, at man læser og vil forstå det, jeg sagde. For jeg tog nemlig fat i at sige, at det er vigtigt at diskutere frygten, som er i visse befolkningsgrupper for øjeblikket. Og jeg deler også hr. Frank Dahlgaards synspunkt om, at vi skal gøre noget ved det i en ærlig diskussion.

Og jeg var flere gange oppe at spørge Dansk Folkepartis ordfører om nogle svar, hvor jeg heller ikke fik svar, hvor jeg to gange kom med citater, som jeg opfatter som demagogiske. Det kan man også slå op, når man får udskriften fra dagens debat.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen det var da rart at få at vide, at hr. Henrik Svane står bag ved kulturministerens tale. Det kan så igen forundre mig, men det er da, synes jeg, positivt.

Hr. Henrik Svane tror, at vi under alle omstændigheder får et multietnisk samfund. Det tror jeg også. Det tror jeg, man får i hele verden. Om 1.000 år er vi alle sammen fuldstændig ens, lysebrune alle sammen og ens. Det tror jeg ikke kan undgås. Om det er godt eller skidt, ved jeg ikke. Men hvis det sker langsomt og roligt, så er det nok godt, så kan det blive en god udvikling.

Men sker det langsomt og roligt?

Jeg tror ikke, de oplever det i Vollsmose. Jeg tror ikke, de oplever det i Ishøj og i Herlev, andre steder, Gentofte, Holte og Frederiksberg, og hvor de nu bor, alle dem fra Overdanmark. Der er det hele mere teoretisk, der sker det meget langsomt, men det er jo netop et spørgsmål om at få en kontrolleret udvikling, hvor det sker roligt og langsomt, og hvor det derfor også er konflikter, som uvægerlig vil opstå, der kan løses og håndteres på en ordentlig og human måde. Sådan er det vist ikke alle vegne i Danmark i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg tror ikke rigtig, vi kommer det nærmere med hensyn til det antal, som hr. Henrik Svane er blevet bedt om svar på. Det kommer ikke, og der må vi så bare konstatere, at Det Radikale Venstre altså ønsker at lægge armene over kors og sige: O.K., situationen er, at der kommer de her 10.000-15.000-20.000 udenlandske statsborgere via familiesammenføringer og asyl hvert eneste år, og vi giver mange af dem statsborgerskab efter relativt kort tid, og det kan vi ikke gøre noget ved. Sådan er det bare, og så må vi ellers sejle, som vi selv har redt. Det er jo altså et problem, synes jeg, at Det Radikale Venstre ikke vil gøre noget ved det.

Og vi ser jo også en situation – og jeg vil da godt høre, om ikke det er sådan, at hr. Henrik Svane bekymrer sig lidt for det – at der i mange skoler i København f.eks. nu er et flertal af udenlandske statsborgere. Der er flertal af fremmedsprogede børn. I hver fjerde københavnske skole er det sådan, at danske forældre ikke ønsker at have deres børn i sådanne skoler. Det ser man mange eksempler på. Der bliver

oprettet en række skoler, der derfor må tage sig af de børn.

Er det ikke et problem, som også Det Radikale Venstre med de bånd, man har haft til skolesektoren, må se på og gøre noget ved? Eller vil man også bare dér lægge armene over kors og sige: Det var det.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Det er altså herligt med alle de sproglomster, der somme tider kommer ud af munden på folk, der står på den her talerstol. Her var vi lige vidne til en: Vi skal lære at sejle, som vi selv har redt. Den lader vi stå et øjeblik på lyst-avlen.

Med det, jeg siger nu, vil jeg godt samlet svare både hr. Dahlgaard og hr. Peter Skaarup på spørgsmålene »hvor mange?« og »er Det Radikale Venstre ikke bekymret?«

Der er ingen, der fra Det Radikale Venstre nogen sinde vil tale om hvor mange. Da slet ikke i en tid, hvor også Dansk Industri nu siger, at vi nok bliver nødt til, set fra Dansk Industris side, at tillade en form for indvandring. Hvis vi nu sagde f.eks. 2000 om året og Dansk Industri så kom og sagde, at de har brug for 10.000, så ville det da være en mærkelig lovgivning at lave. Hvis vi dertil også ser på antallet af flygtninge i vores land og siger: Vi har opbrugt kvoten, men nu er der altså en situation i et nærområde i Europa, som vi har haft inden for de sidste 10 år i 2 omgange, skulle vi så også sige: I klarer jer selv?

Man får ikke Det Radikale Venstre til at sætte tal på det her, men vi vil gerne imødegå nogle af de problemer, som opstår, og jeg tror også, Det Radikale Venstre har påtaget sig et medansvar i de regeringsperioder, vi har været med i i det her århundrede, i hvert fald de sidste 25-30 år, og hvor man netop i alt for høj grad har troet, at det gik nok godt af sig selv, og hvor man ikke har været stringent nok i de løsningsforslag, der er kommet.

Nu er det islamiseringsdebatten, vi har i dag, så jeg vil ikke bruge megen tid, men bare lige kort sige, at regeringen jo netop har taget situationen alvorligt ved først at lave en integrationslov og nu er i gang med det næste projekt for at gøre en indsats for dem, som ikke blev ordentlig integreret, som kom til landet både som indvandrere eller flygtninge, før vi fik lavet integrationsloven. Det projekt er på bedding, og det glæder jeg mig meget til at se, netop fordi vi

tager situationen alvorligt dér, hvor problemerne er, dér hvor der f.eks. er en stor samling af mange af etniske minoriteter koncentreret i boligområder.

Søren Søndergaard (EL):

I går kunne man i Jyllands-Posten læse et interview med hr. Peter Skaarup, hvor han forklarede, hvorfor vi i dag har den her diskussion om dansk kulturs udvikling i lyset af, hvad Dansk Folkeparti kalder den stigende islamisering. Vi rejser denne diskussion, fordi danskheden er under pres, forklarede hr. Peter Skaarup og hr. Poul Nødgaard til aviserne. Muslimerne respekterer ikke vores leveformer, særkrav. Koranen står over dansk lov, moskeer vil rejse sig overalt på centrale pladser. Vi er bekymrede, sagde de to, og det er der måske også grund til at være.

Vi i Enhedslisten kan da også godt sådan en gang imellem være bekymrede, men det er næppe nogen afsløring, at det ikke er af samme grund som Dansk Folkeparti.

Lad mig tage et eksempel: For nylig blev en af de der såkaldte udlændingeeksperter, som snart deltager i alle mulige programmer om indvandrerintegration, hevet ind i tv. Han mente, at man skulle lade udlændinge selv afgøre, om de ville slå deres børn. »Det er nu deres kultur«, sagde han, som i øvrigt selv er af tyrkisk oprindelse.

Se, det giver Enhedslisten grund til bekymring. For netop den indstilling er jo dybt reaktionær og bagstræberisk. Vi er imod bank af koner, lærlinge, soldater, mænd og børn naturligvis. Men den indstilling deles jo ikke af alle partier her i salen, f.eks. ikke forespørgerne. For et par år siden afskaffede vi forældrenes ret til at tæve deres børn, men Dansk Folkeparti ville ikke være med til at gøre det ulovligt med korpørlig afstraffelse af børn.

Se, det er jo skæbnens ironi, men i øvrigt helt logisk, at denne reaktionære indstilling hos Dansk Folkeparti til børneopdragelse har fundet en alliancepartner i reaktionære kredse blandt nogle af de udlændinge, vi har i Danmark.

Jeg nævner det her for at vise, at det ikke er indlysende, hvem der forsvarer dansk kultur, ligesom det heller ikke er indlysende, hvem der undergraver den. Og det er endnu mindre indlysende, hvad dansk kultur er: Er nøgenbadning ved danske strande f.eks. dansk kultur? Nogle danskere vil mene ja, andre vil mene nej.

Er kvindelige præster dansk folkekirkekultur? Nogle med vil mene nej, andre vil mene ja. Og man kan sikkert blive ved med at finde spørgsmål, som deler befolkningen. Og heldigvis for det. For der findes ikke en dansk kultur. Det har der aldrig gjort, og det kommer der forhåbentlig aldrig til at gøre. Vi lever ikke i en lukket verden – heldigvis.

Der findes mange kulturer i Danmark, og der foregår en kulturkamp mellem forskellige holdninger, liberale kontra autoritære, socialistiske kontra borgerlige, frisindede kontra åndelig forhudsforsnævring, men intet af det er specielt knyttet til en særlig dansk kontra en særlig fremmed kultur.

I Enhedslisten kæmper vi imod alle – alle – former for reaktionære kulturer og holdninger, hvad enten det er blandt danskere, blandt udlændinge, blandt danskere i udlandet eller blandt udlændinge i Danmark. Vores holdning er ikke et udtryk for dansk kultur. Den er udtryk for socialistisk politik i en multikulturel verden.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Ja, så havde vi igen nogle ordførere, der ikke var bekymret over udviklingen. Jo, der var nogle ting, Enhedslisten måske var bekymret for. Men det var i hvert fald ikke de samme, som Dansk Folkeparti er bekymret for.

Vi må så bare tage ad notam, at Enhedslisten lige så vel som Det Radikale Venstre ønsker, at denne her udvikling fortsætter uhindret, man ønsker ikke at gribe ind over for en situation, hvor der blev flertal af udlændinge i visse byråd, at der måske blev et flertal i Danmark, der støttede den muslimske tro i stedet for den kristne osv., osv.

Vi må bare konstatere og alle sammen vide, at sådan er Enhedslistens holdning. Ja, tværtimod ønsker man nok, at den udvikling hen imod det multietniske samfund skal gå endnu hurtigere, for hver eneste gang der er en debat om det her, så siger Enhedslisten jo, at regeringen er alt for stram i sine håndteringer af udlændingepolitikken.

Vil det sige, at det slet ikke bekymrer hr. Søren Søndergaard, når f.eks. talsmænd for muslimske danske friskoler siger: Danskerne er vantro? Dette ord bruger vi om alle, der ikke har den rette tro. En plus en er to, og alt andet er forkert. Vor forening ser gerne Danmark for-

vandlet til et islamisk samfund. Det er klart, at det vil være godt.

Bekymrer det slet ikke hr. Søren Søndergaard overhovedet?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hr. Henrik Svane fra Det Radikale Venstre forsøgte den der med at bede hr. Skaarup om at læse sin tekst efterfølgende. Det vil jeg ikke gøre. Jeg vil læse den op igen for hr. Skaarup. Jeg sagde: I Enhedslisten kæmper vi imod alle – alle – former for reaktionære kulturer, hvad enten det er blandt danskere, blandt udlændinge, blandt danskere i udlandet, eller blandt udlændinge i Danmark. Skal vi lige snuppe den én gang til: Bekæmper alle reaktionære kulturer blandt danskere, blandt udlændinge, blandt danskere i udlandet, eller blandt udlændinge i Danmark.

Så giver hr. Peter Skaarup et klokkeklart eksempel på en reaktionær holdning, som nogle udlændinge i Danmark er kommet med, og så spørger han: Er Enhedslisten imod det? Ja, hvad tror hr. Skaarup selv? Hvis nu hr. Skaarup får en 5-8 gæt, er der så en chance for, at hr. Skaarup kan ramme det rigtige? Jeg ved det ikke.

I Enhedslisten bekæmper vi som sagt alle reaktionære holdninger, det gælder udlændinges, og det gælder hr. Peter Skaarups.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Det er da dejligt og glimrende, at Enhedslisten vil bekæmpe reaktionære holdninger. Dvs. man vil også bekæmpe den reaktionære holdning, som må siges at ligge i, at en religion står over lovgivningen. Vil man også bekæmpe det, altså det, som islam står for? Det vil man godt bekæmpe, kan jeg forstå på de nik, der er.

Altså, så er vi jo ude i en situation, hvor Enhedslisten måske alligevel kan hjælpes og alligevel vil være med til at bekæmpe de reaktionære holdninger, vi altså ser i den islamisering her i landet. Dvs. Enhedslisten kan være en forbundsfælle, når det gælder bekæmpelsen af de reaktionære holdninger, som muslimer kommer med i Danmark på en række områder. Dvs. Enhedslisten mener så også, at det er et problem, når vi har en dansk muslim, der hedder Abdul W. Pedersen, der under en panelsamtale har sagt, at det er helt rigtigt at dømme folk til døden, når de forlader islam.

Altså vi ser en ny religion, der er Danmarks næststørste nu, og Enhedslisten vil ikke gøre noget ved den tilstrømning, der sørger for, at den bliver større og større, men samtidig for-dømmer man de reaktionære holdninger, der ligger i det. Det er en mærkelig liberal holdning at have på det punkt, når man fordømmer de reaktionære holdninger.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg er nødt til at sige, at 1 minut er 1 minut. Og nu er det gentagne gange sket!

Værsgo, hr. Søren Søndergaard.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Ja, det er fuldstændig rigtigt, at Enhedslisten fortsat er enig med Karl Marx, da han udtalte, at religion er opium for folket. Og vi bekæmper religion ideologisk i diskussioner, ikke med voldelige midler eller med fysiske midler eller med love eller noget, men vi bekæmper det ideologisk som udtryk for en reaktionær tankegang.

Men problemet er jo, at f.eks. den iranske henrettelse, som hr. Peter Skaarup nævnte, jo ikke bliver fjernet af, at der ikke er nogen iranere, der får lov at komme til Danmark. Det stopper henrettelserne jo ikke af.

Og derfor står vi over for en kamp; vi står over for den i Danmark, vi står over for den i udlandet. Det er f.eks. en kamp at gå imod dødsstraf, og da glæder det da mig meget, hvis hr. Peter Skaarup nu vil gå aktivt ind i kampen mod dødsstraf. Det har jo ikke været en klar holdning hos de partier, som hr. Peter Skaarup tidligere repræsenterede, at man var imod dødsstraf. Vi opfatter det som en reaktionær ting at være for dødsstraf, vi opfatter det som middelalderagtigt. Vi er meget bekymrede over, at der er folk, der kommer til vores land og går ind for dødsstraf.

Men vi må jo bare konstatere, at de har sympatisører i vores land, og at hr. Peter Skaarups parti repræsenterer nogle af sympatisørerne.

Tove Videbæk (KRF):

Nytårsaften havde jeg den tvivlsomme fornøjelse at ligge syg, og derfor sad jeg hjemme foran fjernsynsskærmen i selskab med tæpper og sugetabletter og te. Det var selvfølgelig ærgerligt, men omvendt fik jeg lejlighed til at følge vores public service-kanaler i aktion på sådan en milepæl af en aften.

I løbet af aftenen lærte vi så om aboriginals fra Australien og om maorier fra New Zealand, der var lange soldanse garneret med uddybende forklaringer fra kommentatoren vedrørende deres tro og kultur. Vi lærte også henholdsvis om voodoo og astrologi fra to gæster i studiet, der forklarede, hvad essensen er i disse måder at anskue verden på.

Da vi nåede til Bethlehem, hørte vi korsang, og rammerne var sat for at fortælle om kristendommens vugge, indhold og historie, men sådan skulle det ikke være. I stedet hørte vi, at år 2000 slet ikke er det rigtige årstal, og at selve datoen nok heller ikke er korrekt. Der var ingen substans i dækningen, da det kom til det kristne grundlag, som der var vedrørende aboriginals, maorier, voodoo og astrologi.

Seernes kendskab til den kristne religion og kultur blev næppe større i løbet af nytårsaften, og midnatsgudstjenesten nytårsnat var i øvrigt henvist til DR 2, altså til et minimalt publikum. Således blev Danmarks indgang til det nye årtusinde i de danske public service-mediers favn fuldstændig løsrevet fra det helt oplagte: at vor tidsregning bygger på tidspunktet for Jesu Kristi fødsel.

Disse forhold bekymrer mig langt mere end den såkaldte islamisering. Manglende kendskab til, respekt for og påskønnelse af kristendommen og de værdier, der ligger i vores kristne kulturarv, fører nemlig til historieløshed og værdiløshed. Mange danskere er blevet fremmedgjorte over for vor egen tradition og kultur, og det er en udvikling, vi selv er ansvarlige for. Det er nemt, ja faktisk alt for nemt at skyde skylden på dem, der tager deres tro og traditioner mere alvorligt.

Det, der i langt højere grad truer os som danskere, er, at vi er blevet forlegne over for vores egen kulturarv, mens vi fascineres af andre. Når det er sagt, anerkender jeg naturligvis, at der kan opstå problemer, når fremmede kulturer mødes. Udlændinge, der kommer til vores land, skal naturligvis sætte sig ind i vores kultur. Det må vi godt kræve af dem, præcis som vi sætter os ind i fremmede kulturers omgangsformer, verdensopfattelser og værdier, inden vi rejser ud i den store verden. Men til gengæld må vi tilbyde dem gode muligheder for, at de orienteres grundigt om dansk kultur, herunder kristendommen og danske værdier, og vi skal turde stå fast på disse værdier i vores eget land, f.eks. hvad angår respekten for kvinder, deres

selvudfoldelse, uddannelses- og arbejdsmuligheder og valg af partner.

Når vi underviser nytilkomne i dansk kultur og danske værdier, skal det gøres med respekt. Hvis vi signalerer ligegyldighed over for vores egen kultur, hvordan i alverden skal vi så kunne forvente, at andre vil vise vores kultur respekt? Jeg håber, at dækningen af kristendommen nytårsaften og -nat på public service-kanalerne ikke giver et dækkende billede af, hvordan der normalt undervises i kristendom og dansk kultur på diverse integrationskurser, for så står vi virkelig over for en værdirussel – en værdirussel, der kommer fra os selv og ikke fra den såkaldte islamisering.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg synes, det var en vældig god tale, fru Tove Videbæk holdt her, og jeg var glad for, at jeg ikke hørte noget i den om, at man mener at kunne gøre noget ved ubegrundet frygt gennem skræmmekampagner. En meget stor del af debatten i dag handler jo om at bruge skræmmekampagner over for en frygt, som er ubegrundet.

Vanskeligheden for os i dag er ikke, at folk er ligeglade. Det, som Dansk Folkeparti er udtryk for, er jo ikke, at man er ligeglad, men at man har en fuldstændig fejlagtig opfattelse af, hvad den kristne kultur er. Dansk Folkeparti er jo ikke ligeglade, og man kan heller ikke kalde dem fascineret af andre kulturer. De er sunket ind i en reaktionær, selvbeskyttende, autoritær forestillingsverden, som de af dyb uvidenhed kalder kristen. Det er det, der er problemet.

Så siger man, at vores autoritet er truet. Jeg er meget glad for, at Kristeligt Folkeparti i hvert fald i ordførertalen ikke støttede det standpunkt, og jeg håber, man lader det blive ved det, så der ikke kommer nogen skræmmekampagner fra Kristeligt Folkeparti, for det ville være meget ærgerligt.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil da godt lige spørge fru Tove Videbæk og Kristeligt Folkeparti lidt om det her, for jeg hørte positive toner over for den intention, vi har haft med forespørgslen fra Dansk Folkepartis side, i fru Tove Videbæks tale. Men jeg hørte også, at man først og fremmest mente, at den danske kultur primært trues af en manglende

bevidsthed om vort eget kultur- og værdigrundlag.

På den baggrund kunne jeg godt tænke mig at spørge fru Tove Videbæk: Vil det sige, at Kristeligt Folkeparti i lighed med Det Radikale Venstre og Enhedslisten også vil lade stå til og ikke mener, der skal gøres noget fra Folketingets side, hvis man f.eks. forestiller sig en situation, hvor antallet af kristne her i landet bliver overgået af antallet af muslimer? Vil man være ligeglad med en sådan udvikling? Vil man slå armene ud og sige, som hr. Henrik Svane og hr. Søren Søndergaard har gjort tidligere i dag, at det er man ligeglad med, og det vil man ikke gribe ind over for? Eller vil man gøre noget?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Fru Tove Videbæk nævnte i sit ordførerindlæg, at gudstjenesten nytårsnat var blevet taget væk fra DR 1 og ført over på DR 2, som kun kan ses af et fåtal af seerne. Men fru Tove Videbæk nævnte intet om, hvorvidt Kristeligt Folkeparti i den anledning havde foretaget sig noget som helst.

I den forbindelse kan jeg oplyse fru Tove Videbæk om, at Dansk Folkeparti har haft en lang korrespondance med Danmarks Radio om denne sag og også haft den involverede biskop i krydsild i forbindelse med sagen. Det viste sig, at Danmarks Radios beslutning om at flytte gudstjenesten fra den ene kanal til den anden, hvor den kun kunne ses af et fåtal af seerne, hang sammen med ønsket om at sende et internationalt program. Men det kunne man jo så have sendt på DR 2.

Jeg nævner det, fordi vi rejste den sag, fordi vi også syntes, det var et anslag mod den danske kultur. Det hører sig til nytårsnat, at man på det landsdækkende program kan se en sådan tv-udsendelse, og nu har jeg som næste skridt krævet, at Danmarks Radio afgiver ed på, at den næste nytårsgudstjeneste kommer på det landsdækkende program. Det er bare til oplysning for Kristeligt Folkeparti, der godt kunne have støttet Dansk Folkeparti lidt i denne sag.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Til hr. Peter Skaarup med hensyn til, om Kristeligt Folkeparti er ligeglade og mener, det er

helt ligegyldigt: Nej, det gør vi bestemt ikke, og derfor fremsætter vi også følgende

Forslag til vedtagelse

»Folketinget erkender, at der i den danske befolkning findes en bekymring for, om dansk kultur kan bevares gennem den påvirkning, der kommer til os udefra. Folketinget mener imidlertid, at den danske kultur primært trues af en manglende bevidsthed om vort eget kultur- og værdigrundlag.

På den baggrund pålægger Folketinget regeringen til snarest at fremsætte initiativer, der kan

- sikre en bred og folkelig debat, som kan føre til en styrkelse af det værdigrundlag, som det danske samfund bygger på, herunder de kristne værdier.
- identificere og bidrage til løsning af de kulturkonflikter, som findes i det danske samfund i dag.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 37).

Til hr. Nødgaard vil jeg sige, at jeg ville meget gerne have haft del i den korrespondance lidt tidligere, så kunne vi måske have givet vores besyv med. Men selv om jeg ikke håber, jeg ligger syg næste nytårsaften, vil jeg dog glæde mig at se midnatsgudstjenesten.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Vi havde håbet, at denne debat på en konstruktiv facon kunne have samlet et flertal af partier bag en fornuftig måde at angribe den situation, at vi står med indvandrere af den ene og den anden slags og med indfødte danskere, og at der gerne skulle findes en fornuftig løsning på den opgave, det er at leve sammen.

De vedtagelser, der indtil videre er fremsat, har ikke mulighed for at samle et flertal af partier her i salen, så vidt jeg kan vurdere det, og derfor vil jeg gerne på vegne af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, SF, CD og Enhedslisten fremsætte følgende meget korte:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for, at debatten om kulturmødet i det danske samfund fortsætter.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 38).

Jeg undskylder over for formanden, at det er en lidt foreløbig udgave.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil fastholde, at det, der først og fremmest truer dansk kultur, er Dansk Folkeparti, og jeg er meget, meget ked af, at Kristeligt Folkeparti nu begynder at støtte Dansk Folkepartis skræmmekampagner. Som om der skulle være nogen som helst begrundelse for, at vi skulle være truet af noget som helst andet end den nedrige måde at omtale de fremmede på, som Dansk Folkeparti står for, og som gør danskerne smålige og forskrækkede og altså i høj grad med en meget forvrænget forestilling om, hvad kristendom er for noget.

Hvis det billede af kristendommen, som Dansk Folkeparti præsenterer her, var rigtigt, ville jeg i hvert fald ikke være kristen, for det ville jo være en autoritær tvangsreligion med tvangsgudstjenester og omtrent med statsmagten til at beskytte sig og holde de andre ude. Men det behøver Vorherres religion ikke. Det tror jeg også Kristeligt Folkeparti er klar over, og derfor er det meget, meget sørgeligt, at Kristeligt Folkeparti i et lefleri, som kun kan understøtte Dansk Folkepartis lefleri, går ind og fedter for alle grisepasserne, som Hans Skov Christensen kalde dem i går – alle grisepasserne!

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg blev måske en smule overrasket over forslaget til vedtagelse fra Kristeligt Folkeparti, for uanset hvordan man læser indledningen, står der det tilbage, at Kristeligt Folkeparti mener, at der er en særlig dansk kultur, som er truet af noget udefra.

Så kan man jo diskutere Kristeligt Folkeparti og befolkningen imellem, hvad der er den pri-

mære trussel, og hvad der er den sekundære trussel; men der er altså en trussel fra noget udefra mod dansk kultur. Det er meget uklart, synes jeg, for dansk kultur er jo i sig selv en blanding af en masse påvirkninger, der er kommet udefra, og vil fortsat være det. Der er ikke noget, der hedder rendyrket dansk kultur.

Hvis man f.eks. bare tager noget inden for det område, som hedder religion: Hvor kom reformationen af den danske kirke fra? Ja, den kom vel udefra. Det var vel en afgørende, positiv ændring, en fornyelse af den danske kirke, den danske religiøse historie? Derfor bliver man nødt til at klargøre, hvad det er for trusler, der kommer udefra, for ellers bærer man bare ved til det bål, der hedder, at det, der kommer udefra, er fremmed for os, der er, som vi er nu og altid har været og altid skal være.

Tove Videbæk (KRF):

Til fru Margrete Auken, som bestemt ikke vil støtte en skræmmekampagne: Det vil vi bestemt heller ikke, under ingen omstændigheder. Men fru Margrete Auken var enig med mig i min ordførertale, som jeg ser vigtig forslag til vedtagelse som en forlængelse af. Det falder helt i tråd med min ordførertale, så derfor håber jeg, at fru Margrete Auken er enig med os.

Så til hr. Søren Søndergaard, som siger, at vi må jo mene i Kristeligt Folkeparti, at der er noget, der truer dansk kultur udefra. Det er ikke det, vi siger, men vi siger derimod, at vi erkender, at der i den danske befolkning findes en bekymring, og det er denne bekymring vi gerne vil tage alvorligt og sige: Vi erkender, der er den bekymring, og det må vi altså gøre noget ved. Det vil vi bl.a. gøre ved at sikre, at der kommer en folkelig debat, der kan styrke vort værdigrundlag, og vi må finde nogle løsninger på de kulturkonflikter, der er.

Vi er hverken ligeglade eller bevidsthedsløse, og vi er heller ikke bekymrede for den danske kultur. Men vi er nødt til at erkende, at der i befolkningen findes en bekymring, som må tages alvorligt.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Både fru Margrete Auken og hr. Søren Søndergaard er meget optaget af, at det ser ud, som om Kristeligt Folkeparti ligefrem skulle støtte Dansk Folkepartis holdninger. Jeg må indrømme, at selvfølgelig er der nogle fornuftige toner i det forslag til vedtagelse, fru Tove Videbæk

har fremsat, men der er altså også nogle ting, som bestemt ikke understøtter den holdning, vi har.

Jeg kunne jo f.eks. spørge fru Tove Videbæk, om fru Tove Videbæk og Kristeligt Folkeparti ville være med til at begrænse den flygtningetilstrømning, der kommer til landet, altså f.eks. ved et stop for modtagelse af ikkekonventions-flygtninge, og ved, at man f.eks. sørger for at ophæve retskravene på familiesammenføring. Det fik jeg ikke noget svar på, og det er der ikke noget i den vedtagelse der tyder på at Kristeligt Folkeparti vil gennemføre. Derfor er der ikke meget, der tyder på, at den støtte, som vi gerne kunne ønske os fra Kristeligt Folkeparti, er til stede.

Men jeg kunne da godt tænke mig at høre fru Tove Videbæk, hvad hun mere konkret mener der efter Kristeligt Folkepartis mening skal gennemføres, for det, der er fremkommet her i vedtagelsen, er meget tyndt.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil sige til fru Tove Videbæk, at hvis man tager en bekymring alvorligt, så siger man, at den er berettiget. Hvis man tager bekymrede mennesker alvorligt på den måde, at man siger, det er synd, de går rundt og er bekymrede for noget, de ikke skal være bekymrede for, så siger man, at der ikke er noget at være bekymret for på det punkt her.

Det, som Kristeligt Folkeparti siger i denne her vedtagelse, var ikke det, jeg hørte i talen – men jeg kan forstå, at det så er vedtagelsen, der gælder, for det er den, vi skal stemme om, og ikke fru Videbæks tale.

I dette forslag til vedtagelse står der, at vi vil tage bekymringen alvorligt, så kommer man altså til at give dem ret, og så er det, man går ind i den dér bekymringssnak ved at sige, at der er nok noget om det, i stedet for at kunne forklare, hvad jeg mener at en sober debat ville vise: at det er et minimalt problem. Vi har meget få – og det ved fru Tove Videbæk også godt – missionerende muslimer i Danmark, meget få, og hvis vi overhovedet skal i gang med en religionssamtale – det ved jeg, at det ved fru Tove Videbæk også godt – så går det jo ud på også at kunne forstå dem og kunne lytte til dem. Det er nok så vigtigt.

Men jeg er meget ked af, at vi nu også fra Kristeligt Folkeparti får at vide, at der alligevel er grund til bekymring.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår på fru Tove Videbæk, at det, man primært har ønsket at give udtryk for, var, at man erkender bekymringen hos den danske befolkning. Det kan man jo så udtrykke på forskellig måde. Kristeligt Folkeparti har udtrykt det på én måde, og det er sådan set for vores skyld i orden, men så skriver man, at »Folketinget mener imidlertid, at den danske kultur primært trues . . .«.

Når noget primært trues, så trues det altså også af noget andet. Hvis det, Kristeligt Folkeparti mente, var udelukkende trues, og man fra Kristeligt Folkeparti ønsker at ændre det til »udelukkende«, så giver det mere mening, og så vil jeg trække den kritik tilbage, jeg har udtrykt.

Så vil jeg i øvrigt sige, at jeg næsten vil garantere fru Tove Videbæk i anledning af hr. Peter Skaarups bemærkninger, at vi fra Enhedslisten kender Kristeligt Folkeparti godt nok til at vide, at vi aldrig kunne drømme om at påstå, at Kristeligt Folkeparti ville dele synspunkter med hr. Peter Skaarups parti.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Det er til fru Margrete Auken, som mener, at når vi erkender bekymringen, jamen så giver vi også ret i, at der er noget at bekymre sig for. Det mener vi ikke, vil jeg sige til fru Margrete Auken. Vi mener, at vi hermed vil opfordre til en sober debat, som kan rydde bekymringen af vejen, og via debatten håber vi så også, at vi kan styrke den kristne kultur, og at vi kan bevidstgøre danskerne om vor kristne kulturarv og dermed rydde bekymringen af vejen. Vi kan ikke bare rydde en bekymring af vejen ved at tie stille og sige, at det går nok væk af sig selv.

Til hr. Peter Skaarup om det her med at begrænse flygtninge: Se, så kommer vi ind i en flygtningedebat, og jeg er ikke flygtningeordfører, så det vil jeg helst ikke sige alt for meget om, da det her er en kulturdebat og jeg gerne vil holde mig til de områder, som vi snakker om nu.

Hr. Søren Søndergaard omtalte også det her med, at vi siger, at dansk kultur primært trues af en manglende bevidsthed. Det mener vi 100 pct. soleklart er korrekt, og hr. Søren Søndergaard har også ret i, at vi deler ikke holdning med Dansk Folkeparti i forhold til flygtninge og indvandrere i vort land.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Tilsyneladende er alle partier enige om, at debatten godt må fortsætte. Men jeg synes bare, at det er nogle underlige præmisser, vi sætter for debatten, for der er ting, der ikke må siges; der er en politisk korrekthed, som gør, at man ikke må bekymre sig.

Jeg synes, det er en reel formulering, Kristeligt Folkeparti har valgt i deres forslag til vedtagelse, at konstatere, at der er en bekymring i den danske befolkning. Og det fører minsandten til påstande om, at Kristeligt Folkeparti lefler og er tilhængere af skræmmekampanjer. Jamen der er jo hverken hoved eller hale i argumentationen, og hvis det er den debat, man inviterer til fra regeringspartierne side, så er det jo begrænset, hvor meget indhold der er i den.

Jeg kan sige, at Venstre kan støtte forslaget til vedtagelse fra Kristeligt Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil sådan set også bede fru Ester Larsen lige høre efter her. Den bekymring, som jeg nu får, er, at Kristeligt Folkeparti glemmer, at det kristne værdigrundlag er multietnisk. Her er ikke forskel på jøder og grækere, træller, fri mand og kvinde, thi alle er vi ét i Kristus.

Kristendommen er frem for noget multietnisk, og kristendommen er, vil jeg så også sige til fru Ester Larsen, ubekymret, ubekymret i hvert fald for sig selv. Så derfor er det at støtte en bekymring for, at et eller andet kan true os, ikke kristent. Det, man kan sige kan være farligt, og fru Ester Larsen kunne støtte det og sige, at det, der truer vores kultur, det er, at de kristne værdier, som er multietniske, og som er ubekymrede, har så lav status blandt andet jo altså til højre side i det her Folketing.

Så lad mig endelig sige, at en del af dansk kultur faktisk også er multietnisk. Det er faktisk først for meget nylig, at vi er blevet et etnisk næsten rent samfund; vi har de her færing og grønlandere at slås lidt med, men alle de andre har vi jo stort set fået ud af det store, gamle multietniske samfund, som havde tyskere, som havde nordmænd, som havde baltere osv. med i sit folk dengang.

Det var dengang, man også kunne sige – skræmmekampanjer har der jo været altid – Holberg siger i »Det lykkelige skibbrud«, og undskyld mig citatet, for der er et bandeord i

det. Han siger: »Han er fandeme ikke min næste, han er en hollænder.«

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Det var ikke det, jeg protesterede over, men over, at der var gået mere end ét minut.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg stillede fru Tove Videbæk nogle spørgsmål om flygtningeområdet, som vi også mener har noget med det her at gøre, for kommer den stadig større tilstrømning af flygtninge hertil, ja, så er det jo også, at den islamisering fortsætter.

Men jeg kan så forstå, at fru Tove Videbæk ikke er ordfører på det område og derfor ikke kan svare på nogle af de ting her, selv om det vel er sådan, at man som folketingsmedlem burde kunne forsvare et partis politik på alle punkter. Men det skal jeg så lade være at komme mere ind på.

Men jeg vil godt spørge om noget andet, og det handler om det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti er fremkommet med. Vi kunne godt tænke os, at regeringen kunne komme med nogle initiativer, der kunne understøtte kristendommen i Danmark ud fra grundlovens § 4, og der vil jeg så godt spørge Kristeligt Folkeparti, om Kristeligt Folkeparti kunne støtte nogle af de initiativer, som Dansk Folkeparti forestiller sig kunne gennemføres, altså eksempelvis at kristendomsundersøgningen i skolerne skal opnormeres. Vil Kristeligt Folkeparti støtte det? Vil man støtte, at alle positive særbehandlinger i forhold til andre religioner afskaffes, f.eks. halalkød i børnehaver, badeforhæng osv. Vil man støtte, at f.eks. morgensang gennemføres i skolerne, eller at de kristne højtider bibeholdes som eneste fridag på arbejdsmarkedet?

Jeg kunne nævne flere, men jeg synes, det kunne være relevant at spørge Kristeligt Folkeparti, om man kunne støtte sådanne tiltag.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Fru Margrete Auken var enig med mig i min ordførertale, og jeg må sige, at det her forslag til vedtagelse falder helt i tråd med det. Og jeg tror, at fru Margrete Auken og jeg er meget enige i definitionen af det kristne værdigrundlag, og de forskellige modargumenter, som fru Margrete Auken kom med, vil jeg opfatte som noget, der er opfundet til lejligheden.

Hr. Peter Skaarup spørger, om Kristeligt Folkeparti vil være med til at opnormere kristendomsundervisningen i skolerne. Altså Kristeligt Folkeparti har i mange år haft den politik, at vi siger, at vi gerne så, at der er to timers kristendomsundervisning i skolen i alle klasser undtagen det år, hvor der er konfirmationsforberedelser. Så det er vi helt med på.

Ja, jeg tror, det var det spørgsmål, der blev stillet til mig.

Kim Behnke (FRI):

Man fristes jo til at gøre den konstatering, at uanset om folk nu tror kraftigt på, at det er Allah, der er deres gud, eller det er kristne, der tror på deres gud, så ligger der jo et eller andet sted i begge religioner, at man tror på, at der er en øvre magt, der styrer skæbnen og udviklingen. Og i det tilfælde er det jo overladt til andre end Folketinget at afgøre, hvordan den kulturelle udvikling bliver i Danmark.

Sådan ser vi ikke på det i Frihed 2000. Vi ser sådan på det, at grundlovens ord om religionsfrihed skal tages alvorligt. Og det betyder, at uanset om folk vælger at tilslutte sig scientologi og kalde det deres religionsdyrkelse, om de er Jehovas Vidner med, hvad deraf følger af umenneskelighed over for deres børn, om man er muslim, eller om man vælger at tilslutte sig den danske evangelisk-lutherske kirke, ja, så er det altså en individuel, personlig afgørelse.

Man kan så i øvrigt, hvis man kigger lidt i historiebøgerne, gøre den interessante sammenligning, at da kristendommen kom til Danmark, var der ikke tale om en frivillig afgørelse for hver enkelt borger, men der var det overladt alene til kongen at afgøre, hvilken religion der skulle være i Danmark, hvilket da også resulterede i, at ganske mange fra den såkaldte almue fortsat dyrkede og den dag i dag dyrker den nordiske mytologi og mener, at det er dér, deres religiøse stæd skal være. Og det skal de naturligvis have frihed til.

Vi har aldrig været bekymrede for, at danskerne i stor stil skulle gå hen og konvertere til islam. Alene det forhold, at det kræver ikke bare deltagelse i den ugentlige fredagsbøn og ikke kun at give fremmøde i kirken juleaften, ja, alene det, at danskerne skulle til at bede fem gange i døgnnet, det tillader den danske dovenskab over for gudsdyrkelse bestemt ikke.

Derfor er det efter vores vurdering ikke nogen trussel; det er ikke noget at frygte, at danskerne skulle konvertere til islam i nævnevær-

dig grad. Men det, der selvfølgelig kan være et problem, og det mener vi er et problem, er, at der i det danske samfund optages ganske mange fra udlandet, som medtager deres religion, som så er islam.

Grunden til, at vi mener, at islam i sig selv er et problem, er, at islam er mere end blot en religion. Islam er både politik, religion og kultur. Det er et helt system, der beskriver, hvordan man skal opføre sig.

Derfor er det vrøvl, når der er nogle af ordførerne i dag, der har søgt at foretage den sammenligning med den amerikanske kultur, som specielt unge tager til sig, klipper sig på samme måde som pigerne i Beverly Hills, spiser burgere og drikker cola, og hvad folk ellers finder på, for det er jo hverken et politisk, religiøst eller kulturelt system, men det er alene et spørgsmål om forbrugsmønster.

Det, der efter vores mening er et problem i det danske samfund, er, at det, vi kalder integration, går ud på, at vi danskere skal tilpasse os dem, der kommer udefra, frem for at det er dem, der kommer udefra, der skal tilpasse sig vores samfund og vores normer.

Og i og med at folk, der er muslimer, tror på islam, dyrker islam, har en lang række andre moralske normer, end vi har i Danmark, ja, så giver det anledning til ganske mange konfrontationer. Det sker omkring dyreetik, det sker omkring mad og andre ting. Der må det altså være sådan, at det ikke er os, der skal tilpasse os dem, der kommer udefra, men det må nødvendigvis være omvendt.

Så sker der denne her politisk korrekte sproglige tilpasning. Nu må man ikke længere kalde folk for fremmedarbejdere eller udlændinge eller flygtninge. Næh, det er kun rigtig korrekt, hvis man kalder dem nydanskere. Og det er også derfor, at alle de forslag til vedtagelse, der er fremsat, bærer én fejl, nemlig at staten, at regeringen skal tage initiativ til en fortsat debat.

Det ender altid, når den slags skal ske på regeringsinitiativer, i statspropaganda. Det sker i opgørelse af god og dårlig moral. Det sker i form af udsendelse af brochurer og pjecer om, hvad der er politisk korrekt adfærd, og det er noget, vi under ingen omstændigheder vil være med til at understøtte.

Det må nemlig være sådan, at det skal være lovligt fortsat at kalde udlændinge for udlændinge og flygtninge for flygtninge, hvis ikke

man ønsker at benytte disse nye, moderne udtryk.

I det hele taget mener vi, at det største problem er den store tilstrømning af folk udefra, og at danskerne langt hen ad vejen er naive humanister, som tror på, at bare vi lader passivt stå til, så går det hele nok, og det gør det bestemt ikke. Det danske samfund er noget, der er værd at værne om, og derfor skal vi naturligvis stille krav til dem, der kommer udefra, krav om, at det er dem, der skal tilpasse sig os, og at det er det, der skal være indholdet af integration, og ikke det omvendte.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Det falder måske en anelse uden for debattens ramme, men alligevel kunne jeg godt tænke mig at spørge hr. Kim Behnke: Når vi nu i Danmark har valgt at modtage flygtninge – nu taler jeg ikke om indvandrere eller familiesammenføringer eller noget andet – når vi har valgt at modtage flygtninge ud fra et humant, næstekærligt udgangspunkt, for det er det faktisk, vi sorterer ikke, vi tager dér, hvor vi mener der er brug for det, også når vi laver aftaler og henter dem hertil, så ved vi jo godt, at vi modtager folk, som socialt set kan have vanskeligt ved at klare sig selv, altså bidrage til samfundet, og at der derfor kan gå lang tid.

For at finde en fornuftig balance i det ud fra en økonomisk betragtning også, som man selvfølgelig må have med, kan hr. Kim Behnke så forestille sig, at man lukker mere op for indvandring efter ansøgning, når vi jo ved, at der – ifølge fødselsraten i hele Europa og for den sags skyld også her – bliver et meget stort behov for at få mennesker ind, som kan noget særligt, og som har nogle særlige uddannelser, som vi mangler og ikke har produceret nok af, at man på den måde kan være med til at skabe også en social balance i den strøm, der kommer til Danmark?

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg skal gøre opmærksom på, at forespørgslens titel er om Danmarks kulturelle udvikling i lyset af den stigende islamisering.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Ja, jeg er enig med formanden i, at det ligger langt, langt uden for den debat, vi har i dag. Men hr. Ebbe Kalnæs vil ved aflæsning af

Ritzaus telegramstrøm kunne se, at jeg i går på vegne af Frihed 2000 tilkendegav, at skulle Dansk Industri have brug for mere arbejdskraft, så er vores klare betingelse, at de folk, der måtte komme hertil, er her på kontraktlige vilkår. Det vil sige, at den dag, arbejdet ikke er der længere, så har vi ingen social forpligtelse over for de pågældende.

Frank Dahlgaard (UP):

For omkring 10 år siden – jeg var journalist dengang på Berlingske Tidende – var jeg til et pressemøde i Danmarks Statistik, som havde dristet sig til at lave en prognose, en fremskrivning af antallet af indvandrere og af fremmede i det hele taget, der ville komme ind i det danske samfund 20 år frem i tiden. Og der blev en, undskyld hr. formand, helvedes ballade på det pressemøde fra journalisternes side, fra enkelte eller fra flere journalisters side, fordi man havde tilladt sig dengang at opdele indvandrerne i dem, der kom fra mere udviklede lande, og dem, der kom fra mindre udviklede lande.

Men det var altså ikke noget, man kunne tillade sig at opdele, for udlændinge var udlændinge, og det var, hvad enten det var en nordmand eller en fra Somalia. Det var jo helt vanvittigt, og det pressemøde gik næsten helt i opløsning, og de sad og krummede tæer i Danmarks Statistik, fordi det er jo embedsmænd, de skal være korrekte, og pludselig var de blevet centrum i et politisk slagsmål. Sådan var det dengang.

For et par år siden, da jeg stadig var med i Det Konservative Folkeparti, stillede jeg et spørgsmål gennem Det Politisk-Økonomiske Udvalg til økonomiministeren om at få revideret denne prognose. Det var det, der skete, og for ca. et år eller halvandet siden kom så den reviderede prognose, som viste, at indvandringen, hvad enten det er familiesammenføring, flygtninge osv., fødsler eller efterkommere af indvandrere fra den tredje verden, var vokset kraftigere end det, man forudsagde bare 7-8 år tidligere. Så reviderede man prognosen og har den nu frem til år 2020. Det er den, der viser, at der vil være 471.000 mennesker i Danmark fra den tredje verden, når man tager efterkommere med men kun andengenerationsindvandrere, ikke tredje og fjerde generation, svarende til 8-9 pct. af befolkningen. Det kan man mene er meget eller lidt, men nu har vi i hvert fald et grundlag talmæssigt at arbejde på baggrund af.

Jeg mener selv, at det kan give anledning til ganske forfærdelige problemer i Danmark, hvis vi ikke tackler det her, og hvis der fortsat sker en sammenklumpning i nogle kommuner og byområder, sådan som der helt naturligt er endtendens til.

Jeg hører ikke til dem, der synes, at de fremmede, der kommer hertil, specielt dem fra den tredje verden, bare er kulturberigelse. Jeg mener ikke, det er kulturberigelse, at kvinderne går med tørklæde; jeg ser det – ikke altid, men overvejende – som udtryk for kvindeundertrykkelse, dyb middelalder og ikke noget, man skal tage hatten af for på nogen måde, men det modsatte. Jeg ser ikke tvangsægteskaber som udtryk for kulturberigelse, men for det modsatte.

Jeg så en udsendelse i tv for nylig, som på mig virkede troværdig, hvor man fra en landsby i Tyrkiet havde leveret 3.000 mennesker, der i dag boede i Danmark. Og de sidste 2.000 i denne store landsby, ja, de ville også gerne meget til Danmark, familiesammenført eller som flygtninge, eller hvad man nu kan finde på for at komme ind. Det er da et problem. Det er da noget, der må diskuteres, uden at man skal stemples som ikke værende stueren eller som værende racist eller sådan noget.

Jeg synes, at professor P.C. Matthiessen den 29. august i Jyllands-Posten leverede et langt og godt og sobert indlæg om, at nu måtte man opføre fra politisk side og fra mediernes side, de, der ligesom tegner den politisk korrekte måde at udtrykke sig på, nu må man feje det til side og så tage en fordomsfri debat. For selvfølgelig er der problemer, når folk fra den tredje verden med en helt anden kultur og et andet menneskesyn kommer til et land som Danmark. Og de må tackles, og det skal selvfølgelig helt overvejende være på danske præmisser. Det er som sagt andre mennesker, der kommer til Danmark, det er ikke omvendt, og så må det være sådan.

Så kommer der en vedtagelse – nu hedder det ikke dagsorden mere, men det er sådan en afværgedagsorden – fra Socialdemokratiet og en række af de andre partier, De Radikale om, at debatten skal fortsætte. Hvilken debat? Den undertrykte debat? Den debat, som ikke er stueren? Hvad er det for noget sniksnak?

Næh, så synes jeg, at mit eget forslag til vedtagelse er meget bedre, hvor jeg for det første giver udtryk for, at nu skal det være slut med undertrykkelsen af debatten, og for det andet:

Nu skal vi have en åben og fri og fordomsfri debat.

Der ligger også meget af det i Kristeligt Folkeparti forslag til vedtagelse, og da Venstre nu har tilkendegivet, at det kan man støtte, må vi ligesom prøve at samles, og jeg er i store træk enig i det forslag til vedtagelse, der bl.a. siger, at man skal sikre en bred og folkelig debat.

Bred – heri ligger også det fordomsfri, det åbne, og det er jo ikke noget af det, der står noget om i Socialdemokratiets og De Radikales og de andres fordomsfuldes forslag. Så jeg vil trække mit eget forslag til vedtagelse tilbage, og så vil jeg støtte Kristeligt Folkepartis.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Det af Frank Dahlgaard fremsatte forslag til vedtagelse er nu taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er forslaget bortfaldet.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

For lige at afrunde det med proportioner lidt, vil jeg gerne spørge hr. Frank Dahlgaard: Når det gælder familiesammenføringer, som hr. Frank Dahlgaard var inde på, kan vi jo se af tallene, at langt, langt over halvdelen af de familiesammenføringer, vi har, faktisk er danskere, der familiesammenfører sig med nogle, de er gået hen og er blevet forelsket i. Derudover er der den gruppe fra Tyrkiet, som vi taler om, og som vi jo har fra den oprindelige gamle indvandrerguppe.

Ifølge opgørelsen fra 1998 blev der ansøgt om præcis 501 af de familiesammenføringer. Vi er i dag klar over, at der formentlig er nogle imellem, der er tvangsægteskaber, og jeg tror ikke, der er nogen her i Folketinget, som ikke er stærkt imod og sammen prøver at finde en facon, så man kan undgå det.

Men har hr. Frank Dahlgaard ikke indimellem problemer – for hr. Frank Dahlgaard er jo konservativ, så det gør noget, kan jeg huske – med, at man i et borgerligt samfund, der bygger på familien som noget væsentligt, måske kan komme så langt i den retning, at man forlader sit eget bedsteborgerlige grundlag?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Mig bekendt indførte man et indvandrerstopt i 1973 eller 1974; det er temmelig længe siden, og alligevel er antallet af indvandrere fra den tred-

je verden vokset og vokset og vokset. Det skyldes flygtninge, det skyldes familiesammenføring, og det skyldes fødsler, altså efterkommere efter indvanderne. Det er det, der er vokset. Og det var bl.a. dér, Danmarks Statistik i sin første prognose tog fejl, for fødslerne voksede mere, og familiesammenføringerne foregik i større tempo. Efter bare syv år havde man undervurderet den udvikling.

Jeg ved ikke præcist, hvad der lå i hr. Ebbe Kalnæs' spørgsmål, men jeg har overhovedet ingen problemer i den her sag. Det er da klart, at der ikke skal laves en eller anden panikagtig stramning, at man ikke skal gå fra den ene grøft, hvori hr. Ebbe Kalnæs i hvert fald indtil for nylig har befundet sig, og så over i den anden, hvor man strammer til, så danskere, der rejser ud til andre lande eller til den tredje verden og studerer og forelsker sig, ikke kan få deres kæreste eller kone her til Danmark.

Det skal der ikke være tale om. Der er tale om de andre ting. Der er tale om f.eks. de 2.000 mennesker i en stor eller større landsby i Tyrkiet, som gerne vil til Danmark, som ikke er politiske forfulgte, og som i mange tilfælde heller ikke er i familie med dem, der er kommet hertil, men som vil bruge alle mulige kneb for at komme til Danmark – selvfølgelig, for her er bedre at være.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare godt bede hr. Frank Dahlgaard redegøre for, hvordan det er muligt for folk fra en tyrkisk landsby, som ikke er politisk forfulgte og ikke er i familie med nogen i Danmark, at komme til Danmark?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg skal ikke komme med nogen lang redegørelse. Jeg har ikke den indsigt, men hvis jeg boede sådan et sted, ville jeg da bruge alle kneb, de fleste kneb, for at komme til et land som Danmark, hvor der er bedre vilkår for at udfolde sig menneskeligt og politisk, og hvor den økonomiske levestandard er højere.

Der er ikke noget som helst i vejen med de mennesker, som er, skal vi sige, økonomiske flygtninge og prøver at komme ind i Danmark, men der er noget i vejen med et flertal her i Folketinget, som lukker øjnene for det og ikke siger, at vi må stoppe, for mange af dem, der kommer, selv om de er dårligt stillede, er dog

langt bedre stillede – de er i stand til at komme her – end mange andre, der bliver ude i den tredje verden. Vi kunne hjælpe mange flere ved at hjælpe dem i deres hjemlande.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu har hr. Frank Dahlgaard trukket sit forslag til vedtagelse tilbage, og det synes jeg er godt.

Men der var netop et ord dér, der var meget besynderligt, det var ordet fordomsfri, for betyder fordomsfri i hr. Frank Dahlgaards udlægning, at man har lov til – ikke i forhold til loven, for man har lov til at sige næsten hvad som helst – men at man inden for rammerne af en fordomsfri debat har lov til at komme med hvilke som helst påstande: »at udlændinge yngler som rotter«, eller hvad som helst, eller f.eks. en påstand om, at det er muligt for tyrkiske statsborgere i en tyrkisk landsby at komme lovligt til Danmark, hvis de ikke er flygtninge, og hvis de ikke har familie i Danmark.

Men sagen er jo, vil jeg sige til hr. Frank Dahlgaard, at det er ikke muligt at komme lovligt til Danmark, medmindre man er politisk flygtning fra en tyrkisk landsby eller har familie her. Sådan er kendsgerningerne, og derfor er der sådan set ikke nogen grund til at antyde noget andet. Og derfor vil jeg opfordre til, selv om vedtagelsen er trukket tilbage, at det fordomsfrie ikke bare omfatter viljen til debat, men netop også omfatter viljen til at undgå at sprede fordomme.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Fordomsfri er det modsatte af fordomsfuld. Og jeg ser hr. Søren Søndergaards indlæg her som et forsøg, et gammeldags, et formentlig forhistorisk snart, forsøg på at stoppe den fordomsfri og reelle debat om problemer, hvor man kalder en spade for en spade, og forsøg på at omgå bestemmelserne for at komme til Danmark for det, det er. Der er masser af mennesker, der kommer til Danmark, som bevidst har kastet papirerne væk; de siger »asyl«, og så kan de have lov til at være her.

Der er efterhånden kommet mange eksempler på, at pressen ligesom føler, at nu blæser vinden sådan, at man kan skrive lidt mere om tingene, man kan tage nogle ting op.

Som sagt: Der er mange hundredvis af millioner uendelig fattige mennesker rundt omkring i verden, som mangler menneskerettig-

heder og politiske muligheder og er undertrykt på alle måder økonomisk. De vil selvfølgelig gøre alt muligt – lovligt som ulovligt – for at komme ind i Danmark. Dem skal vi ikke bebrejde, at de gør det, men et ansvarligt flertal i Folketinget må se på tingene.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det, der bekymrer mig, er, at der er nogle, der hver gang kendsgerninger bliver nævnt, siger, at det er et forsøg på at blokere diskussionen. Så siger de, at det forhindrer en fordomsfri debat. Man ønsker en fordomsfri debat fuldstændig ubundet af kendsgerninger ved f.eks. heroppefra at sige, at der er en halv million muslimer i Danmark, hvad der ikke er, og hvad der heller ikke kommer inden for en overskuelig fremtid. Eller ved at man kommer med en påstand om, at man fra en tyrkisk landsby kan komme til Danmark, altså uden at man er politisk forfulgt, eller uden at man har familie i Danmark, men det kan ikke lade sig gøre.

Så kan vi ikke blive enige om, at hvis vi vil have en fordomsfri debat, så vil vi altså også have en debat uden fordomme, uden urigtige oplysninger? Det må man da kræve som et minimum.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Det vil ikke lykkes hr. Søren Søndergaard eller andre at tæve mig ned i et eller andet hul, hvor de fleste danskere indtil for nylig har befundet sig, og hvor de ikke tør sige, hvad de tror og tænker og føler. Jeg har ikke sagt, det er sådan. Jeg siger: Jeg tror, det er sådan, at ganske mange mennesker fra den tredje verden, herunder fra tyrkiske landsbyer, på alle mulige måder forsøger at komme ind i Danmark. Jeg tilføjer: Jeg forstår dem godt.

Og så er jeg i øvrigt enig med hr. Søren Søndergaard. Vi skal have nogle kendsgerninger på bordet. Det var derfor, jeg stillede det spørgsmål om at få revideret Danmarks Statistiks prognose. Det har vi fået, og her har vi nogle kendsgerninger, som altså viser, at om 20 år kan vi regne med – under en række i dag sandsynlige forudsætninger – at der er omkring en halv million, 471.000 mennesker, i Danmark fra den tredje verden, fra den fattige verden, svarende til knap 9 pct. af befolkningen, og de er næppe spredt jævnt ud over hele landet. I dag er der under 4 pct.

Jeg tror, der her ligger et stort problem, og jeg tror, vi bedst løser det ved at diskutere fordomsfrit og åbent, og derfor kan jeg godt støtte Kristeligt Folkepartis forslag til vedtagelse.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det er en vanskelig debat at samle op, også fordi den har handlet om meget andet end netop kulturspørgsmålet.

Som jeg vurderer indvandreredebatten lige nu, kan den gå to veje: Enten bruger vi en masse energi på at diskutere hvor mange, eller også bruger vi energien på det, der heldigvis også er blevet talt om i dag: Hvordan styrker vi sammenhængskraften i samfundet. Hvordan sikrer vi, at vi rent faktisk har et samfund, som har den tilstrækkelige tyngde til at tage imod mennesker, der af forskellige grunde kommer og slår sig ned i vores samfund.

Et af de gennemgående spørgsmål har været: Hvad er dansk kultur for noget? For mig er dansk kultur først og fremmest vores sprog, men det er også en særlig måde at udfolde demokrati på. Det er vores tyrkertro på, at det kan lade sig gøre at tale sig til rette, og det er nogle værdier: Beskyttelse af mindretal, ligestilling af kønnene for at nævne nogle. Vores frisind rækker længere end til Dybbøl Mølle.

Så har det også været diskuteret, om danskheden er truet. Selv tror jeg ikke, at vores danskhed er truet. Den er såmænd stærkere end nogen sinde. Til gengæld er der god brug for hele tiden at diskutere, hvad det vil sige at være dansk. Hvordan skal den danske identitet se ud i fremtiden? Som fru Tove Videbæk var inde på i sit indlæg: Hvis vi glemmer at fortælle hinanden, hvad det vil sige at være dansk, hvordan skulle de fremmede, som kommer hertil, så lære det danske samfund og den danske kultur at kende?

I et demokratisk samfund er det vigtigt hele tiden at have den type debatter, og det er så også baggrunden for, at vi i Kulturministeriets regi har søsat en række forskellige initiativer med henblik på at diskutere den danske identitet. Vi kalder det som sagt »Verdensborger i Danmark«. Det er nemlig ikke et krisetegn at tale om det at være dansk, sådan som hr. Peter Skaarup var inde på i sit indlæg. Jeg mener ikke, at fordi vi begynder at snakke om dansk identitet og dansk kultur, at det så på nogen måde er udtryk for en krise. Tværtimod, det er udtryk for, at vores demokrati fungerer.

Formålet med de initiativer, vi har sat i gang i Kulturministeriet, er først og fremmest at understøtte den debat, som vi også har haft her i dag, om hvad det er for værdier og omgangsformer, vi danskere og de fremmede som kommer hertil, vil bygge videre på, og hvilke nye vi eventuelt ønsker, der skal komme til. Lad mig i den sammenhæng understrege vigtigheden af åbenhed. Den største trussel mod et lands kultur er, at landet lukker sig om sig selv.

Lige så dumt er det selvfølgelig at lukke fuldstændig op og bilde sig selv og hinanden ind, at alt er lige godt. Man kan sige det på den måde, at det er afgørende med en tænksom åbenhed, en reflekteret åbenhed, hvor vi alle sammen er med til at vurdere: Hvad er der i det nye, som vi godt kan bruge, og hvad vil vi helst undvære. Lukkethed og snæversyn er en alvorlig trussel mod vores kultur, men så sandelig også mod den økonomiske vækst, som igen er forudsætningen for vores velfærd. Vi kan ikke bare stå af internationaliseringsbølgen. Vi kan ikke bare lukke verden ude. Vi er dybt afhængige af vores omverden og borgernes evne til at tage verden til sig. Derfor er det så ærgerligt, at det danske samfund er ved at blive splittet op i et »de« og et »vi«, i et »dem« og et »os«. I stedet for at tage de fremmede til os og omvendt, oplever vi desværre en tendens til ghettoisering. Og for mig er ghettoisering et meget, meget større problem end islamisering.

Spørgsmålet er: Hvad gør vi ved ghettoisering? Hvad kan vi gøre for at sikre brobygningen i samfundet? Brobygningen mellem de forskellige kulturer. Hvordan sikrer vi større sammenhængskraft? Hvordan sikrer vi, at alle, der bor i Danmark, har et minimum af fælles referenceramme, sådan som også nogle af ordførerne har været inde på. Og hvordan sikrer vi samtidig, at der er plads til forskelligheden? At vi ikke alle sammen skal ligne vikinger for at være rigtige danskere.

Jeg tror, det er helt afgørende, at vi bliver bedre til at gå praktisk til værks i stedet for at puste problemerne op. For selvfølgelig bliver jeg også vred og forarget, når jeg hører om den lille muslimske pige, som må gå rundt i våde underbukser, fordi hun ikke kan og må bade nøgen. Hvorfor har hendes forældre ikke givet hende skiftetøj med, eller hvorfor fik hun ikke lov til at bade i lærerens baderum eller lidt før de andre børn eller . . . , og man kunne fortsætte.

Desuden drejer det her sig måske mere end noget andet om, at vi bliver bedre til at tale

sammen. Vi må komme de unge og de mennesker i møde, som kommer i klemme i kulturmødet. Vi må hjælpe de fremmede med at indrette sig på de nye vilkår. Vi må ikke vende dem ryggen.

Samtidig må vi erkende, at kulturmødet giver problemer. Og til de ordførere, der i dag har sagt, at regeringen ikke vil have dialogen, så er det her i hvert fald fra regeringens side et forsøg på at lægge op til en dialog. Og det forslag til vedtagelse, der er lagt frem fra regeringspartierne, er en bekræftelse på, at regeringen ønsker denne dialog. Og vi ønsker mange bidrag til løsningerne, for der er ikke nogen, der sidder inde med løsningen.

Jeg har i dag fremlagt en række forskellige initiativer, som kan bidrage til dialogen og til det positive kulturmøde. Nyttigt ville det selvfølgelig også være, hvis mange partier, herunder også gerne Dansk Folkeparti, slutter stærkt op om kulturpolitikken, støtten til den skabende kunst og til de institutioner, som er med til at værne om kulturarven, hvilket hr. Søren Hansen også var inde på i sit indlæg.

Lad os – for at bruge fru Margrete Aukens opfordring – bruge den kommende tid til at tale os op til hinanden snarere end at tale os fra hinanden.

Peter Skaarup (DF):

For 15 år siden var det sådan i Danmark, at da diskuterede vi ikke danskhed. Da var det ikke på den politiske dagsorden. Da var der ikke nogen, der talte om det. Nu diskuterer vi det nok som aldrig før, og det synes vi i Dansk Folkeparti i virkeligheden er et sygdomstegn, for det er kun i de perioder, hvor danskheden, det at være dansk, er truet, at man diskuterer det.

Det er lidt ligesom at trække vejret. For 15 år siden diskuterede man ikke, om man skulle trække vejret eller ej. Det gør man heller ikke i dag, medmindre man har vejtrækningsproblemer. Det er en helt naturlig ting at trække vejret. Ligesådan er det en helt naturlig ting, at vi, der bor her i landet, er danske, føler os danske. Det er det, som jeg ikke rigtig synes regeringen vil indse.

Det forslag til vedtagelse, der er fremsat af regeringen og støttet af SF, CD og Enhedslisten, opfordrer regeringen til at arbejde for, at debatten om kulturmødet i det danske samfund fortsætter. Det burde dog være en selvfølge, at enhver debat var af det gode, og at man ikke skulle beskyldte andre partier for f.eks. ikke at være

stuerene, fordi man ønsker en debat om de her ting. Derfor er det jo i og for sig et latterligt forslag til vedtagelse at komme med, for selvfølgelig skal forslaget til vedtagelse da illustrere nogle konkrete initiativer, man vil sætte i gang, og ikke at man skal fortsætte en debat om kulturmødet.

Det er helt nonsens at komme med et forslag til vedtagelse som det, men det ligger meget godt i forlængelse af den laden-stå-til-holdning, som vi har hørt komme specielt fra regeringspartierne i dag. Ikke så meget fra ministeren vil jeg sige, men mest fra regeringspartierne, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre. Og fra SF, hvor det jo også af debatten er kommet frem, at fru Margrete Auken og SF ønsker flere muslimer til Danmark – det er ligefrem en målsætning for SF, at det ønsker man.

Fru Margrete Auken har ikke under debatten afkræftet det citat, som vi har hæftet os ved. Fru Margrete Auken siger, at islam har mange fordele frem for vores kirke: Man ved, hvad man skal, ikke alt det der frihedspjåt. Altså hvis det er det, regeringen vil, og det ser det ud til, det er de konditioner, man vil fortsætte debatten under – man ønsker ikke at gribe ind over for den indvandring og den undergravelse af danskheden og den danske kultur, som finder sted – ja, så når vi jo altså ikke ret langt med de her debatter.

Det er påfaldende, at hver eneste gang vi skal have debatterne, som regeringen måske gerne vil have – de siger i hvert fald, vi skal fortsætte debatten om kulturmødet – ja, så er det Dansk Folkeparti, der må sætte det på dagsordenen. Det er ikke sådan, at regeringen kommer og siger: Nu skal vi have en debat om det her, nu skal vi lave noget på det her område. Nej, det er Dansk Folkeparti, der er nødt til det, og så bliver vi altså mødt med, at nu skal *debatten* bare fortsætte. Det kan vi altså ikke bruge til ret meget.

Jeg skylder også at tage stilling til det forslag til vedtagelse, der er kommet fra fru Tove Videbæk, som jeg synes er udmærket på visse punkter, men der er altså nogle ting i det, som er misforstået. Bl.a. skriver Kristeligt Folkeparti, at »Folketinget mener imidlertid, at den danske kultur primært trues af en manglende bevidsthed om vort eget kulturværdigrundlag.« Det vil sige, at vi skal gribe i egen barm og slet ikke bekymre os om, at der hvert eneste år kommer de her 15.000-20.000 udenlandske statsborgere, hvoraf mange tilslutter sig islam og dermed til-

slutter sig en religion, der sætter religionen over lovgivningen. Det har jeg fortalt flere gange og citeret fra forskellige kilder, der anskueliggør, at det gør man altså.

Så vi vil fra Dansk Folkepartis side henholde os til, at vi vedtager vores eget forslag til vedtagelse, hvor vi egentlig bare følger det op, der står i grundloven, og det skulle jo være meget nemt for de folketingsmedlemmer, der skriver under på, at de vil overholde grundloven. Ja, hvorfor kan man ikke stort set vedtage § 4, der siger, at man tilslutter sig den danske folkekirke og understøtter den som sådan af staten? Det burde dog være den nemmeste ting i verden.

Konkluderende kan jeg sige, at Dansk Folkeparti ikke kan støtte Kristeligt Folkepartis forslag til vedtagelse. Vi kan ikke støtte regeringens – det er totalt nonsens – og så støtter vi selvfølgelig vores eget meget fornuftige, der følger det op, der står i grundloven.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Nu har vi haft en debat i 4 timer om denne sag. Jeg har gang på gang hørt hr. Peter Skaarup fortælle, at han og hans parti anklages for ikke at være stuerene, fordi de ønsker en debat.

Ingen, ingen har i denne 4 timer lange debat antydnet noget i den retning, og mig bekendt har ingen heller på noget tidligere tidspunkt antydnet noget i den retning. Udtrykket er alene anvendt og rimeligt anvendt om de forslag, de usympatiske forslag, som visse partier har ladet indgå i debatten, og det er noget helt, helt andet.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

For god ordens skyld vil jeg gerne kommentere Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse. Vi er enige i, at Danmark er et kristent land, og at det fremgår af landets grundlov, for grundloven fastsætter, at vi har religionsfrihed, men den fastsætter også, at vi ikke har religionslighed. Det behøver vi ikke at vedtage igen. Venstre er garant for grundlovens § 4 og for, at den folkekirkelige orden bibeholdes. Når vi ikke kan støtte forslaget til vedtagelse, så skyldes det en alvorlig skepsis over for de initiativer, som Dansk Folkeparti efterlyser.

Jeg har tidligere tilkendegivet, at vi kan støtte Kristeligt Folkepartis forslag; regeringens er for tyndt til, at vi kan støtte det.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Hr. Søren Hansen var inde på, at Dansk Folkeparti brokker sig lidt over, at vi ikke får nogen debat. Så vil regeringen gerne fortsætte debatten om kulturmødet med sit forslag til vedtagelse, og det synes man så vi skal tilslutte os.

Der må jeg så sige: Selvfølgelig tilslutter vi os, at vi skal have en fortsat debat, det ligger fuldstændig klart, men når man lægger op til en debat om islamiseringen, så er det altså, vi siger, at der kan vi ikke bare lade stå til og debattere og debattere. Der handler det altså om, at vi fra Folketingets side tager stilling til det, som hr. Henrik Svane tidligere var inde på: Skal vi fortsat modtage så mange flygtninge og indvandrere her til landet? Skal vi fortsat lade danskheden komme i fare? Eller skal vi ikke?

Der var det altså, at hr. Henrik Svane tidligere i debatten sagde, at hvis det blev sådan engang, at der var flere muslimer end kristne i Danmark, jamen så var der ikke noget at gøre ved det, så skulle det bare være sådan, og med den holdning, regeringen indtager, med den holdning, som SF og CD også indtager, jamen så lader de jo bare stå til. Man fortsætter en eller anden debat, men det fører ikke frem til nogen konkrete initiativer, der kan bremse tilstrømningen, og så længe man ikke gør det, så tror jeg altså også, der er mange i den danske befolkning, der fortsat vil være bekymret og fortsat vil nægte at støtte regeringen i de synspunkter, og det ser vi jo altså også meget godt på de meningsmålinger, der er.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg vil gerne på De Konservatives vegne kort kommentere de forslag til vedtagelse, der er fremsat:

Jeg synes, det er sørgeligt at se, at regeringen fortsætter med ordstrømmen uden noget reelle indhold. Når man ser forslaget til vedtagelse fra regeringspartierne og venstrefløj, så tages der jo slet ikke højde for, at man kan konstatere, at der er problemer i det danske samfund, at der er integrationsproblemer, at de integrationsproblemer vokser rundtomkring i kommunerne, og at regeringen ikke har gjort nok ved de problemer. Man har talt og talt, men er altså ikke kommet med nogen reel holdning og handling, man er blot kommet med en masse flotte ord på skrift og verbalt, og derfor er der altså brug for denne her fundamentale debat og at tage ud-

gangspunkt i, at man skal have løst nogle problemer, først og fremmest med familiesammenføring, med modersmålsundervisning og så også starte integrationen bagefter. Så vi kan ikke fra konservativ side støtte regeringens forslag.

Vi kan heller ikke støtte Dansk Folkepartis forslag. Intentionen er god nok, men mange af forslagene, der ligger bag, er for vidtgående, for urealistiske og rummer et skræksscenario, som vi ikke kan være med til at støtte.

Vi kan til gengæld godt støtte Kristeligt Folkepartis forslag, som udmærket dækker vores holdninger.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Til hr. Peter Skaarup vil jeg gerne sige det, jeg har sagt tidligere i debatten, nemlig at Dansk Folkeparti manipulerer, at Dansk Folkeparti fører demagogisk tale. Det blev bekræftet en gang til ved de forrige bemærkninger om, hvad jeg har sagt i dag fra denne talerstol.

Debatten kan ikke fungere, når man ikke vil lytte. Debatten kan heller ikke fungere, når man kun vil manipulere, og det er det, Dansk Folkeparti står for.

Margrete Auken (SF):

Jeg har mærket mig, at der i Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse ikke findes ordet debat, og det eneste redelige, der er kommet fra Dansk Folkeparti i dag, er så, at de ikke prøver at foregøgle os, at de vil noget som helst om debat.

De vil ikke høre, hvad andre siger, de vil køre deres egne demagogiske uhyggeligheder af, de bliver ved med at påstå, at den danske folkekirke – jeg vil ikke sige, den ikke kan rumme dem, for det kan den godt – skulle stå for det der autoritære, kulturracistiske, som Dansk Folkeparti kører. De lytter simpelt hen ikke til noget som helst, og det er så fair nok, at de skriver, at det ikke er debat, de ønsker.

Når vi er gået med på det her forslag til vedtagelse, så er det, fordi vi synes, at vi faktisk har brug for en debat, for der sker spændende ting i dette kulturmøde. Der sker også ting, som er foruroligende, det gør der, og det behøver man ikke at blive bange for.

Jeg drømmer ikke om, at der siver noget som helst ind i hovedet på nogen som helst i Dansk Folkeparti, men nu siger jeg det så en gang til af hensyn til dem: Når vi gerne vil have debat, så er det bl.a. på grund af noget i kristendommen.

Det tør vi godt. Vi er ikke bekymrede, vi behøver ikke statsmagten, vi behøver ikke statsmagten. Og jeg vil egentlig spørge, hvis der sidder nogen derhenne og tror, at de er kristne: Hvorfor mon Vorherre blev henrettet? Var det, fordi han pænt støttede den etablerede kultur? Var det, fordi han holdt med dem, der kunne det der med magten? Nej! Det var, fordi han sagde, at her har den svage ret, her tager vi os af fanger og flygtninge, her tager vi os af de fremmede, her tør vi godt være sammen med de andre.

Det var selvfølgelig farligt for sådan nogle typer som hr. Peter Skaarup og sådan nogle, som jo sad der dengang. Det var farligt. Sådan nogle typer har vi altid kendt i alle kulturer, og når jeg synes, det er meget vigtigt, vi får en debat, så er det bl.a. for at gøre nogle kristne værdier gældende, så man måske igen tør snakke med hinanden i en åben debat.

Jeg kan ikke gøre for, at hr. Peter Skaarup heller ikke kan forstå ironi, men jeg har gengivet det, som man i en besværlig udgave af kristendommen kan sige, nemlig at den frihed, der er i kristendommen, den kan for nogle se farlig ud, bl.a. for en hr. Peter Skaarup-type, og derfor er det et spørgsmål om, at vi skal have den her samtale. Vi skal også have den, når vi kommer ud at rejse ude i verden. Det kunne være meget godt, vi vidste, hvem det var, vi mødte, for Danmark har det altså bedst med at være åben over for de utallige kulturpåvirkninger, som vores kultur er blevet til ved. Jeg er ikke spor bange for at få fremmede hertil. Jeg mener, at vores kultur og vores kristendom kan klare meget, og i modsætning til hr. Peter Skaarup mener jeg ikke, den er i fare ved at møde det fremmede.

Jeg tror ikke, det går an, hvis jeg skulle sætte hr. Peter Skaarup til at læse Bibelen, for det vil være, som en vis person gør det, kan jeg jo høre. Hver gang han vil blive sat til at læse noget af Bibelen, så er det jo som den her person, der læser Bibelen, og som omtrent får det modsatte ud af det. Men det kunne være, det kunne være. Begynd nu med Romerbrevet kap. 14, som jeg har foreslået flere gange i dag, det er et godt sted, der vil man så se, at man kan starte helt forfra, hvis man skal forsvare kristendommen. Så er det det modsatte af, hvad Dansk Folkeparti gør, man skal gøre.

Søren Søndergaard (EL):

Der er i hvert fald to paradokser i denne her diskussion, vi har haft i dag. Det ene paradoks

ligger i, at Dansk Folkeparti har stillet en forespørgsel; de har derudover stillet 50 eller 100 spørgsmål til deltagerne i diskussionen, de har fremsat et forslag til vedtagelse, men de har undladt at svare på, hvad det forslag til vedtagelse betyder, som de selv har fremsat.

Derfor vil jeg prøve en sidste gang: Når Dansk Folkeparti her foreslår, at vi skal pålægge regeringen at gennemføre initiativer, der sikrer, ikke der går i retning af eller tilstræber, men der sikrer, at Danmark vedbliver at være et kristent land, hvad betyder det så?

Vi fik vistnok noget med en religionstime mere en gang imellem. Det er, hvad vi har fået. Men hvad er det, man i Dansk Folkeparti forestiller sig, vi kan vedtage her i Folketinget, som sikrer, at Danmark vedbliver at være et kristent land, f.eks. også sikrer det, på trods af at et befolkningsflertal skulle få den idé at melde sig ud af folkekirken og ikke længere ønske at støtte den kristne tro? Hvad er det konkret, man forestiller sig? Det vil jeg godt have et svar på.

Det andet paradoks i denne her diskussion er jo, at om det emne, som har været diskuteret mest, i hvert fald i de 5 år, jeg har været i Folketinget, i Folketinget, i medierne, udenfor på gader og stræder, om det absolut mest diskuterede emne kan vi så få at vide, at debatten om det er blevet undertrykt, at folk ikke har turdet udtale sig. Det er jo sådan set et paradoks, for er der noget, der har været diskuteret, så er det jo det her. Men der er åbenbart nogle folk, som har haft noget, de ikke har kunnet komme af med, og det er jo så godt, de kommer af med det nu. Jeg må sige, vi føler ikke i Enhedslisten, at der har været den undertrykkelse.

Når vi for mange år siden f.eks. lige præcis i erkendelse af de problemer, der var på det her område, fremsatte et forslag i Folketinget om en dramatisk nedsættelse af huslejen i et alment boligbyggeri, så blev den diskussion sådan set ikke undertrykt. Det, der var problemet, var, at vores forslag blev forkastet, og derfor har man fået udviklet en masse problemer om ghettodannelser osv.

Så problemet er ikke, at diskussionen ikke har været der, problemet er, at man har vedtaget noget forkert, og de, der har vedtaget noget forkert, som har gennemført den ene stramning af lovgivningen efter den anden, er nu de samme mennesker, som stiller sig herop og siger, at der ikke har været nogen diskussion. Det er altså et paradoks.

Vi går ind for, at denne her diskussion fortsætter. Vi vil bl.a. meget gerne diskutere, også med kulturministeren, hvad der egentlig menes med dansk kultur. Kulturministeren sagde, at man skulle se på, hvad det var i det nye, som vi helst ville have. Vi vil også meget gerne se på, hvad det er i det gamle, som vi helst vil af med.

Den diskussion skal fortsætte, og derfor så støtter vi det forslag til vedtagelse, som er foreslået af et flertal af partier herinde.

Frank Dahlgaard (UP):

Det er jo ikke noget forsøg på at forlænge debatten, men den dårlige samvittighed lyser ud af hr. Søren Søndergaard, når han taler om, hvad er det for en debat, der har været undertrykt. Hele den danske befolkning, hele Folketinget her undtagen hr. Søren Søndergaard og hans 3-4 partipolitikere ved, hvad det drejer sig om.

Man kunne vende hr. Søren Søndergaards spørgsmål om Kristeligt Folkepartis vedtagelse mod ham selv og spørge: Hvad er det dog for et underligt vattet og intetsigende forslag til vedtagelse, som hr. Søren Søndergaard har sat sit navn under sammen med Socialdemokratiet, SF, CD og De Radikale, at Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for, at debatten om kulturmødet i det danske samfund fortsætter?

Hvad vil det sige at arbejde for? Skal det være de samme undertoner af, at man er racist eller man ikke er stueren, hvis man siger, at der er nogle problemer, at man kalder en spade for en spade? Hvad vil det egentlig sige at arbejde for? Hr. Søren Søndergaard kan passende forklare det, før han angriber andre.

Jeg synes, Kristeligt Folkepartis forslag til vedtagelse er ganske præcis. Jeg forstår den fuldstændig, og jeg støtter den.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu kan mange problemer jo skyldes hørelsen eller støjen i salen, som kan give problemer for hørelsen. Det var sådan set ikke Kristeligt Folkepartis forslag til vedtagelse, jeg angreb, det var Dansk Folkepartis forslag, og der er jo en vis forskel. Det er Dansk Folkepartis forslag, som har de problemer.

Jeg ved ikke, hvor hr. Frank Dahlgaard har befundet sig i alle de år. Jeg vil sige, at i den periode, hvor der var en stor indvandring til Danmark, fra begyndelsen af 1970'erne til midten af 1980'erne, var jeg på B&W's skibsværft, og der

blev det spørgsmål diskuteret daglig. Der var der ikke nogen, der undlod at sige noget. Der var da ikke nogen, der ikke turde sige noget af frygt for at blive kaldt et eller andet. Det er muligt, at hr. Frank Dahlgaard har gået i nogle cirkler, hvor man ikke har turdet diskutere det, men den diskussion har været der hele tiden, og den diskussion skal selvfølgelig fortsætte, og der er ingen, der skal lægge bånd på sig selv, heller ikke hr. Frank Dahlgaard.

Det eneste, vi har prøvet at sige i den her diskussion, er, at der jo ikke er nogen grund til ligefrem at lægge kendsgerningerne på hylden, fordi man vil have en åben og fri diskussion.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Hr. Søren Søndergaard har fuldstændig ret i, at debatten hele tiden har kørt ude i befolkningen, på arbejdspladserne. Der, hvor vi nu også skal have debatten til at køre frit, åbent og fordomsfrit, er i medierne, de trykte medier og de elektroniske medier, og her skal der ikke være nogen politikere, politisk korrekte typer, der skal stoppe den debat. Lad os få den folkelige debat til også at præge medierne.

Peter Skaarup (DF):

Fru Margrete Auken var på et tidspunkt heroppe på talerstolen, det er godt nok et stykke tid siden, og sige, at vi i Dansk Folkeparti skulle koncentrere os meget mere om at læse Bibelen, at vi skulle sørge for, at den debat, der nu er i gang, blev holdt i live osv. Det havde fru Margrete Auken brug for, og derfor var det, at man i dag var med til at fremsætte det her forslag til vedtagelse.

Jeg er enig med fru Margrete Auken i, at den debat skal fortsætte, men det betyder jo ikke, at man ikke på et eller andet tidspunkt godt må have lov til at standse op og sige: Nu har debatten været der et stykke tid, og nu er vi altså nogle stykker, der mener, at vi skal til at foretage nogle handlinger, for vi skal stadig væk være opmærksom på, og det er fru Auken altså ikke, at vi i løbet af ganske få år får en situation, hvor der er langt flere indvandrere og flygtninge i det danske samfund, end der er nu, og derfor er det altså, at hvis vi vil have nogen chance for at påvirke den udvikling, skal vi til at gribe ind nu. Så er det nu, vi skal vurdere, om vi vil have 5.000 eller 10.000 flygtninge om året, 5.000 eller 10.000 familiesammenføringer om året. Det

er ikke om 10 eller 20 år, for så er det for sent, så er vi blevet overhalet af udviklingen.

Så vil jeg godt sige til hr. Søren Søndergaard, der spørger, hvad det så egentlig betyder, når Dansk Folkeparti i sit forslag til vedtagelse pålægger regeringen at gennemføre initiativer, der sikrer, at Danmark vedbliver at være et kristent land.

Der synes jeg egentlig, jeg flere gange heroppe fra talerstolen er kommet med nogle eksempler på, hvad det er, vi gerne vil have at regeringen skal gøre på det her område, nogle initiativer, regeringen så let som ingenting kunne sætte i gang. Jeg har nævnt flere initiativer. Jeg har nævnt, at kristendomsundervisningen i skolerne opnormeres. Jeg har nævnt, at alle positive særbehandlinger af andre religioner afskaffes, f.eks. sådan noget som halalkød i børnehaverne. Jeg har nævnt, at man kunne sikre, at der ikke bliver givet tilskud til andre religioner end til folkekirken, som der står i grundloven. Rituelle slagtinger skal forbydes, har jeg nævnt. Jeg har også nævnt, at vi skal sørge for, at større moskebyggerier afvises. Omskæring af herboende pibebørn foretaget i udlandet er ikke rimeligt. Hvorfor stopper vi ikke sådan nogle ting lige med det samme, i stedet for at regeringen fodslæbende ikke får gjort noget, så det i dag er tilladt og i dag sker til stor smerte for de mennesker, der er tale om?

Sådan nogle ting kunne Enhedslisten jo passende begynde at støtte Dansk Folkeparti i. Så ville vi nå et skridt længere, men det sker jo ikke. Det ønsker Enhedslisten ikke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 38 af Søren Hansen (S), Margrete Auken (SF), Ebbe Kalnæs (CD), Henrik Svane (RV) og Søren Søndergaard (EL) (se foran) vedtoges med 54 stemmer (S, SF, CD, RV og EL) mod 47 (V, KF, DF, KRF, FRI og Frank Dahlggaard (UP)).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 35 af Peter Skaarup (DF).

Forslag til vedtagelse nr. V 37 af Tove Videbæk (KRF).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 110: Forslag til lov om ændring af lov om embedslægeinstitutioner m.v., lov om foranstaltninger mod smitsomme sygdomme og lov om udøvelse af lægegerning. (Overførelse af Stadslægeembedet i Københavns Kommune til staten m.v.).

Af sundhedsministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 2/12 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Embedslægerne hører under staten, dvs. Sundhedsministeriet. Undtaget er dog embedslægerne i København. Her varetages opgaverne af Stadslægeembedet i Københavns Kommune.

Med dette lovforslag overføres Stadslægeembedet i Københavns Kommune til staten. Det betyder, at embedslægerne i København fremover sidestilles med embedslægeinstitutionerne i det øvrige land.

Vi støtter dette forslag og synes også, det er naturligt, at der samtidig oprettes en embedslægeinstitution for Københavns og Frederiksberg Kommuner, så H:S får samme tilsynsmyndighed.

Vi kan også støtte, at sundhedsministeren fremover får mulighed for at sammenlægge embedslægekredse helt eller delvis, hvis der fagligt, geografisk eller ressourcemæssigt er fornuftige grunde til det.

Denne overflytning af embedslægerne til staten får den naturlige konsekvens, at bloktilskuddet reguleres for Københavns Kommune, således at beløb, der svarer til de udgifter, man har haft, overføres til staten. At det præcise beløb drøftes mellem Sundhedsministeriet og Københavns Kommune er naturligt, og lige så naturligt er det, at de kommende udgifter til den nye embedslægeinstitution afholdes af Sundhedsministeriet.

Selve gennemførelsen af lovforslaget skal finde sted umiddelbart efter vedtagelsen her i